A leglehetetlenebb küldetés

Heist

tolvajok klubja

SOCIETY

ALLY CARTER

fine selection

ALLY CARTER

Heist Society

tolvajok klubja

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2021

Írta: Ally Carter
A mű eredeti címe: Heist Society

Copyright © 2010 by Ally Carter
All rights reserved.

A művet eredetileg kiadta:
Disney • Hyperion Books, an imprint
of Disney Book Group.

Fordította: Bosnyák Gabriella
A szöveget gondozta: Kozma Réka
A sorozatterv, annak elemei és az olvasókhoz szóló üzenet
a borítóbelsőn Katona Ildikó munkája.
© Katona Ildikó, 2014

ISSN 2060-4769
ISBN 978 963 457 817 8

© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2021-ben
Cím: 6701 Szeged, Pf. 784
Tel.: (62) 551-132, Fax: (62) 551-139
E-mail: info@konyvmolykepzo.hu
www.konyvmolykepzo.hu
Felelős kiadó: Katona Ildikó

Műszaki szerkesztők: Szegedi Marinka, Zsibrita László, Gerencsér Gábor
Korrektorok: Deák Dóri, Réti Attila
Nyomta és kötötte az Alföldi Nyomda Zrt., Debrecen
Felelős vezető: György Géza vezérigazgató

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített, illetve rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

A családomnak

1. FEJEZET

Senki sem tudja biztosan, mikor kezdődtek a bajok a Colgan Gimnáziumban. Egyes öregdiákok szerint nem kellett volna megengedni, hogy lányokat is felvegyenek. Mások az új keletű liberális eszméket okolták, és az idősek iránti tisztelet csökkenését világszerte. Ám az elméletektől függetlenül, azt senki nem tagadhatta, hogy megváltozott az élet az iskolában.

Ó, kívülről még minden tökéletesnek látszott. A végzősök háromnegyede már jó úton haladt afelé, hogy idő előtt bekerüljön az ország valamelyik top egyetemére, az igazgató irodája előtti sötét faburkolatú folyosót pedig továbbra is elnökök, szenátorok és vezérigazgatók fényképei díszítették.

Ám a régi szép időkben senki sem vonta volna vissza a jelentkezését a tanév kezdete előtti napon, arra kényszerítve ezzel az igazgatóságot, hogy fáradságos munkával betöltse a hirtelen támadt űrt. Rendes körülmények között minden egyes felszabadult hely mögött mérföldnyi hosszúságú várólista lett volna, de ebben az évben, ki tudja, milyen okból, egyetlen jelentkező akadt csak, aki lelkesen iratkozott be e kései időpontban.

De legfőképpen, voltak olyan idők, amikor a tisztelet még jelentett valamit a Colgan Gimnáziumban, vigyáztak az iskola tulajdonára, és becsülték a tanárokat – amikor elképzelhetetlen lett volna, hogy az igazgató makulátlanul csillogó, 1958-as Porsche Speedstere egy kivételesen meleg novemberi estén az udvaron álló szökőkút tetején landoljon, vizet okádva a fényszóróin keresztül.

Egykoron az esetért felelős diáklányban – aki alig pár hónapja, az utolsó pillanatban került az intézménybe – lett volna annyi tisztesség, hogy bevallja, amit tett, és csendben távozott volna az iskolából. Sajnos azonban ezek az idők már a múlté, akárcsak az igazgató autója.

Két nappal a Porsche-gate után – ahogy a diákok nevezték – a szóban forgó lánynak volt képe emelt fejjel ülni az igazgatói

folyosón három szenátor, két elnök és egy legfelsőbb bíró fekete-fehér fotója alatt, mintha semmi rosszat nem tett volna.

Aznap sokkal több diák tartózkodott a folyosón, mint általában: tettek egy kis kitérőt, hogy lopva rápillanthassanak, és összesúghassanak a háta mögött.

– Ő az.

– Róla beszéltem neked.

– Szerinted hogyan csinálta?

Az összes többi diák zavarba jött volna, ha ekkora figyelem irányul rá, de Katarina Bishop attól a pillanattól fogva, hogy betette a lábát a Colgan területére, igazi talány volt. Egyesek szerint azért kerülhetett be az utolsó pillanatban, mert egy mérhetetlenül gazdag európai üzletember lánya, aki roppant nagylelkű adománnyal támogatta az iskolát. Mások érdeklődve ízlelgették a keresztnevét, majd tökéletes tartását és hűvös viselkedését látva levonták a következtetést: orosz királyi sarj, az utolsó Romanovok egyikének leszármazottja.

Volt, aki hősnek tartotta, és volt, aki furcsa szerzetnek.

Mindenki más-más történetet hallott róla, de az igazat egyikük sem ismerte – hogy Kat valóban Európa nagyvárosaiban nevelkedett, ám nem volt semmilyen cím várományosa. Ugyan volt egy igazi Fabergé-tojása, de semmi köze nem volt a Romanovokhoz. Kat tovább gerjeszthette volna a pletykákat, de inkább csöndben maradt, mert jól tudta, hogy az igazat úgysem hinné el senki.

– Katarina! – szólította az igazgató titkára. – A tanács látni kívánja.

Kat nyugodtan felállt, de ahogy elindult az igazgató irodájától alig néhány méterre lévő nyitott ajtó felé, hallotta, hogy nyikorog a cipője a padlón, és a keze zsibbadni kezdett. Minden idegszála megfeszült, amikor rádöbbent, hogy az elmúlt három hónapban olyasvalakivé vált, aki nyikorgó talpú cipőt hord.

És bizony, akár tetszik neki, akár nem, hallani fogják, hogy közeledik.

Kat hozzászokott már, hogy belépve egy szobába, rögtön látja mind a négy sarkát, de ehhez hasonló helyiségben még sosem járt.

Míg az előtte lévő folyosó hosszú és egyenes, a terem maga kerek volt. Katet sötét faburkolat vette körül, és a feje fölött halvány fényű lámpák lógtak az alacsony mennyezetről. Olyan érzés volt, mintha

egy barlangban lett volna, leszámítva a magas, karcsú ablakot, amelyen vékonyka fénysugár tolakodott befelé. Kat önkéntelenül is kinyújtotta a kezét, hogy elérje, ám ekkor valaki megköszörülte a torkát, egy toll gördült végig az asztalon, és cipőjének nyikorgása visszarángatta a jelenbe.

– Leülhet.

A hang valahonnan a szoba másik végéből jött, és Kat képtelen volt beazonosítani, ki szólt hozzá. A hanghoz hasonlóan az emberek is ismeretlenek voltak számára: tőle jobbra tizenkét ránctalan, friss arc – pont olyan diákok, mint ő (már amennyire az itteni tanulók hasonlíthattak rá). A tőle balra ülők haja már valamivel ritkább volt, vagy éppen erősebb smink takarta az arcukat. Ám életkortól függetlenül a Colgan Gimnázium vizsgálóbizottságának tagjai mind ugyanolyan fekete köpenyt viseltek, és ugyanaz a kifejezés ült az arcukon, miközben a kerek terem közepe felé lépkedő fiatal lányt figyelték.

– Üljön le, Ms. Bishop – hallatszott Franklin igazgató hangja az első sorból. Különösen sápadtnak tűnt fekete köpenyében, az arca túlságosan puffadt volt, a haja gondosan beállítva. Az a fajta férfi volt, döbbent rá Kat, aki legalább olyan gyors és sportos szeretett volna lenni, mint az autója. Ekkor, mindennek ellenére, Kat elvigyorodott, ahogy elképzelte az igazgatót az udvar közepén, amint víz spriccel belőle.

Miután Kat leült, az igazgató mellett helyet foglaló végzős diák felállt.

– A Colgan Gimnázium vizsgálóbizottsága összeült – visszhangzott a hangja a teremben. – Aki szólni kíván, meghallgattatik. Aki követi a fényt, az látni fog. Aki az igazságot keresi, megleli azt. Az egyén becsülete – fejezte be a fiú, és mielőtt Kat igazán felfoghatta volna, mit is hall, huszonnégyen visszhangozták egyszerre:

– Mindenki becsülete.

A fiú leült, és egy régi, bőrkötéses könyvet kezdett el lapozni.

– Jason… – sürgette az igazgató.

– Ja, igen – vette kezébe a súlyos könyvet Jason. – A Colgan Gimnázium vizsgálóbizottsága elé tárom Katarina Bishop tizedikes tanuló ügyét. A bizonyítékok alapján Ms. Bishop november tizedikén szándékosan… hm… *ellopta* más tulajdonát – lavírozott óvatosan a szavak között, mire az egyik lány a második sorban alig

bírta visszafojtani nevetését.

– Mivel a tettet hajnali kettőkor hajtotta végre, ezzel az iskola takarodóra vonatkozó szabályzatát is megsértette. Emellett Ms. Bishop szántszándékkal kárt tett az intézmény műemlékeiben. – Jason leengedte a könyvet, és egy pillanatra szünetet tartott (kicsit drámaibban, mint szükséges lett volna, Kat véleménye szerint), majd folytatta: – A Colgan becsületkódexe értelmében ezek a tettek elbocsátást vonnak maguk után. Megértetted az imént felolvasott vádakat?

Kat várt egy pillanatot, hogy megbizonyosodjon róla, tényleg választ várnak tőle.

– Nem követtem el semmit.

Franklin igazgató előrehajolt:

– A vádakat, Ms. Bishop. A kérdés, úgy szólt, *megértette-e* a vádakat.

– Igen – válaszolta Kat, és érezte, hogy a szíve más ütemben kezd el verni. – Épp csak nem értek egyet velük.

– Én… – kezdte volna újra az igazgató, de a jobbján ülő nő finoman megérintette a karját.

– Igazgató úr – mondta, és közben Katre mosolygott –, nekem úgy rémlik, hogy ilyen esetekben a tanulók teljes iskolai előéletét figyelembe szokás venni. Talán kezdhetnénk Ms. Bishop eredményeinek ismertetésével.

– Ó, igen – eresztett le kissé az igazgató. – Nos, teljesen igaza van, Ms. Connors, ám mivel Ms. Bishop alig pár hónapja került hozzánk, nincsenek említésre méltó eredményei.

– Bizonyára nem ez az első oktatási intézmény, ahol Katarina megfordult – vetette fel Ms. Connors, és Kat elfojtott egy ideges nevetést.

– Nos, valóban – ismerte el kelletlenül az igazgató. – Természetesen megpróbáltunk kapcsolatba lépni ezekkel az intézményekkel, de a Trinityben tűz ütött ki, és megsemmisült a felvételi iroda, a feljegyzéseik nagy részével egyetemben. A Berni Intézetnek múlt nyáron teljesen összeomlott az informatikai rendszere, ennek okán nehezen találtunk… bármit is.

Az igazgató olyan vádló pillantást vetett Katre, mint akinek katasztrófa jár a nyomában, bárhova teszi is be a lábát. Ms. Connors ezzel ellentétben le volt nyűgözve.

– Ez a két legrangosabb iskola Európában!

– Igen, asszonyom. Az apámnak, ő… sokat dolgozik arrafelé.

– Mit csinálnak a szüleid?

Kat a második sorban ülő lányt kereste a tekintetével, aki közbeszólt, és már majdnem visszakérdezett, miért érdekes ez, de aztán eszébe jutott, hogy a Colgan egy olyan hely, ahol mindig is számított, hogy az ember szülei kicsodák, és mivel foglalkoznak.

– Anyukám hatéves koromban meghalt.

Páran halkan felsóhajtottak, de Franklin igazgató tovább terelte a szót.

– És az apja? – kérdezte gyorsan, még véletlenül se hagyva, hogy egy korán eltávozott anya szimpátiát keltsen Kat iránt. – Az apja mivel foglalkozik?

– Művészettel – válaszolta Kat elővigyázatosan. – Sok mindennel foglalkozik, de a művészetre specializálódott.

A művészeti tanszék vezetője felkapta a fejét.

– Gyűjtő? – kérdezte a férfi.

Kat kénytelen volt elnyomni egy újabb mosolyt.

– Inkább… *értékesítő.*

– Bármennyire is érdekesnek tűnik – szakította félbe Franklin igazgató –, ennek semmi köze a… tárgyhoz.

Kat megesküdött volna rá, hogy azt akarta mondani, *a kabriómhoz.*

Senki nem szólt egy szót sem. Senki meg sem moccant, csak a por táncolt a vékony fénysugárban. Végül Franklin igazgató előrehajolt, és összehúzta a szemét. Mintha lézersugarak cikáztak volna elő belőle.

– Ms. Bishop, hol volt november tizedikén éjjel? – csattant fel.

– A szobámban. Tanultam.

– Péntek este? Azt mondja, tanult? – Az igazgató olyan pillantást vetett a kollégáira, mintha ez lenne a legfelháborítóbb hazugság, amit egy colganes tanuló valaha is kiejtett a száján.

– Nos, a Colgan egy nagyon erős iskola. Muszáj tanulnom.

– És nem láttál senkit? – kérdezte Jason.

– Nem, én…

– Ó, csakhogy valaki látta magát, igaz, Ms. Bishop? – harsant hidegen és élesen Franklin igazgató hangja. – Kamerák figyelik a területet. Talán nem tudta? – kérdezte nevetéstől elcsukló hangon.

Kat természetesen tisztában volt a kamerák létezésével. Gyanította, hogy sokkal többet tud a Colgan biztonsági rendszeréről, mint maga az igazgató, de úgy gondolta, nem ez a legalkalmasabb

pillanat arra, hogy ezt közölje.

Túl sok volt a tanú. Túl nagy volt a tét. Ráadásul az igazgató győzedelmesen vigyorgott, miközben egy távirányító segítségével letompította a világítást a teremben. Elfordulva a székében Kat látta, hogy a kerek fal egy része elmozdul, és felfedi a mögötte lévő hatalmas tévéképernyőt.

– Ez a fiatal hölgy igen nagy hasonlóságot mutat önnel, így van, Ms. Bishop?

A fekete-fehér, szemcsés felvételen Kat felismerte az iskola belső udvarát, természetesen, de az udvaron átszaladó fekete kapucnis felsőt viselő alakot még sosem látta.

– Az ott nem én vagyok.

– Pedig a hálótermek ajtaját egyszer nyitották csak ki aznap éjjel. Kettő óra huszonhét perckor. Egy diák azonosító kártyájával. *Ezzel* a kártyával. – Kat gyomra összerándult, ahogy megjelent a képernyőn a lehető legrosszabb kép, amit valaha is készítettek róla. – Ez a maga azonosító kártyája, így van, Ms. Bishop?

– Igen, de…

– Ezt pedig – nyúlt a széke alá Franklin igazgató – a holmija átkutatása során találták. – A COLGAN 1 feliratú rendszámtábla szinte ragyogott, ahogy a feje fölé emelte.

Katnek úgy tűnt, mintha az összes levegő elszökött volna a félhomályos teremből, és egy furcsa érzés suhant át rajta. Mindent egybevéve azt el tudta viselni, ha megvádolják; de az, hogy úgy tegyék, hogy ő ártatlan, új volt számára.

– Katarina? – szólította Ms. Connors, mintha azért könyörögne, hogy Kat bizonyítsa be, tévednek.

– Tudom, hogy ezek nagyon meggyőző bizonyítékoknak tűnnek – szólalt meg Kat, és közben lázasan dolgozott az elméje, forogtak az agytekervényei. – Talán túl sok is. Gondolják, hogy valóban a saját kártyámat használtam volna, ha én tettem volna?

– Szóval, ha bizonyíték van rá, hogy maga az elkövető, akkor az azt bizonyítja, hogy nem maga volt a bűnös? – Még Ms. Connors hangja is hitetlenül csengett.

– Nos – válaszolta Kat –, nem vagyok ostoba.

Az igazgató nevetett.

– Ó, hát akkor maga hogyan csinálta volna? – gúnyolódott, mintegy csalit dobva Katnek, aki nem bírta megállni, hogy végig ne gondolja a kérdést.

A Warren Hall mögött le lehet vágni az utat, közelebb is van, sötétebb is, és egyetlen kamera sem néz arra…

Az ajtókat azonosító kártya nélkül is ki lehet nyitni, ha egyszer kifelé menet némi rágóval blokkoljuk az érzékelőt…

Ha hasonló csínyre készül valaki, biztos, hogy nem olyan napot választ, amikor a karbantartók jóval a diákok előtt felkelnek…

Franklin igazgató önelégülten vigyorgott, Kat hallgatását saját zsenialitásának könyvelve el.

De Kat már rájött, hogy a Colganben gyakran tévednek, mint amikor az olasztanára azt mondta neki, hogy az akcentusával mindig feltűnést fog kelteni Róma utcáin. (Holott Kat már bizonyított, mint ferences rendi apáca egy igazán rázós, vatikáni meló során.) Eszébe jutott, milyen bután hangzott a művészettörténet-tanára, amikor ódákat zengett arról, hogy látta a *Mona Lisá*t (pedig Kat biztosan tudta, hogy a Louvre eredeti festményét még 1862-ben kicserélték egy másolatra). Kat elég sok mindent megtanult, mielőtt jelentkezett a Colganbe – leginkább azt, hogy a Colgan Gimnázium egy olyan hely, ahol mindezekről jobb, ha örökre hallgat.

– Nem tudom, hogy a Trinityben, a Berni Intézetben vagy a többi európai iskolában mi a helyzet, fiatal hölgy, de a Colgan Gimnáziumban mi követjük a szabályokat – dörrent az igazgató ökle az asztalon. – Tiszteljük mások tulajdonát. Betartjuk az intézet becsületkódexét és az ország törvényeit.

Kat tudta, mi az a becsület. A saját szabályai szerint nőtt fel. És Katarina Bishop családjának első számú szabálya roppant egyszerű volt: Ne hagyd, hogy elkapjanak!

– Katarina – szólalt meg Ms. Connors –, van bármi hozzáfűznivalója, amivel meg tudná magyarázni a történteket?

Kat mondhatta volna, hogy nem ő van a felvételen, hogy biztosan tévednek. Az a legironikusabb az egészben, hogy normál esetben gondolkodás nélkül hazudott volna. Na de hogy az igazat mondja? Ebben nem volt valami jó.

Az azonosítókártyáját lemásolták. A rendszámtáblát a szobájába rejtették. Valaki ugyanolyan ruhákba bújt, mint amilyeneket ő is hord, és gondoskodott róla, hogy lássa a kamera.

Ráterelték a gyanút. És Kat nem merte kimondani, amire gondolt: bárki tette is, nagyon jól értette a dolgát.

Kat húsz perc alatt összepakolta a holmiját. Húzhatta volna az időt, elbúcsúzhatott volna, de minek. A Colganben töltött három hónap után csak arra tudott gondolni, hogy az a nap, amikor kirúgták a bentlakásos iskolából, talán családja hosszú és színes történetének legbüszkébb napja lesz. Elképzelte, hogy évek múlva majd ott ülnek mindannyian Eddie bácsi konyhaasztala körül, és felidézik, amikor a kis Katarina egy egész életet lopott magának, majd nyom nélkül továbbállt.

Nos, majdnem, gondolta Kat, miközben maga után húzta a bőröndjeit a valaha tökéletes pázsit mellett haladva. Még látszottak az udvar közepén álló, szétrombolt szökőkúthoz vezető kerékнyomok: sáros emlékeztető, ami kétségkívül tavaszig megmarad.

Nevetést hallott a háta mögül. Megfordult. Egy csapat nyolcadikos fiú állt ott sugdolózva, míg egyikük merészen előre nem lépett.

– Ö… – kezdte, majd a barátaira pillantott egy kis bátorításért. – Azon gondolkodtunk… hm. Mégis hogyan csináltad?

Egy hosszú limuzin hajtott át a díszes kapun, egyenesen fel a járdára. A csomagtartó ajtaja felemelkedett, és miközben a sofőr bepakolta a csomagjait, Kat a fiúkra nézett, majd még egyszer utoljára a Colgan épületére.

– Ez egy nagyon jó kérdés.

Megszólalt a csengő, és órára igyekvő diákok vágtak át az udvaron. Kat bemászott a limuzin hátsó ülésére, és akaratlanul is elszomorodott egy kicsit, vagy legalábbis annyira, amennyire bárki is szomorúságot érezhet valami elvesztése felett, ami valójában sosem volt az övé. Kat hátradőlt az ülésen, és felsóhajtott.

– Azt hiszem, ennek vége.

És ennyi is lett volna… amennyiben valaki rá nem vágja:

– Igazából még csak most kezdődik.

2. FEJEZET

Kat felugrott. A félhomályban nem vette észre, hogy valaki ül a limó másik végében, és szélesen mosolyog rá.

– Hale? – kérdezte, attól tartva, hogy csalóval van dolga. De aztán újabb kérdés futott át az agyán: – Hale, mit csinálsz te itt?

– Arra gondoltam, talán szükséged lesz egy fuvarra.

– A titkárságról hívtak nekem autót.

A fiú közönyösen vállat vont, de közben láthatóan jól szórakozott.

– És itt is vagyok ebben a tengeralattjáróban.

Amint a limuzin elhagyta az iskola kör alakú felhajtóját, Hale elfordult, és kifelé bámult az ablakon. Kat figyelte, ahogy a fiú halvány mosollyal az ajkán szemléli a környezetét, mintha nem is lenne más hely a földön, ahol szívesebben lenne. Kat néha azon gondolkodott, hogy ez a fajta önbizalom a felsőbb osztályok kiváltsága-e. Majd azon morfondírozott, el lehet-e lopni.

– Viszlát, Colgan! – integetett Hale, ahogy a gimnázium kapuja elhalványult a távolban, majd a lány felé fordult: – Helló, Kitty Kat.

– Hale, honnan tudtad, hogy én…

Nem fejezte be a mondatot. Hirtelen megint ott ült a bizottság előtt a kemény széken, és a biztonsági kamera fekete-fehér felvételén nézte, ahogy valaki kapucnis felsőben átszalad az udvaron. Majd a diákigazolványa kinagyított képe jelenik meg a tévé képernyőjén, és Franklin igazgató egy horpadt, hivalkodó rendszámtáblát emel a feje fölé, hogy mindenki láthassa.

– Hale – sóhajtotta Kat. – Az igazgató autóját? Most komolyan! Nem túl közhelyes ez neked?

– Mit mondhatnék? – vont vállat. – Régimódi alak vagyok. Amúgy meg nem véletlenül klasszikus húzás – dőlt az ablaknak. – Örülök, hogy újra látlak, Kat.

Kat nem tudta, mit válaszoljon. Én is örülök, hogy látlak? Kösz, hogy kirúgattál? Menőbb vagy, mint valaha? Azt hiszem, hiányoztál?

Inkább visszakérdezett:

– Apám vett rá erre?

Hale felnevetett, és megrázta a fejét.

– Barcelona óta nem hívott vissza. – Közelebb hajolt Kathez, úgy suttogta: – Azt hiszem, még mindig dühös rám.

– Ja, úgy tűnik, ketten vagyunk.

– Hé! – csattant fel Hale. – Abban mindannyian egyetértettünk, hogy a majom látszólag tökéletesen be volt idomítva.

Kat a fejét rázta.

– Kirúgattál, Hale.

A fiú vigyorgott, és lassan kifújta a levegőt.

– Szívesen.

– Tönkretetted az igazgató autóját.

– Azt az autót W. W. Hale, a negyedik vette Franklin igazgatónak, vagy ezt nem említették? Valójában kárpótlásként egy tűz miatt, amit *állítólag* W. W. Hale, az ötödik okozott nyolcadikban. Még azelőtt, hogy azt javasolták volna, a jelenlegi és jövőbeni összes W. W. Hale máshol folytassa tanulmányait. Ami annyira bejött, hogy azóta a Knightsbury Intézetben tanulok.

– Sosem hallottam róla.

– Apám pont a múlt héten kapott tőlük egy levelet, amiben azt írták, hogy igazi mintadiák vagyok.

– Gratulálok – mondta Kat kétkedve.

– Ja, nos hát, én vagyok az egyetlen diák – eresztett meg Hale egy igazán rá jellemző vigyort. – Az egyetlen hátránya, hogy egy nem létező iskolába járok, hogy a lacrosse-csapatunk csakis szar lehet. De mindegy, ha a Colgan jobban beleásta volna magát az ügybe, rájöhettek volna, hogy valójában a *saját* autómat tettem tönkre.

Kat W. W. Hale-t, az ötödiket tanulmányozta. Világosbarna, rendezetlen hajával és aranyosan fénylő bőrével többnek látszott tizenhatnál. Még mindig nem sikerült rájönnie a keresztnevére, hiába próbálkozik már két éve.

– Kétlem, hogy így látnák a dolgot… *Wesley?* – találgatott.

Hale elmosolyodott.

– Még. Véletlenül. Se.

Kat már végigsorolta az összes w-vel kezdődő nevet, ami csak eszébe jutott, de Hale nem helyeselt, hogy Walter, Ward vagy Washington lenne. Határozottan tagadta azt is, hogy Warrennek vagy Waverlynek hívnák. Egyszer, amikor Skóciába, Edinburghba

vonatoztak, a Watson néven felbuzdulva végig úgy viselkedett, mintha ő lenne Sherlock Holmes. A Wayne pedig annyira lehetetlennek tűnt, hogy Kat nem is próbálkozott vele.

Hale csak Hale volt. És mivel Kat nem tudta, milyen nevet takarnak a w-k, folyton az jutott róla eszébe, hogy vannak dolgok, amiket nem lehet ellopni, amikre csak úgy tehetünk szert, ha nekünk adják őket.

Természetesen ettől még próbálkozott.

– Nos, mennyi idő telt el, mielőtt betörtél a diáknyilvántartóba? – kérdezte Hale. – Egy hét? – Kat érezte, hogy elpirul. – De semmit sem találtál rólam, igaz? – húzta fel az egyik szemöldökét a fiú. – Kat – sóhajtotta a lány nevét –, ez annyira édes. És ártatlan. Jól áll ez a naivság.

– Csak ne szokj hozzá!

Hale megrázta a fejét.

– Ó, eszemben sincs.

A motor halk dorombolása töltötte be az utasteret.

– Miért csináltad, Hale?

– Nem tartozol ide.

– Miért csináltad? – tette fel a kérdést újra a lány, egyre idegesebben. – Nem viccelek, Hale.

– Ahogy én sem, Kat.

– Van…

– …egy munka számodra – vágott közbe a fiú. – Egyedül a te számodra – tette hozzá, mielőtt a lány tiltakozni kezdett volna.

Egyre nagyobb dombok között haladtak. Falevelek táncoltak a szélben, és messze egy tó vizén megcsillantak a nap sugarai. Ám Kat egy pillanatra sem vette le a szemét Hale-ről.

– Nem akarok semmilyen melót!

– Pedig ezt akarni fogod.

– Kiszálltam a családi bizniszből. Vagy talán nem hallottad?

– Remek – fonta össze a karját Hale, és mélyebbre süppedt az ülésben. Hátradöntötte a fejét, és lehunyta a szemét. Kat megesküdött volna rá, hogy már félig alszik, amikor végül megszólalt:

– És a családból is kiszálltál?

3. FEJEZET

Az összes ház közül, ami a család tulajdonában volt, W. W. Hale, az ötödik kedvence nem a Park Avenue-n lévő tetőtéri lakás (túl hivalkodó) vagy a Hong Kong-i (túl zajos), de még csak nem is a Martha's Vineyard-szigeten lévő kastély (túl sok a homok) volt. Nem, a legifjabb Hale a New York állam északi területén fekvő ősi, kétszáznegyven hektáros birtokért volt igazán oda. Legalábbis ez volt az egyetlen hely, amire Kat emlékezete szerint Hale valaha azt mondta, hogy…

– Itthon vagyunk.

Az előcsarnok két emelet magas volt, és legalább kilenc méter hosszan nyúlt el előttük. Hale Kat előtt lépkedett, és gyorsan továbbterelte a falon lógó Monet-tól, mintha ezzel megakadályozhatta volna, hogy a lány észrevegye – vagy ellopja. A lépcső felé intett.

– Marcus a kék szobát készítette elő neked. Felmehetsz, ha akarsz. Vagy kimehetünk a verandára, és megkérhetjük Marcust, hogy hozzon neked valamit enni. Éhes vagy? Még csak meg se kérdeztem. Akarsz…

– Azt akarom, hogy elmondd végre, mi folyik itt.

Mialatt Kat órák hosszat bámulta az autóból a tovasuhanó New England-i tájat, és hallgatta Hale horkolását, kitervelte, hogyan kerülhetne vissza a bentlakásos iskolába. Mivel kifogyott az érvekből, a tolvajok legrégibb és leghatásosabb módszeréhez folyamodott, hogy megkapja, amit akar: kedvesen kérte.

– Kérlek, Hale.

De a fiú nem válaszolt. Ehelyett az foglalta le, hogy a központi hallon keresztül egy félhomályos szobába terelje Katet, amit a lány korábban sose látott. Besütött a hold az ablakon. Könyvespolcok, bőrkanapék és brandys palackok alkották a berendezést, áporodott szivarfüst és a rang illata érződött bent. Kat biztos volt benne, hogy ez egy fontos helyiség a házban. A fontos férfiaké. És mielőtt még

meggondolta volna magát, elsurrant Hale mellett… aztán észrevette a festményt.

Ahogy felé lépett, mintha egy másik országban, egy másik században létező ablak felé közeledett volna. Az élénk színek és a lendületes ecsetvonások rabul ejtették.

– Gyönyörű! – suttogta, miközben a Régi Mesterek egyikének alkotását bámulta a holdfényben.

– Vermeer.

Kat az ajtóban álló fiú felé fordult.

– Lopott holmi.

– Mit mondhatnék erre? – lépett Hale lassan a lány mögé, és a válla fölött kezdte tanulmányozni a festményt. – Megismerkedtem egy nagyon kedves emberrel, aki váltig állította, hogy neki van a legtutibb biztonsági rendszere egész Isztambulban. – Kat a nyakán érezte a fiú forró leheletét. – Tévedett.

Kat tökéletesen mozdulatlanul állt ott, míg Hale a nagy szoba másik végébe sétált, és felkapta az íróasztalon lévő telefont.

– Marcus, itthon vagyunk. Tudnál hozni egy kis… Igen. A könyvtárba – szólt bele, majd letakarva a kagylót Kathez fordult: – Szereted a sózott marhahúst?

Kat a fiúra meredt, de ő csak mosolygott.

– Imádja! – jelentette ki határozottan, majd letette a telefont, és lerogyott az egyik bőrkanapéra, mintha az övé lenne az egész ház, ami – emlékeztette magát Kat – igaz is volt.

– Szóval – vigyorodott el könnyedén Hale –, hiányoztam?

Egy jó tolvaj kiválóan tud hazudni is. A szakma velejárója, a tolvaj szerszámos készletének, mesterségének a része. Kat arra gondolt, talán nagyon is jól tette, hogy elsétált ettől az élettől, mert amikor azt válaszolta, hogy nem, Hale csak még szélesebben vigyorgott.

– Olyan jó látni téged, Kat.

– Talán felidézhetnéd, ki vagyok, mielőtt megpróbálnál átejteni.

– Nem – csóválta a fejét Hale. – Talán inkább neked kellene emlékezned rá, ki is vagy valójában. Vissza akarsz menni a Colganbe, erről van szó? Azok után, hogy kimentettelek onnan?

– Egyáltalán nem volt olyan rossz. A Colganben teljesen normális lehettem volna.

Hale felnevetett.

– Higgy nekem, te sosem lettél volna normális a Colganben.

– Akkor boldog.

– Kirúgtak, Kat.
– Mert te csapdába csaltál.
Hale megvonta a vállát.
– Jogos – tette karját a kanapé háttámlájára. – Azért menekítettelek ki onnan, mert kaptam egy üzenetet, amit át kell adnom.
– Véletlenül nem a családodé az egyik mobiltársaság?
– Csak egy picurka – mutatta az ujjával. – Amúgy meg, ez egy olyasfajta üzenet, amit személyesen kell átadnom.
– Azt hittem, apám nem beszél… – kezdte Kat, aztán elhallgatott.
Hale megrázta a fejét, és Kat kezdett végre tisztábban látni.
– Szóval, hogy van Eddie bácsi? – telepedett le a fiúval szemközti szófára.
– Jól – bólintott Hale. – Üdvözletét küldi. Azt mondta, a Colgan Gimnázium elrabolja a lelkedet. – Kat ellenkezni akart, de a fiú beléfojtotta a szót. – De nem ez az üzenet.
– Hale! – sóhajtotta Kat törődötten.
– Kat! – utánozta Hale. – Akarod hallani, mit üzent Eddie bácsi, vagy nem?
– Igen.
– Azt mondta, legjobb lesz, ha visszaviszi őket.
– Mit? – Kat biztos volt benne, hogy félrehallott valamit. – Eddie bácsinak vissza kell vinnie… mit?
– Nem. Ez maga az üzenet. Idézem: „A legjobb lesz, ha visszaviszi őket.”
Kat a fejét rázta.
– Nem értem.
– Volt egy meló, Kat. Egy hete. Olaszországban.
– Nem hallottam semmilyen melóról – méltatlankodott Kat, aztán eszébe jutott, hogy kiszállt ebből a világból. A körforgásból. A korábbi életéből. Azzal pontosan tisztában volt, mi a napi menü ebben a hónapban a Colgan büféjében, de ez…
– Magángyűjtemény – folytatta Hale. – Nagyon értékes festmények. Magas fokozatú biztonsági rendszer. *Nagyon nagy kockázat.* A világon kettő, esetleg három csapat követhette el, és…
– Apám az első a listán?
Hale megrázta a fejét.
– Nincs lista. Csak…
– Apa. – Kat egy pillanatig csak ült ott csendben, majd felsóhajtott. – És? – kérdezte. Hirtelen abszurdnak tűnt ez az egész. – És akkor mi

van? Ezt szokta csinálni, Hale. Ahogy mi is. Most mitől más a helyzet?

Kat felállt, és az ajtó felé indult, de Hale hirtelen felpattant, és elkapta a csuklóját.

– Egyszerűen más a helyzet, Kat. Ez a fickó, a fickó a festményekkel, egy rosszfiú.

– Bobby Bishop lánya vagyok, Hale. Egy csomó rosszfiút ismerek.

Kat próbált kiszabadulni, de a fiú erősen magához szorította. Érezte kezének melegét a bőrén. Eddig ismeretlen sürgetést hallott ki a hangjából.

– Figyelj rám, Kat! Ez az alak nem egyszerűen rosszfiú, mint az apád vagy Eddie bácsi. – Vett egy mély lélegzetet. – Vagy mint én. Tudod, ki ez a fickó? Arturo Tacconénak hívják. És teljesen más kategória.

Az elmúlt két évben, amióta ismerték egymást, Kat sokféle érzelmet látott Hale arcán: vidám, izgatott, unott. De még sosem látta rémültnek, és ettől, sokkal inkább, mint bármi mástól, megborzongott.

– Vissza akarja kapni a festményeit. – A fiú hangja lágyabban csengett. A szenvtelen stílus lepergett róla, és valami másnak adta át a helyét. – Ha nem lesznek meg két héten belül, akkor… – Szerencsére Hale nem akarta kimondani, mi következik ezután. Kat nem akarta hallani.

Miközben visszahuppant a szófára, Kat azon gondolkodott, mikor akadt el a szava utoljára, de nem emlékezett rá. Ahogy arra sem, hogy olyasmiért büntették volna, amit el sem követett, hogy kirúgták egy bentlakásos iskolából, ahova három hónapnyi kemény munkával sikerült bekerülnie, majd gyakorlatilag elrabolta egy srác, aki megengedhetett magának egy Monet-festményt, mégsem bírta megállni, hogy ellopjon egy Vermeert. Az, hogy meg se bírt szólalni, teljesen érthető volt az adott körülmények között.

– Apa ennél sokkal óvatosabb szokott lenni – mondta Kat halkan.

– Apád korábban számíthatott rád.

Kat megette a sózott marhahúsos szendvicsét, és ivott egy kis limonádét. Halványan érzékelte, hogy a fiú őt nézi, de ez csak azért volt, mert Hale Hale volt, és Kat női mivolta nem engedte, hogy megfeledkezzen arról, hogy itt van a szobában. Kat amúgy

hihetetlenül nyugodt volt. A családja büszke lehetett volna rá.

Egy órával később Marcus felvezette Katet az impozáns lépcsőn, aki eközben azon gondolkodott, vajon az ősz hajú férfi az ötvenhez vagy a nyolcvanhoz jár-e közelebb. Figyelmesen hallgatott, és próbálta kitalálni, hogy skót vagy inkább walesi a kiejtése. De leginkább az izgatta, hogy Marcuson kívül miért nem látott más személyzetet keringeni a Hale bolygó körül.

– Bátorkodtam Mrs. Hale szobáját előkészíteni önnek, kisasszony.

Marcus kitárta a nagy, dupla szárnyú ajtót, mire Kat tiltakozni akart – elvégre tizennégy hálószoba volt a kastélyban. De aztán Marcus felkapcsolta a villanyt, és Kat belélegezte a tiszta, de elhanyagolt szoba áporodott levegőjét. Volt bent egy hatalmas ágy, egy sezlon és legalább húsz, különféle kék árnyalatú, selyemhuzatú párna. Kat gyönyörűnek találta, ám ugyanakkor szomorúnak. A szoba dobogó szívre áhítozott.

– Ha bármire szüksége lenne, kisasszony – jegyezte meg Marcus az ajtóból –, a hetes a számom a házi vonalon.

– Nem – motyogta Kat. – Úgy értem, igen. Vagyis… nincs szükségem semmire. Köszönöm.

– Rendben van, kisasszony – mondta a férfi, megragadva az ajtó két szárnyát.

– Marcus – állította meg Kat. – Hale szülei… akarom mondani Mr. és Mrs. Hale… Meddig lesznek távol? – kérdezte, és nem tudta eldönteni, mi a szomorúbb: ha az embernek meghalnak a szülei, vagy ha egyszerűen itt hagyják.

– A ház asszonyának nem lesz szüksége a szobára, kisasszony.

– Fog valaha Katnek szólítani, Marcus?

– Nem ma, kisasszony. – Halkan megismételte: – Nem ma.

Marcus becsukta az ajtót, Kat pedig hallgatta, ahogy távolodó léptei visszhangot vernek a hosszú folyosón. Befeküdt Hale anyjának üres ágyába, a hideg paplan a bőréhez simult. Nagyon egyedül érezte magát ebben a hatalmas szobában, miközben az apjára, Eddie bácsira, a Porsche Speedsterre és a Monet-ra gondolt.

Teltek az órák. Kat gondolatai összevissza kavarogtak a fejében, míg végül olyanok nem lettek, mint egy impresszionista festmény, amihez túl közel áll ahhoz, hogy átlássa a teljes képet. A bűnözésre gondolt, mint oly sokszor élete eddigi tizenöt éve alatt – amióta az apja egy nap azt mondta neki, hogy akkor vesz neki jégkrémet, ha elkezd sikítani, és addig sikít, míg a londoni Tower egyik őre el nem

hagyja a posztját, hogy megnézze, mi történt.

Hale szavai ott csengtek a fülében: *Apád korábban számíthatott rád.*

Kiugrott az ágyból, és addig kutatott a bőröndjeiben, míg meg nem találta az útlevelét. Kinyitotta: a Melanie O'Hara név mellett saját vörös parókás képe díszelgett. Tovább keresgélt: egy másikból Erica Sampson, egy karcsú, szőke lány nézett vissza rá. A következő három próbálkozás további három emléket ébresztett fel benne, míg végül megtalálta… saját magát.

A többi lányt eldugta. Egyelőre. Majd felemelte a telefonkagylót, és tárcsázott.

– Marcus?

– Igen, kisasszony – szólt bele a férfi, éberebben, mint azt a hajnali négy óra indokolta volna.

– Azt hiszem, el kell mennem.

– Természetesen, kisasszony. Ha a telefon mellé pillant, látni fogja, hogy bátorkodtam…

És akkor Kat észrevette a borítékot. Egy repülőjegy. Reggel nyolc óra, első osztály, Párizs.

4. FEJEZET

Kat régen szerette Párizst. Emlékezett, hogy járt ott a szüleivel, croissant-t ettek, megnéztek egy piramist, és kapott hat piros lufit is. Csak évekkel később jött rá, hogy ez nem egy mókás családi kiruccanás volt – valójában a Louvre-ot rámolták ki. Még most is mosolyt csaltak arcára az emlékek, miközben vett egy sütit apja kedvenc kávézójában, és kilépett vele a hideg szélbe. Kicsit megborzongott, és azt kívánta, bárcsak melegebb kabátot hozott volna magával. A zsúfolt tér másik végében megpillantotta a boltot, ahol anyja a piros lakkcipőt vette neki karácsonyra. Egy csomó mindent szeretett volna.

– Tudom, hogy Eddie bácsi szerint Párizsban van, de beletelhet egy-két napba, míg megtalálom – mondta Marcusnak, miközben a férfi kirakta a reptéren.

– Természetesen, kisasszony – válaszolta Marcus olyan hangsúllyal, ami azt sejtette, hogy ő jobban tudja; és mint mindig, Marcusnak volt igaza.

Bobby Bishop váltogathatta a nevét, a címét, a telefonszámát, de Kat ismerte az apját, és ez, mint kiderült, elégnek bizonyult ahhoz, hogy a nyomára bukkanjon.

Fél háztömbnyire volt tőle, amikor észrevette. Sötét hajába már némi ősz szál vegyült, de még mindig ugyanolyan dús és hullámos volt. Hosszú léptekkel – nem túl gyorsan, de nem is lassan – kerülgette az embereket, és a szél ellen felhajtotta fekete kasmírkabátja gallérját.

Kat gyorsan visszament a kávézóba, vett egy kávét, és a gőzölgő pohárral a kezében kilépett az utcára, arra számítva, hogy az apja majd meglepődik, amikor észreveszi. Ám hiába kutatott apja arca után a tömegben, ismerős járását sem tudta felfedezni. Elment volna mellette? Egy pillanatra megijedt, hogy nem talál rá újra. Vagy ami még ennél is rosszabb, mire megtalálja, már túl késő lesz.

Kat elindult arra, amerre apja tartott korábban, és már majdnem a

nevét kiáltotta, amikor ösztöneitől vezérelve megállt és megfordult. És ott volt, a tér közepén, egy népes turistacsoporttal együtt hallgatta az idegenvezetőt, aki a szökőkút kávájáról tartott éppen előadást.

Úgy tűnt, az apja nem vette észre, miközben Kat átverekedte magát a turisták népes hordáján és a csipegető galambok hadán. Amikor a férfi mellé lépett, attól nem kapott sem lelkes üdvözlést, sem ölelést.

– Remélem, azt nekem hoztad – mondta az apja, de közben egy pillanatra sem vette le szemét a férfiról, aki oroszul hadarta mondandóját a csoportnak.

Kat maga sem tudta, hogy bosszúsnak vagy inkább lenyűgözve érezze magát a nemtörődöm hangsúly miatt, mintha csak egy megbeszélt találka lett volna, és az apja mindvégig számított volna rá.

Odanyújtotta neki a kávét, és nézte, ahogy apja a meleg pohárra kulcsolja hidegtől elgémberedett ujjait.

– Nincs rajtad kesztyű? – kérdezte.

A férfi mosolygott, és kortyolt egyet a kávéból.

– A szabadnapomon nem hordok.

A tolvajok nem vágyhattak semmire sem túlságosan – ami ironikus, de igaz. Ne élj olyan helyen, amihez ragaszkodsz! Ne legyen olyan tulajdonod, amit sajnálsz hátrahagyni! Ezek voltak Kat életének – Kat világának – törvényei. Miközben az apját figyelte, ahogy a kávéját szürcsöli és lopva rámosolyog a pohár pereme fölött, tisztában volt vele, hogy még egyetlen tolvaj sem szeretett úgy semmit, mint ő az apját.

– Szia, apu.

Megszólaltak a közeli harang tornyai, a galambok pedig szétszéledtek. A férfi a szeme sarkából a lányára pillantott.

– Tudom, hogy a Colgan Gimnázium nagyon jó hely, édesem, de Párizs rettenetesen távol van egy tanulmányi kiránduláshoz.

– Igen, tudom, de őszi szünet van. – Kat nem akart belegondolni, miért könnyebb hazudni az apjának, mint elmondani az igazat az iskolaigazgatónak. – Látni akartam, hogy vagy.

Még egy korty. Még egy mosoly. Ám most nem nézett a lánya szemébe.

– Kíváncsi voltál, igaz-e a pletyka – jegyezte meg, és Kat úgy érezte, a hideg szél ellenére is lángol az arca. – Szóval, kitől tudod? – kérdezte. – Eddie bácsitól? Hale-től? – A fejét csóválta, és

fogcsikorgatva még hozzátette: – Kinyírom azt a kölyköt!

– Nem az ő hibája.

– Ahogy Barcelona sem az ő hibája volt?

– Igen, de… Abban mindannyian egyetértettünk, hogy a majom látszólag tökéletesen be volt idomítva – ismételte Kat automatikusan Hale szavait.

Az apja kinevette.

– Apa…

– Szívem, elhiszed nekem, ha azt mondom, hogy semmi közöm a múlt heti olasz melóhoz? – Elhallgattak a harangok, és az idegenvezető összefoglalta az előadását. Kat apja körbepillantott a téren, és halkabban folytatta: – Ha azt mondom, hogy sziklaszilárd alibim van?

– Van alibid? – kérdezett vissza Kat. – Esküszöl?

Az apja szeme felcsillant.

– Egy Gutenbreg-bibliára!

– Tudod bizonyítani?

– Nos, ez egy kicsit bonyolultabb, mint… – kezdte, de aztán elhallgatott. A tömeg kicsit arrébb húzódott, és így láthatóvá vált az újságosbódé. *Nouveaux Pistes Dans le Vol de Galerie: La Police dit Que Les Arrestations Sont en Vue,*[1] kiáltották világgá a fekete-fehér szalagcímek.

– Apa – formálta lassan a szavakat Kat –, ugye még véletlenül se tudsz semmit a galériáról, amit a múlt héten raboltak ki? – A férfi félig büszkén, félig cinkosan mosolygott, és még mindig nem nézett a lánya szemébe. Nem szólt egy szót sem. – Szóval semmilyen nagy melót nem hajtottál végre Olaszországban a múlt héten, mert a kérdéses éjszakán éppen egy kisebb melót bonyolítottál Párizsban?

A férfi a gőzölgő kávéját fújta, és halkan suttogta:

– Mondtam, hogy jó alibim van – kortyolt egyet. – Természetesen jóval a megszokott színvonal alatti munka volt, de tudod, az asszisztensem nemrég faképnél hagyott. – A fejét csóválta, és látványosan sóhajtott egyet. – Olyan nehéz jó segédet találni!

Az egyik orosz nő rájuk pisszegett, hogy maradjanak csendben, és Kat kezdte csapdában érezni magát. Szívesebben lett volna egy eldugott helyen. Ahol nyugodtan ordíthatott volna. Hirtelen valami szöget ütött a fejében…

– Apa, ha a meló múlt héten volt, miért vagy még mindig Párizsban?

A férfi kezében félúton megállt a pohár, és Kat csak arra tudott gondolni, hogy a tolvajt tetten érték, lebukott. Apja viszont büszkén nézett a kicsi lányára.

– Édesem, mondjuk úgy, hogy a birtoklás ténye kilenc tizedét teszi ki a törvény megszegésének, úgyhogy jelen pillanatban nem vagyok olyan bűnös, mint amilyennek látszom.

– Apa… – nézett fel Kat a férfira, és egyáltalán nem volt biztos benne, hogy tudni akarja a választ a kérdésére. – Hova rejtetted őket?

– Egyetlen darabról van szó – javította ki a férfi –, és biztos helyen van.

– Eldugott helyen?

– Nem – kuncogott az apja. – Sajnos jelenleg bőven akad társasága.

A férfi továbbra is mosolygott, de az, ahogy folyamatosan a teret pásztázta tekintetével, aggodalomra intette Katet.

– Talán akkor ott kellene hagynod – vetette fel.

A férfi a sarkán hintázott, de nem nézett a lányára.

– És abban mi lenne a móka? – mosolygott még szélesebben, és Kat megesküdött volna rá, hogy az egyik orosz nő majd elájult a látványtól. Két tizenéves lány sugdolózott és vihogott tőlük nem messze, de amennyire Kat meg tudta állapítani, csupán egyetlen nő bámulta az apját nyíltan. Talán túl szép vagy túl magabiztos volt ahhoz, hogy érdekelje, ki veszi észre, hogy megnéz egy férfit. Kat valahogy furcsán érezte magát, látva ennek a gyönyörű, sötét hajú nőnek a rezzenéstelen tekintetét.

– Tudod, elég gáz azt figyelni, hogyan csekkolják a nők az apámat.

– Édesem – csengett határozottan a férfi hangja –, ez olykor elkerülhetetlen.

Kat arra gondolt, biztosan ugratja. Vagy mégsem? Ám miközben követték a turistacsoportot a közeli templom lépcsőjére, Kat továbbra is úgy érezte, hogy bámulják, mintha valaki minden mozdulatát figyelné.

Előhúzott egy minikamerát a táskájából, és végigpásztázta a tömeget. Az egyik kávézó kinti asztalánál egy férfi ült az ernyő alatt, de nem fogyasztott semmit. Rázoomolt két férfira, akik a tér egyik sarkában álló padon időztek, és kiszúrta a civilbe öltözött, ronda cipőt viselő, elgyötört tekintetű, öt napja az ügyre állított megfigyelőcsapat tagjait. Végül a tér szélén álló nőt vette szemügyre,

aki az apját bámulta, és egyáltalán nem nézett Katre, mióta ők ketten találkoztak.

– Nos, kik a barátaid? – fordult vissza az apja felé, és sóhajtott egyet. – Helyi zsaruk?

– Az Interpol, ami azt illeti.

– Remek – mondta Kat kihangsúlyozva a szót.

– Azt hittem, el leszel ragadtatva.

– Hát persze. Ez minden kislány álma. Interpolos megfigyelés. És kiscicák.

Újra megszólaltak a harangok. Egy busz állt meg előttük a megállóban, kitakarva a teret, és elrejtve őket a kíváncsi szemek elől; Kat apja kihasználta a pillanatot, és megragadta a lánya vállát.

– Figyelj, Kat. Nem akarom, hogy aggódj emiatt… az olasz dolog miatt. Senki sem fog bántani. Egyáltalán nem érdeklem a pasast. Ő csak a festményeit akarja, azok pedig nincsenek nálam, szóval… – vonta meg a vállát.

– Azt hiszi, nálad vannak.

– Csakhogy nincsenek – mondta a férfi azzal a gyakorlatias hangsúllyal, ami a jó apák és a nagy tolvajok veleszületett tulajdonsága. – Huszonnégy órás megfigyelés alatt vagyok, és biztos alibim van. Higgy nekem, Kat! Taccone a közelembe se jön.

Majdnem hitt neki. Azon gondolkodott, az apja elhitte-e egyáltalán a saját szavait.

Kat már egész fiatalon megtanulta, hogy a tolvajok élete és halála az észlelésen múlik – egész élete bűvésztrükkbe csomagolt lecke volt. Ha valaki úgy gondolja, hogy a festmények az apjánál vannak, az igazság nem fogja megmenteni.

– Beszélj vele! – esdekelt Kat. – Vagy bújj el, menekülj, vagy…

– Várd ki a hétvégét, Kat. Elég követ megmozgat addig, és sok minden kiderül majd, amiből rájön az igazságra.

– Apa… – kezdte, de már túl késő volt. A busz elindult, apja pedig arrébb húzódott.

– Szóval, mit gondolnak az iskolában, hol vagy most? – kérdezte a férfi alig mozgatva az ajkát. – Írjak igazolást?

– Már megírtad – hazudta Kat. – Közvetlenül Franklin igazgatónak faxolták a londoni irodádból tegnap reggel.

– Ez az én lányom – suttogta, és az előbbi kellemetlen beszélgetésük mintha egymillió évvel ezelőtt történt volna. – Most indulj, menj vissza az iskolába!

Kat habozott, nem tudta eldönteni, bevallja-e, hogy kirúgták, hogy a legtutibb szemfényvesztésének befellegzett, vagy hagyja meg apját abban a hitben, hogy még mindig a Colganbe jár.

– Van téli szünet a Colganben? – kérdezte az apja, tekintetét a csoporttal szemben álló idegenvezetőre szegezve. – Mit szólnál Cannes-hoz karácsonykor?

– Cannes karácsonykor – visszhangozta Kat halkan.

– Vagy inkább Madrid?

Kat elnyomott egy vigyort, úgy suttogta:

– Lepj meg!

– Kat! – Az apja hangjára összerezzent. Lopva rápillantott a régi templom és macskaköves tér csapdájában. – Gondolod, hogy ki tudnád segíteni az öregedet?

Kat elmosolyodott, és kameráját szorítva átfurakodott a tömegen, mintha csak turista lenne. Amikor meglátta a két párizsi rendőrt, kiabálni kezdett.

– Kérem! – Pont úgy hallatszott, mint egy pánikba esett fiatal lány. Erősen markolta a táskáját, és végtelenül gyámoltalannak látszott, ahogy feléjük rohant. – Kérem, biztos úr!

– Igen – válaszolta az egyik rendőr angolul, erős akcentussal. – Valami baj van?

– Azok a férfiak! – rikoltotta Kat a két civil ruhás Interpol-ügynökre mutatva, akik otthagyva kávéházi posztjukat, a padon ülő kollégáikkal társalogtak éppen. – Megpróbáltak… – harapta el a mondatot. A rendőrök türelmetlennek, de izgatottnak tűntek.

– Igen?

– Ők… – Kat intett az egyik rendőrnek, hogy hajoljon közelebb, és a fülébe suttogott. A következő pillanatban a két rendőr már a tömegen furakodott át.

– *Vous, là!* – kiáltott pergő franciasággal az egyik rendőr a megfigyelő csapat felé. – *Vous, là! Arrêtez!* – Az Interpol-ügynökök már majdnem a szökőkúthoz értek, amikor a rendőrök újra rájuk kiáltottak. – *Arrêtez, je vous dis!*{2}

Az ügynökök próbáltak eltűnni, de már késő volt. Mindenki őket bámulta. A rendőrök elkapták őket, közben bőszen káromkodtak franciául, és ellenőrizték az igazolványaikat. Mindeközben a galambok tovább csipegettek, és szóltak a harangok.

Kat biztosan tudta, hogy az apja már rég eltűnt.

Hátat fordított a felfordulásnak, arra gondolt, hogy fog egy taxit,

és lélekben már fel is készült a hosszú repülőútra, át az Atlanti-óceánon. Ám ekkor hirtelen valaki megragadta a karját. Hallotta, hogy a háta mögött kinyílik egy kocsiajtó, és az elmúlt két nap alatt immár másodszor találta magát egy limuzin hátsó ülésén, amint egy újabb váratlan hang üdvözli.

– Jó napot, Katarina!

5. FEJEZET

Az egyetlen személy, aki következetesen teljes nevén szólította Katet, a bácsikája volt, de az autó hátsó ülésén helyet foglaló férfi ennél jobban már nem is különbözhetett volna Eddie bácsitól. Kat alaposan szemügyre vette – kasmírkabát, hozzáillő öltönnyel, selyem nyakkendő, hátranyalt haj –, és közben eszébe jutott Hale figyelmeztetése: *Ez az alak nem egyszerűen rosszfiú.* Először arra gondolt, küzdeni fog, de két férfi vette közre, és tudta, hogy semmi esélye. Helyette inkább megkérdezte:

– Feltételezem, nem enged el, akkor sem, ha szépen kérem.

A szemben ülő férfi vékony ajka mosolyra húzódott.

– Mondták, hogy olyan a humorérzéke, mint az apjáé – jegyezte meg, de sötét szeme rideg maradt, miközben szemügyre vette a lányt. – És hogy az anyja szemét örökölte.

A körülmények ellenére ez volt az, ami Katet igazán meglepte.

– Ismerte az anyámat?

– Mondjuk úgy, hogy hallottam róla – helyesbített a férfi. – Nagyon tehetséges nő volt. Azt mondják, olyan volt, mint egy macska. Ezért szereti, ha Katnek hívják, igaz, Katarina?

Volt egy kis akcentusa, amit Kat nem tudott hova tenni – nem tisztán olasz –, mintha igazi világpolgár lenne.

– Nagyon jók a forrásai – jegyezte meg Kat.

– Mindenből a legjobbat kapom – mosolygott a férfi. – Arturo Taccone vagyok.

– Mit akar?

– Arra gondoltam, elviszem a reptérre – mutatott a gyönyörű, antik utastérre, de Kat csak vállat vont.

– Úgy terveztem, hogy fogok egy taxit.

A férfi felnevetett.

– Pazarlás lenne. Mindemellett így kellemesen elcseveghetünk, maga meg én. És útközben a festményeimet is felvehetjük, ha gondolja.

– Nincsenek nálam – csúszott ki Kat száján, mielőtt végiggondolta volna, hogyan hangzik mindez. – És az *apámnál* sincsenek. – Előrehajolt, abban bízva, hogy a közelség felér a szavahihetőséggel. – Nézze, nem ő csinálta. Nem jó fickóra tett. Aznap éjjel egy párizsi galériát pakolt ki. Ennyi. Vegyen egy újságot! Ott van a címlapon…

– Katarina – szakította félbe Taccone. A suttogása félelmetesebb volt, mint ha kiabált volna. – Ezek a festmények nagyon fontosak nekem. Azért jöttem Párizsba, hogy ezt elmagyarázzam az apjának, de jelen pillanatban túl népszerű az én ízlésemhez képest. – Katnek eszébe jutott az Interpol, ami apja minden lépését figyeli. – Ezért nagy szerencse, hogy találkoztunk. Vissza akarom kapni a festményeimet, Katarina. Jó sok bajt tudok okozni, vagy fájdalmat, ha így jobban tetszik, csak hogy visszaszerezzem őket. Megmondaná ezt az apjának a kedvemért?

Miközben ott ült Arturo Tacconéval szemben, a két jól megtermett férfi közé préselve, akik árnyékként követték a főnöküket mindenhova, Kat mit sem sejtett a fickó viselt dolgairól. Nem tudott a közel-keleti üzleteiről. Soha nem hallott a Berlin melletti raktárában történt robbanásokról, ahogy a zürichi bankigazgató titokzatos eltűnéséről sem. Csak azzal volt tisztában, amit látott: egy jól öltözött férfi, díszesen faragott, ónmarkolatú, antik sétapálca, két testőr és zéró menekülési útvonal.

– Nem adhat vissza olyasmit, amit el se lopott! – méltatlankodott Kat, de az elegánsan öltözött férfi hűvösen mosolygott, és intett a sofőrnek.

– Két hét elegendő idő, nem gondolja? Természetesen kevesebb is lehetne, de az anyjára és a családjára való tekintettel nagylelkű leszek.

A limuzin megállt. Az izomagyúak kinyitották az ajtót, és Arturo Taccone kilépett a napsütötte párizsi utcára.

– Örülök, hogy megismerhettem, Katarina – mondta, és egy névjegykártyát tett a lány mellé az ülésre. – A legközelebbi viszontlátásra!

Csak miután a kocsiajtó becsapódott, és a repülőtér felé vették az irányt a sűrű forgalomban, érezte Kat úgy, hogy újra képes lassan, egyenletesen lélegezni. A fehér névjegykártyára nézett, melyen Arturo Taccone neve szerepelt egyszerű, fekete betűkkel. És egy kézzel írt emlékeztető: *Két hét.*

– Nem ő tette!

Kat a sötét szoba ajtajában állva mondta ezt a hatalmas ágyban fekvő alaknak, aki azonnal felült, és felkapcsolta a villanyt. A fény bántotta a lány szemét, ahhoz azonban túl fáradt volt, hogy elforduljon.

– Kat – nyögte Hale, és visszahanyatlott a párnára. – Érdekes, nem hallottam a kapucsengőt.

– Beengedtem magam, remélem, nem baj.

Hale mosolygott.

– Sem a riasztót.

Kat belépett a szobába, és az ágyra dobta zsebre méretezett szerszámoskészletét.

– Nem ártana lecserélned.

Hale az antik ágytámlának támaszkodott, és a lányra hunyorgott.

– Na, helyben vagyunk! – fonta össze a karját csupasz mellkasa előtt. – Tudod, akár meztelen is lehetek.

De Kat nem állt neki elképzelni, mi lehet vagy nem lehet Hale-en az egyiptomi pamutpaplan alatt.

– Nem ő csinálta, Hale – huppant a tűzhely mellett álló székre. – Apámnak alibije van.

– Hiszel neki?

– Normális esetben? Talán. Talán nem – vont vállat a lány, majd a kezét kezdte tanulmányozni. – Abban viszont egészen biztos vagyok, hogy nem csinálhatott meg egy húzós melót Olaszországban ugyanaznap éjjel, amikor Párizsban vitt véghez egy kisebbet.

Hale elismerően sóhajtott, és Katnek eszébe jutott, hogy minden vagyona és tehetsége mellett W. W. Hale, az ötödik legveszélyesebb tulajdonsága az volt, hogy eltökélte, ha felnő, Kat apja helyébe lép.

– Még Párizsban van? – kérdezte a fiú, és Kat bólintott. Hale csupasz lábát a padlóra tette, és a lányra nézett. – És… mi a helyzet? Elrejtette a szajrét, és most a huszonnégy órás kísérete nem engedi, hogy felmarkolja, és elhúzzon a városból?

– Valami ilyesmi.

– És mit fog csinálni?

– Semmit.

Hale a fejét csóválta.

– Ti, Bishopok… az egyik nem akar továbbállni – szegezte tekintetét a lányra –, a másik meg egyfolytában menekül!

Kat akaratlanul is kivette a névjegyet a zsebéből, és végighúzta

ujját a vastag papíron.

– Az meg mi? – kérdezte Hale.

Kat a kihunyóban lévő tüzet nézte, és megremegett.

– Arturo Taccone névjegykártyája.

Hale egy szempillantás alatt lerúgta magáról a takarókat, és a lány mellett termett. Kat egyik énje nem tudta nem észrevenni, hogy a fiú egyáltalán nem meztelen, de a másik énjének – a tolvaj, a szerető lány énjének, amelyik látta a sötétséget Taccone szemében – alig tűnt fel, hogy supermanes pizsamaalsó van rajta.

– Kérlek, mondd, hogy a járdán találtad valahol! – rimánkodott Hale.

– Valószínűleg apát követte, de aztán meglátott engem, és… kivitt a reptérre.

– Arturo Taccone kivitt téged a reptérre?

Hale tincsei furcsa szögben meredtek az égnek, és hiába jegyezte meg Kat, hogy „klassz a pizsid", tisztában volt vele, hogy egyáltalán nem vicces a helyzet.

– Kat, mondd, hogy nem maradtál egyedül Arturo Tacconéval!

– Jól vagyok.

– Jól vagy? – csattant fel Hale. – Komolyan mondom, Kat. Eddie bácsi szerint nem tréfál a pasas, és Eddie bácsi…

– Tud mindent. Tisztában vagyok vele.

– Ez nem vicc, Kat!

– Úgy nézek ki, mint aki jól szórakozik, Hale?

Hale a földre dobott takaróba rúgott, és Kat szemében egyszerre tűnt rémült férfinak és durcás kisfiúnak, akinek ellentmondtak.

– Legalább megmondtad neki, hogy nem a megfelelő fickót üldözi? – kérdezte Hale hosszas csend után.

– Persze hogy megmondtam, de nem volt olyan hangulatban, hogy el is higgye.

– Kat, azt kellene…

– Mit, Hale, mit kellene tennem? – szakította félbe a lány. – Nincsenek apánál a festmények. De kizárt, hogy ez a Taccone fazon ezt valaha is elhiszi. És akkor? Mondjam apámnak, hogy bújjon el, hogy legyen egy kis előnye, amikor ez a gazember, aki a pénzével bárkit megvehet, majd két hét múlva üldözőbe veszi? Nem tudom, te hogy vagy vele, de én jobban érzem magam, hogy jelenleg az Interpol folyamatos megfigyelés alatt tartja!

– Ez a pasas tényleg vissza akarja kapni a festményeit.

– Hát akkor majd visszaadjuk neki.

– Remek terv. Kivéve, hogy nincsenek nálunk.

– Nálunk lesznek – állt fel Kat, és elindult az ajtó felé. – Mihelyst ellopjuk őket.

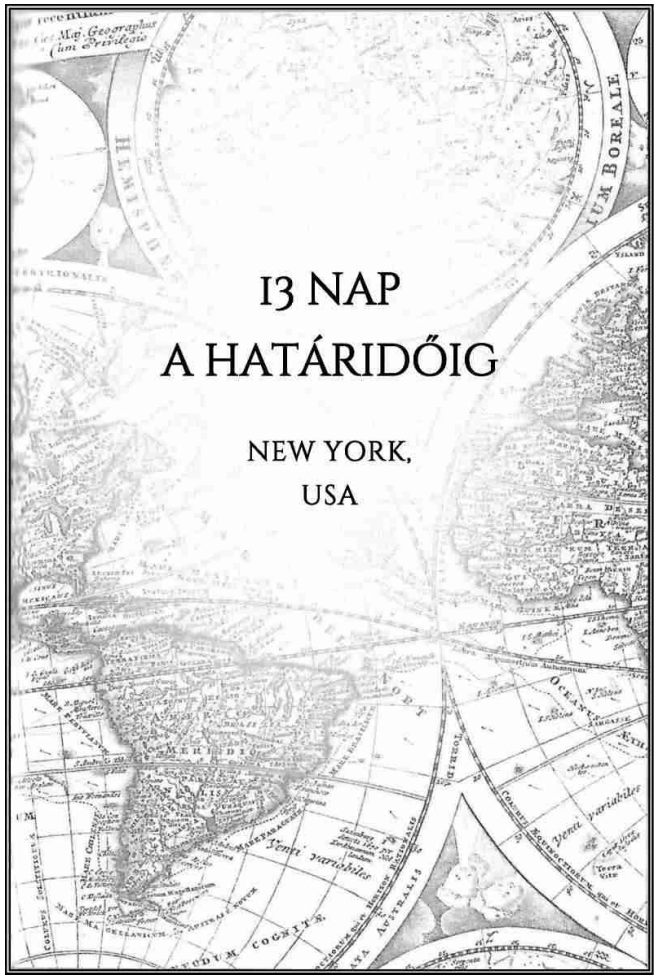

13 NAP A HATÁRIDŐIG

NEW YORK,
USA

6. FEJEZET

Furcsa dolog szokott történni tél közeledtével. Kérdezzük csak meg bármelyik valamirevaló betörőt, és azt fogja mondani, olyankor a legjobb megcsinálni egy melót, amikor elvileg változnia kellene az időjárásnak, ám mégsem változik. Az emberek szerencsésnek érzik magukat. A jelek szemmel láthatóak. Felnéznek az égre, tudják, hogy ott vannak valahol a hófelhők, és arra gondolnak, máris átverték az anyatermészetet. Talán még többet, sokkal többet is nyerhetnének.

Ha Kat egy szemernyit is kételkedett volna ebben az elméletben, csak vetnie kellett volna egy pillantást a Madison Square Parkra, miközben Hale-lel az Ötödik sugárúton sétáltak végig. A nap melegen sütött, ám hideg szél fújt, és a gyerekek sapka és sál nélkül játszottak a parkban. A méregdrága babakocsik mellett dadusok csevegtek, miközben az üzletemberek az élet dolgain gondolkodtak. Kat ekkor pillantotta meg a férfit.

Nem mondta volna jóképűnek. Elvégre Bobby Bishop nevelte fel, és túl sok időt töltött Hale társaságában. A *jóképű* nem ugyanaz, mint a vonzó, és mivel a téren átvágó férfi az előbbi nem volt, csak az utóbbi lehetett.

A haját például zselével simította hátra. Az öltönye az a fajta méregdrága darab volt, ami pillanatok alatt kimegy a divatból, a karórája pedig legalább úgy csillogott, mint a tökéletes fogsora. És igen, Kat köreiben ő – egész egyszerűen – tökéletes volt.

– Ó, istenem! – motyogta Kat, miközben a férfi a telefonjára tapadva haladt tovább, egyenesen nekiütközve az előtte totyorgó, hosszú ballonkabátot és felemás zoknit viselő öregembernek.

– Ó, istenem! – visszhangozta Hale.

– Jól van? – hallotta Kat a menő pasast.

Az öregember bólintott, de közben a másik drága öltönyének hajtókájába kapaszkodott, hogy visszanyerje egyensúlyát.

Miután elváltak, az öreg egyetlen lépést tett csak. A másik – a tökéletes példány – azonban továbbsétált. Már jóval hallótávolságon

kívül volt, amikor Kat odaintett a zilált csavargónak:

– Szia, Eddie bácsi!

Ha Kat elég hosszú ideig járt volna a Colganbe, az egyik tanára biztosan megjegyezte volna, amit a családja generációk óta ismételget: nem baj, ha megszegjük a szabályokat, de csak kivételes helyzetekben, és csak akkor, ha tökéletesen tisztában vagyunk velük. Talán ezért lehetett, hogy a világ nagy tolvajai közül egyes-egyedül Eddie bácsi engedhette meg magának, hogy állandó lakcíme legyen.

Az ódon, brooklyni, barna homokkő épületbe lépve Kat érzékelte, ahogy a nap eltűnik a nehéz faajtó mögött, a környékkel együtt, mely az elmúlt hatvan évben trendiből gyanússá, majd újra trendivé vált.

Bent azonban soha semmi nem változott. A folyosó mindig félhomályos volt. A levegő mindig óhaza szagú, legalábbis Kat ilyennek képzelte: mindannyiukat túlélő, öntöttvas fazékban, takarékon, hosszú ideig párolódó káposzta és sárgarépa illata.

Egyszóval, ezt nevezhette otthonának, Kat mégsem merte kimondani.

Eddie bácsi végigcsoszogott a keskeny folyosón, és épp csak annyi időre állt meg, míg előhúzta zsebéből a vonzó fickó tárcáját, és az érintetlenül heverő halom tetejére rakta a többi közé.

– Úgy látom, elfoglalt vagy mostanában. – Kat kezébe vette az egyik tárcát, és végigpörgette a tartalmát: egy személyi, négy hitelkártya és kilencszáz dollár. – Eddie bácsi, ebben sok pénz van…

– Vegyétek le a cipőtöket, ha be akartok jönni! – vakkantotta oda az öreg, továbbhaladva a folyosón. Hale kibújt olasz papucscipőjéből, Kat azonban már a nagybácsija nyomában loholt a ház szívébe.

– Zsebtolvaj lettél? – kérdezte, amint a konyhába értek.

Bácsikája nyugodtan állt a régi tűzhely mellett, ami az egész szemközti falat elfoglalta.

– Mondd, hogy óvatos vagy! – kezdte Kat. – Ma már más a helyzet, mint régen, Eddie bácsi. Minden sarkon van egy pénzautomata, és minden automatában van kamera, és…

Mintha egy siket embernek magyarázott volna. Eddie bácsi levett két porcelántálat a tűzhely feletti polcról, és levest kanalazott bele. Az egyiket Hale-nek nyújtotta, a másikat Katnek, és a hosszú faasztalhoz irányította őket, ami körül nem volt két egyforma szék.

Hale leült, és nekilátott, mint aki már hetek óta nem evett rendes ételt, Kat azonban állva maradt.

– Ez már egy teljesen más világ, Eddie bácsi. Nem akarom, hogy bajba kerülj.

Ekkor Hale kanala elérte a tányérja alját. Nem is leplezte döbbenetét.

– Eddie bácsi, miért van az angol királyi család pecsétje az edényeiden?

A bácsi hangja zsémbesen, türelmetlenül csengett.

– Mert éppen velük időztem, amikor elloptam őket.

Ahogy Kat a kezében tartotta a tányért, kénytelen volt elismerni, hogy igencsak forró darab – mindenféle értelemben. És már ő is ugyanúgy tekintett Eddie bácsira, mint Hale: már nemcsak egy öregembernek látta, hanem *az* öregnek.

– Nagyon régi mesterség a mienk, Katarina. – A bácsi kis szünetet tartott, míg odalökte Hale-nek a tárcáját. – Nem a vér tartja életben – hallgatott el újra, és a konyhapultra hajította Kat útlevelét, a másnapos kenyér mellé –, hanem a gyakorlás.

Az öregember elfordult megdöbbent unokahúgától és a fiútól, akit magával hozott.

– Gondolom, hiányoztál aznap, amikor ezt tanították a Colganben.

Kat hirtelen túl nehéznek érezte magán a kabátot, és eszébe jutott, hogy nem bírja a meleget, *ezért* menekült el egykor Eddie bácsi konyhájából. Leült az asztalhoz, és tudta, hogy ezzel visszatért régi életébe.

Sok minden történhetett volna ezek után. Eddie bácsi kijelenthette volna, hogy a fiú, akit hazahozott, sokkal jobban öltözködik, mint az a bitang, akit az anyja választott annak idején. Hale talán összeszedte volna a bátorságát, és rákérdezett volna a kandalló fölé akasztott hamis Rembrandt történetére. Kat bevallotta volna, hogy a Colgan konyhája elbújhat a bácsikája főztje mellett. Ám amikor kicsapódott a hátsó ajtó, figyelmük a két befelé igyekvő fiúra irányult, akik alig bírták féken tartani a legnagyobb és legbozontosabb kutyát, amit Kat valaha is látott.

– Eddie bácsi, megjöttünk! – szorította erősebben a kutya pórázát a kisebbik fiú. – Nem volt dalmatájuk, de szereztünk egy… Hé, itt van Kat! És Hale! – Hamish Bagshaw kicsit alacsonyabb és zömökebb volt a bátyjánál, máskülönben akár ikreknek is nézhették

volna a két vörös képű, angol fiút. A kutya az oldalára dőlt, de Hamishnek egyáltalán nem tűnt fel. – Hé, Kat, azt hittem ott vagy a…

Félbehagyta a mondatot, és Kat szerette volna azt hinni, hogy a kályha melegétől érzi úgy, hogy elpirult. Mélyen beszívta a nyitott ajtón keresztül beáramló friss levegőt, és megesküdött rá, hogy cseppet sem érdekli, ki mit gondol. Megkönnyebbülve hallotta Hale hangját.

– Na, Angus, hogy van a hátsód?

Angus elkezdte kigombolni a nadrágját, mire Kat újfent zavarba jött.

– Jobb, mint új korában. A német dokik egész jól összeraktak. Akarod látni a heget?

– Nem! – vágta rá Kat, ám valójában az járt a fejében, hogy ezek Németországban voltak.

Megcsináltak egy melót Németországban.

Megcsináltak egy melót nélküle.

Hale-re nézett, figyelte, ahogy a fiú lenyalja a kanalát, és mer magának még egy tányér levest, az ő otthonában, az ő bácsikája konyhájában. Eddie bácsira nézett, aki még csak rá se mosolygott. És amikor a Bagshaw fiúk felé fordult, azok kerülték a tekintetét. Így hát inkább a lompos korcsra pillantott kettejük között.

– Kutya a kocsmában – motyogta maga elé.

– Hé, srácok, be akartok szállni? – kérdezte Angus vidáman.

– Fiúk! – szólt rájuk Eddie bácsi, mintha próbálná megmenteni Katet attól, hogy be kelljen vallania, a klasszikus átverések sem mennek már neki.

– Bocs, Eddie bácsi – dünnyögték a fiúk egyszerre. Csendben kioldalogtak a konyhából, és egyetlen szó nélkül visszatértek az éjszakába a korccsal együtt. Ezután Eddie bácsi elfoglalta helyét az asztalfőn.

– Fel kell tenned a kérdést, Katarina, máskülönben sosem kapsz választ egy magamfajta öregembertől.

Legutóbb, amikor Kat itt járt, augusztus volt. A levegő akkor kint olyannak érződött, mint most bent a konyhában – sűrűnek, ragadósnak. Akkor Kat azt hitte, annál kényelmetlenebbül már nem is érezhetné magát bácsikája asztalánál. Ez az az asztal, amelynél

apja a De Beers-gyémánt ellopását tervezte, amikor Kat hároméves volt. És innen irányította a nagybátyja a nagy kaviárrablást, amikor ő hétéves volt. De még soha nem érezte olyan bűnösnek magát itt ülve, mint amikor bejelentette a nagybátyjának, hogy sikerült az eddigi legnagyobb megtévesztése, és itt fogja hagyni a családi asztalt, csak azért, hogy a világ egyik legjobb iskolájában tanulhasson.

Ám úgy tűnik, még ennél is nehezebb visszatérni, és azt mondani:

– Eddie bácsi, szükségünk van a segítségedre – sütötte le a lány a szemét, és a száz év alatt megkopott, megkarcolt asztallapot bámulta. – Nekem van rá szükségem.

Eddie bácsi a sütőhöz lépett, és előhúzott belőle egy vekni frissen sült kenyeret. Kat lehunyta a szemét, és a forró croissant-ra meg a macskaköves utcákra gondolt.

– Nem ő csinálta, Eddie bácsi. Párizsba repültem, és beszéltem apával. Van alibije, de…

– Arturo Taccone felkereste Katet – fejezte be helyette Hale.

Kat egy kezén meg tudta volna számolni azokat az alkalmakat, amikor a nagy-nagybácsija őszintén meglepődött; ez nem volt közöttük. Abban a pillanatban rájött, hogy Eddie bácsi elfordult a tűzhelytől, és mindentudón Hale-re nézett.

– Az volt a feladatod, hogy átadj egy üzenetet.

– Igen, uram – válaszolta Hale. – Átadtam.

– Ötvennyolcban igazán jó autók készültek, fiatalember.

– Igen, uram.

– Arturo Taccone nem az a fajta ember, akitől szívesen veszem, ha felkeresi az unokahúgomat.

– Kat az éjszaka közepén lépett le. Így volt. – Hale elkapta a tekintetét, aztán gyorsan hozzátette: – Uram.

Abban a pillanatban úgy tűnt, ahhoz, hogy kiskorúként kezdjenek el vele bánni, Katnek elég volt beiratkoznia egy iskolába.

– Itt ülök, ha nem tűnt volna fel! – Kat addig észre se vette, hogy kiabál, míg nagybátyja arckifejezéséből rá nem jött, hogy nincs ehhez a hanghoz szokva.

– Itt vagyok – mondta Kat halkabban.

Azt azonban nem tette hozzá, hogy *hallom, amit mondasz.*

Azt sem mondta, hogy *hazajöttem.*

És azt sem ígérte meg, hogy *többet nem megyek sehova.*

Legalább egy tucat dolgot mondhatott volna, hogy visszakövetelje helyét az asztalnál, de csak egyvalami számított.

– Taccone vissza akarja kapni a festményeit.

Eddie bácsi Katet nézte.

– Hát persze hogy vissza akarja kapni őket.

– Csakhogy nincsenek apánál.

– Az apád nem az a fajta, aki segítséget kér, Katarina, különösen nem tőlem.

– Eddie bácsi, *én* kérem a segítséged.

A lány a bácsikáját figyelte, ahogy kivesz egy hosszú, recés élű kést a tűzhely melletti tartóból, és vág három szeletet a még meleg kenyérből.

– Mit tehetek? – kérdezte olyan hangsúllyal, mintha azt mondaná, *én csak egy öregember vagyok.*

– Tudnom kell, ki csinálta a Taccone-melót – mondta neki Kat.

Eddie bácsi az asztalhoz lépett, egy szelet kenyeret és egy tányéron vajat tett Kat elé.

– És miért kell ezt neked tudnod? – kérdezte, ám valójában tesztelte az unokahúgát. A tudását. A hűségét. És hogy milyen messzire képes Kat elmenni, hogy visszakapja a helyét, amit tavaly nyáron még a magáénak tudhatott.

– Mert akárki csinálta is, nála vannak Taccone festményei.

– És…

Kat és Hale egymásra néztek.

– És mi el fogjuk lopni. – Kat ahogy ezt kimondta, hirtelen erőt érzett magában. Mint a gyónás, jót tett a lelkének.

– Edd meg a kenyeret, Katarina – utasította Eddie bácsi, és Kat szót fogadott. Most evett először Párizs óta.

– Komoly dolog, amire készültök – jegyezte meg Eddie bácsi. – És egyáltalán ki az a „mi”, ha megkérdezhetem?

Hale a lányra pillantott, és már nyitotta a száját, hogy válaszoljon, de Kat közbevágott.

– Hale és én meg tudjuk csinálni.

– Akkor ez egy nagyon komoly dolog. Attól tartok, elég nehéz lesz kivitelezni a Colgan Gimnáziumból…

Ha hinni lehet a szóbeszédnek, Eddie bácsi egyszer egy hétvége alatt egymillió dollárt nyert kártyán Monte Carlóban. Anélkül, hogy csalt volna. Nagybátyja pókerarcát látva Kat most először el is hitte.

Kat lesütötte a szemét, és elmondta neki, amit már úgyis tudott.

– Úgy tűnik, a Colgannel elváltak az útjaink.

– Értem – bólintott a nagybátyja, de nem nézett rá károrvendően.

Felesleges volt.

– Szükségünk lenne egy névre, Eddie bácsi – szólalt meg Hale.

– Az emberek őszintén kedvelik az apádat, Katarina – dörzsölte meg az orrát Eddie bácsi, és motyogva hozzátette: – Egyáltalán nem értem, hogy miért. De vannak barátai. – Kat kezére tette a kezét. – Hadd hívjak fel pár embert. Beletelhet egy-két napba…

– Nincs egy-két napunk! – Kat érezte, hogy nő benne a feszültség. – Tudjuk, hogy ki tudod deríteni, kié volt a Taccone-meló, Eddie bácsi. – Felállt, és életében először és valószínűleg utoljára a nagybátyja fölé tornyosult. – Ha nem tudod, vagy nem akarod elárulni, keresünk valaki mást, aki megteszi. Ezt most muszáj megcsinálni. – Vett egy mély lélegzetet. – Nekem kell megcsinálnom.

– Edd meg a levest, Katarina! – mondta Eddie bácsi, de Kat nem ült le, nem evett. A nagybátyját figyelte, aki felállt az asztaltól, és a kamrába sietett, de finom desszert helyett egy vastag papírtekerccsel tért vissza.

Hale a lányra pillantott, és a szeme elkerekedett, amikor Eddie bácsi félrelökte a tányérjaikat, és az asztal egyik végére tette a tekercset.

– Aki a Taccone-melót csinálta… – Eddie bácsi komótosan állt neki. Talán a fáradtságtól vagy megszokásból, durvább akcentussal ejtette a szavakat, és közben végig a tekercs fölé hajolt. – Nem tudjuk, hogy ki volt. Nem tudjuk, hogy hol van most. – Kat szíve egyre gyorsabban vert, és ő egyre csüggedtebb lett. Aztán Eddie bácsi meglendítette a csuklóját, és egyetlen mozdulattal végigterítette a papírt a hosszú asztalon; Kat szeme megállapodott a legalaposabb tervrajzon, amit valaha is látott.

A nagybátyja elmosolyodott.

– Azt viszont tudjuk, hogy hol járt.

Az utcán sötét volt már, mire elhagyták a házat. Kat talán túl sokáig ült a forró konyhában, de napsütés hiányában tényleg úgy érezte, mintha már tél lenne, mintha annyi időt töltöttek volna odabenn, hogy közben megváltozott az évszak.

Hale mellette lépkedett, vastag gyapjúkabátját gombolva.

Kat megborzongott, és amikor Hale átkarolta, nem lökte el magától. Beleolvadtak a díszletbe – két kölyök, akik a könyvtárba tartanak. Vagy talán moziba, és egy szelet pizzát is esznek valahol.

Csak egy fiú és egy lány. Egy hétköznapi pár.

Kövér esőcseppek landoltak Hale sötét kabátján, és úgy ragyogtak, mintha ezüstből volnának.

– Láttál már valaha ennyi biztonsági berendezést egyetlen tervrajzon?

Kat a fejét rázta.

– Nem.

– Akárki csinálta is, nagyon ügyes – jegyezte meg Hale.

Kat arra gondolt, hogy Arturo Taccone milyen szenvtelenül beszélt az apja életéről, és hozzátette:

– És nagyon ostoba.

Hale háttal állt a sárga fényű utcai lámpának, de így is ki lehetett venni, ahogy felcsillant a szeme.

– Emlékeztet ez téged valakire, akit ismerünk?

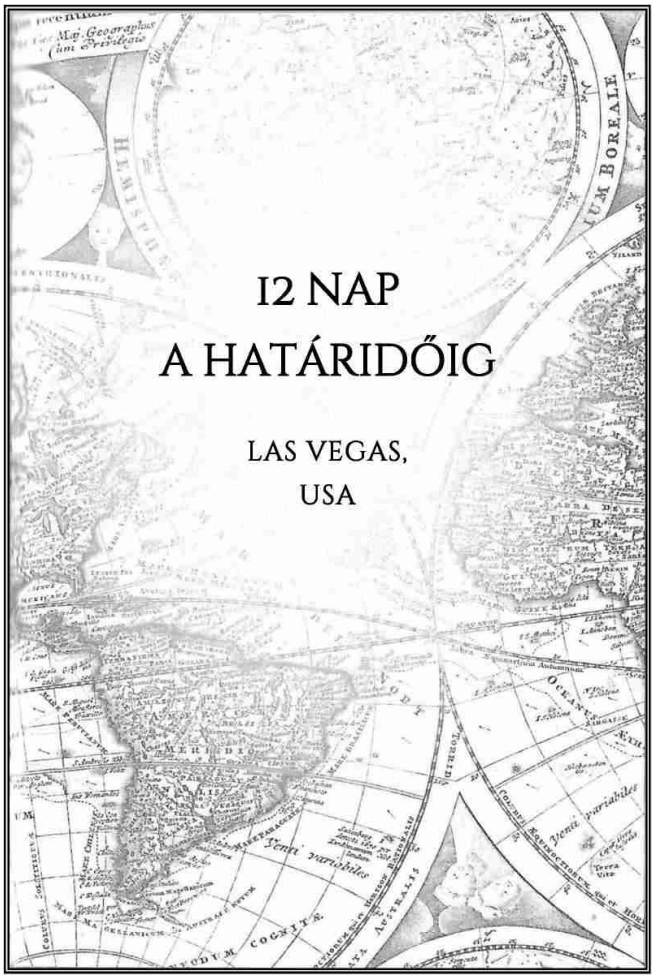

12 NAP A HATÁRIDŐIG

LAS VEGAS,
USA

7. FEJEZET

Az emberek többféle okból mennek Las Vegasba. Egyesek azért, mert meg akarnak gazdagodni. Mások meg azért, mert össze akarnak házasodni. Van, aki el akar tűnni, míg valaki azt akarja, hogy rátaláljanak. Egyikük valami elől fut, másikuk meg valami felé. Katnek mindig is úgy tűnt, hogy Las Vegas egy olyan város, ahol szinte mindenki abban reménykedik, hogy a semmiből lesz valamije – egy egész városnyi tolvaj.

Ám miközben Hale-lel a kaszinószintről felfelé lifteztek a konferenciatermek felé, rájött, hogy a Nemzetközi Magasabb Szintű Matematika és Kutató Társaságra mindez talán nem igaz.

– Nem tudtam, hogy ennyi matekos fickó van itt – jegyezte meg Hale, amint beléptek a zsúfolt előcsarnokba, mire Kat megköszörülte a torkát. – És nő – tette hozzá gyorsan. – Matekos nő.

Kat akármerre nézett, rosszul öltözött férfiakat látott névtáblával a zakójukon, ahogy ide-oda csapódtak, nevettek, és tudomást sem vettek az egy emelettel lejjebb lévő játékgépekről és koktélpincérnőkről. Kat feltételezte, hogy a fő előadó legalább olyan briliáns és magával ragadó, mint amilyennek beállították. Feltéve, ha érdekelnek valakit a derivátumok, a tételek meg a polinomok. Kat és Hale követte a tömeget a gyengén megvilágított bálterembe, ahol a férfi előadása zajlott éppen. A hátsó sorban találtak ülőhelyet.

– Szóval, ezek a világ legokosabb emberei, mi? – suttogta Hale.

Kat a tömeget pásztázta.

– Az egyikük legalábbis.

Hale a programfüzetet bámulta.

– Merre van?

– A projektor mellett. Ötödik sor, középen.

A terem másik végében a professzor olyan nyelven hadart, amit valójában az egész világon alig néhány ember értett.

– Tudod – kezdte Hale, és a hűvös bálteremben Kat szinte forrónak érezte a fülén a fiú leheletét –, talán nem volna muszáj

mindkettőnknek itt ülni… – A kivetítőn újabb *slide* jelent meg, és míg a több száz matematikus visszafojtott lélegzettel várta, mi következik, Hale ezt suttogta: – Kimehetnék, és elintézhetnék egy-két hívást… ellenőrizhetnék pár dolgot…

– Játszhatnál egy kis blackjacket?

– Nos, amikor Rómában…

– Róma holnap következik, bébi – emlékeztette Kat.

Hale bólintott.

– Rendben.

– Sss!

– Te értesz ebből valamit? – mutatott a fiú a hatalmas kijelzőt beborító vonalakra és szimbólumokra.

– Egyesek tudják, mennyit ér, ha valaki járt iskolába.

Hale kinyújtotta a lábát, majd átkarolta Kat vállát.

– Ez nagyon édes, Kat. Talán később majd veszek neked egy egyetemet. Meg egy fagyit.

– Beérem a fagyival.

– Ezt megbeszéltük.

A túlhűtött bálteremben maradtak, végigülték az első előadást, és a másodikba is belehallgattak. Ekkor Kat észrevette, hogy a műszaki személyzet egyik tagja elhúzta a hátsó ajtót. Gondolkodás nélkül megragadta Hale kezét, és beslisszantak a nyitott ajtón.

Míg a matekzseni a B jelű bálteremben darálta le a mondanivalóját, a kaszinó kihalt folyosóján három fiatal találkozott titokban.

Senki más nem hallhatta Hale-t, amikor ráköszönt a fiúra:

– Szia, Simon!

– Na, Simon, milyen volt az előadás? – Hale elhallgatott, és a vele szemben álló fiú névtábláját nézte. – Vagy inkább Henry?

De a fiú csak mosolygott, mint akit rajtakaptak – ami igaz is volt ráadásul ketten azon kevesek közül, akiknek a véleménye számított neki.

– Hogy találtatok meg? – kérdezte Simon, de Hale csak felhúzta a szemöldökét. – Nem érdekes – motyogta.

Beszálltak a liftbe, és maguk mögött hagyták a doktori fokozatokat és a szőnyeggel borított báltermeket; a csendet

felváltotta a csilingelő automaták és sikoltozó turisták hangja. Kat kénytelen volt kiabálni.

– Hogy van az apád?

– Visszavonult – válaszolta Simon. – Újfent. Ezúttal Floridába, azt hiszem.

– Visszavonult? – Hale meg se próbálta leplezni megdöbbenését. – Még csak negyvenhárom éves!

– A prímszámoktól őrültségekre vetemedik az ember – magyarázta Simon vállvonogatva. Közelebb hajolt. – Valójában a Seabold Securitynek ad tanácsot.

– Júdás – ugratta Hale.

Kat nem sokat hallott az egészből. Túlságosan lekötötte a kaszinó megfigyelése. Övtáskás turisták ültek sorban a játékgépek előtt, pincérnők suhantak keresztül-kasul a termen. Beleveszve a nagy tömegbe, itt könnyen úgy érezhette az ember, hogy egyedül van. De hát Kat tolvaj volt. És helyén volt az esze.

Megpaskolta a kezében tartott hosszúkás táskát, és a mellette álló srácokra nézett.

– Gyerünk, keressünk egy helyet, ahol nem lát a kamera!

Miközben keresztülvágtak a zsúfolt kaszinószinten, Katnek akaratlanul is feltűnt, hogy Simon szinte pattog a büszkeségtől, miközben a technikai haladásról szóló előadásról beszél. És a sok zseniről meg legendáról, akik reggel szólaltak fel.

– Tudod, te sokkal okosabb vagy, mint azok ott mind együttvéve – mondta ki kereken Hale. – Tulajdonképpen, ha be akarnád bizonyítani… – vetett egy pillantást a blackjackasztalok felé.

Simon a fejét rázta.

– Nem szoktam lapokat számolni, Hale.

– Nem? – mosolyodott el Hale. – Vagy csak nem akarsz. Tudod, gyakorlatilag nem tilos.

– De nem is nézik jó szemmel. – Simon homloka gyöngyözött az izzadságtól. Mintha valaki arra próbálta volna rávenni éppen, hogy tele hassal ússzon… vagy ollóval a kezében futkározzon… – Nagyon nem nézik jó szemmel.

Találtak kint egy szabad asztalt, közel a zsúfolt medence széléhez, távol a biztonsági kameráktól és az őröktől.

Simon az egyik napernyő alá húzta a székét.

– Hamar leégek – magyarázta, miközben Kat leült a vele szemközti székre. Vett egy nagy levegőt, mintha csak bátorságot

gyűjtene. – Melóról van szó?

Hale elnyúlt az egyik napozóágyon, szemét napszemüveg takarta.

– Inkább egy kis szívesség.

Simon kezdte elveszíteni az érdeklődését, úgyhogy Kat gyorsan hozzátette:

– Egyelőre.

A száraz sivatagi levegőben is érződött a klór – és a pénz – szaga, miközben Kat az üvegasztalra terítette a tervrajzokat.

Simon fölé hajolt.

– Mi ez, 760-as Macaraff?

– Ja – válaszolta Hale.

Simon füttyentett, ahogy Hale szokott néha, de leginkább egy sérült madárhoz hasonlított a hangja.

– Jól be van biztosítva. Bank? – tippelt, de Kat a fejét rázta. – Kormányépület? – találgatott tovább.

– Műkincs – árulta el Kat.

– Magángyűjtemény – tette hozzá Hale.

Simon felnézett.

– A tiétek?

Hale nevetett.

– Jó lenne.

– Az a cél, hogy a tiétek legyen? – kerekedett el Simon szeme.

Hale és Kat összenéztek. Hale vigyora arról árulkodott, hogy átfutott a fején a gondolat.

– Nem egy átlagos műveletről van szó – hajolt közelebb.

Simon egyáltalán nem jött izgalomba; túlságosan is tele volt a feje nem átlagos teóriákkal meg algoritmusokkal és exponenciális változókkal, hogy bármit is jelentsen ez még számára.

Tíz percig csendben tanulmányozta a tervrajzot, majd Katre nézett.

– Ha a szakmai véleményemre vagytok kíváncsiak, felejtős. Hacsak nem a Fort Knoxról van szó. Várjunk csak! – csillant fel a szeme. – A Fort Knox az?

– Nem – vágta rá Hale és Kat egyszerre.

– Akkor nem rámolnám ki – tolta el magától a tervrajzokat.

– Már kirámolták – avatta be Kat.

– Az apád?

– Miért mondja ezt mindenki? – fakadt ki Kat.

Hale levette a napszemüvegét, hogy Simon szemébe nézhessen. A

hangja alig harsogta túl a medence felől hallatszó nevetés és csobbanások zaját.

– Nagyon szeretnénk tudni, hogy ki volt az.

– Hogy ki pakolta ki *ezt?* – bökött ujjával a tervrajz közepére. – Nem hosszú a lista, ennyit kapásból mondhatok.

– Minél rövidebb, annál jobb, barátom – paskolta meg Simon hátát Hale. – Minél rövidebb, annál jobb.

– Megtarthatom ezeket? – kérdezte Simon.

– Persze – válaszolta Kat. – Van egy plusz példányunk. És Simon… köszi.

Felállt, és már indulni akart, amikor Simon megkérdezte:

– Emiatt jöttél vissza, ugye?

Kat hunyorgott a vakító napsütésben. Úgy érezte, több millió mérföldre van már a Colgan szürke egétől.

– Ja. – Hale-re pillantott. – Olyasmi…

Simon intett.

– Nem muszáj elárulnod. Csak kíváncsi voltam, van-e valami köze ahhoz a két fickóhoz, akik azóta követnek, hogy kijöttünk a konferenciáról.

Kat mindenki másra számított a Las Vegas-i kaszinósoron, kivéve Arturo Taccone izomagyú embereit; ők nem voltak a listán. Meg sem próbáltak elvegyülni a turisták és a nagyban játszó szerencsejátékosok között, nem ültek le egyik játékasztalhoz sem, és a nyerőgépeket is elkerülték, és ez mindennél jobban felbőszítette a lányt. Izomagy 1 és Izomagy 2 kitett együtt vagy kétszázhúsz kilót, izomból persze.

Kat mégsem vette észre őket.

Azon aggódott, vajon mi más kerülhette még el a figyelmét, és elhessegette Hale-t és Simont a medencétől.

Amikor visszanézett, látta, hogy Izomagy 2 felemeli a bal karját, és a csuklóján lévő órára mutat.

– Kat? – nézett rá kérdőn Simon.

– Csak menj tovább!

– Mennyi lehet az idő? – kérdezte Kat hangosan, miközben átvágtak

a leszállópályán Hale-ék magángépéhez. – Lássuk csak… Tizenkét óra a levegőben… Ott leszünk…

– Dél – válaszolta Hale. – Nagyjából.

– Oké, holnap első dolgunk lesz végigjárni az utcákat Taccone háza körül. Valaki csak látott valamit!

– Intézem.

– DiMarcosék talán a városban vannak.

– Börtönben, ami azt illeti.

– Mind a heten?

Hale vállat vont.

– Mozgalmas volt az október.

Kat megrázta a fejét, és próbálta meggyőzni magát, hogy nem változott meg minden.

– Oké, akkor fel kellene hívnunk…

– Már mondtam, hogy elintézem. – Hale hangja határozottabban csengett. Kat megtorpant, és a fiúra bámult.

– Fejtsd ki, mi az, hogy elintézed.

– Hé, nem csak szórakoztató útitársnak vagyok itt! – A fiú elvigyorodott. – Vannak barátaim.

– Kik? – kérdezett rá Kat.

De Hale csak ment tovább.

– Egy barát.

Kat megragadta a karját, és megállította.

– A te barátod? Az én barátom? Vagy a mienk?

Hale kivonta magát Kat szorításából, és zsebre tett kézzel, baljós mosollyal az arcán arrébb lépett.

– Most veszekedni fogunk, Katarina? – kérdezte, hátborzongatóan hasonlóan Eddie bácsihoz.

– Tessék? – játszotta az ártatlant Kat. – Csak kíváncsi vagyok, kiről van szó. Valaki, akivel együtt dolgoztatok Németországban a Bagshaw fiúkkal?

– Luxemburgban, valójában. – Hale elhallgatott egy pillanatra, és megfordult. – Ami azt illeti, a Bagshaw fiúk és én Luxemburgban csináltunk egy melót. – Kat mondani akart valamit, de nem jöttek szájára a szavak. – Nem voltál itt, Kat. – Hale már nem ugratta.

– Tudom.

– A Colganben voltál.

– Csak három hónapig.

– Az elég hosszú idő, Kat. A mi világunkban ez hosszúnak számít.

– A fiú vett egy mély lélegzetet. – Ráadásul a szíved egy ideje már akkor is elvágyott, mielőtt leléptél.

– Hát most itt vagyok – indult meg a lány a gép felé. – És csak kevesen képesek erre a melóra, de meg kevesebben vannak azok, akikben meg is bízhatunk, szóval…

– Tudod, nem csak apádnak és Eddie bácsinak fordítottál hátat, amikor elmentél. – Kat hallotta a felé röpködő szavakat. Megfordult, és eszébe jutott Hale anyjának áporodott levegőjű szobája. Rájött, hogy a fiú az egyetlen olyan ismerőse, aki nem folyton lelép, hanem akit folyton hátrahagynak.

Hale elkapta a tekintetét, aztán újra Katre nézett.

– Egy csapat vagyunk, vagy nem? Hiszel nekem vagy nem? – lépett Kat felé. – Melyik, Kat?

Szakmai ártalom, amikor valaki, aki egész életét azzal töltötte, hogy megtanuljon jól hazudni, egyszerűen nem tudja, hogyan kell igazat mondani. Katnek fogalma sem volt, mit mondjon. A *nélküled nem tudom megcsinálni* frázis túl elcsépelten hangzott volna. A sima *kérlek* pedig kevés volt ahhoz mérten, amiben benne voltak.

– Hale, én…

– Tudod, mit? Nem érdekes. Így is, úgy is benne vagyok, Kat. – A fiú nagyon eltökéltnek tűnt, ahogy felrakta a napszemüvegét. – Totál benne vagyok.

Kat nézte, ahogy a fiú fellépked a lépcsőn a repülőhöz, és hallotta, hogy a válla fölött még odakiált neki.

– Különben is, remek kísérő vagyok.

Kat helyeselni akart. Próbálta megköszönni. De elszorította a torkát az aggodalom, hogy ki – vagy mi – vár rájuk, amikor földet érnek Olaszországban.

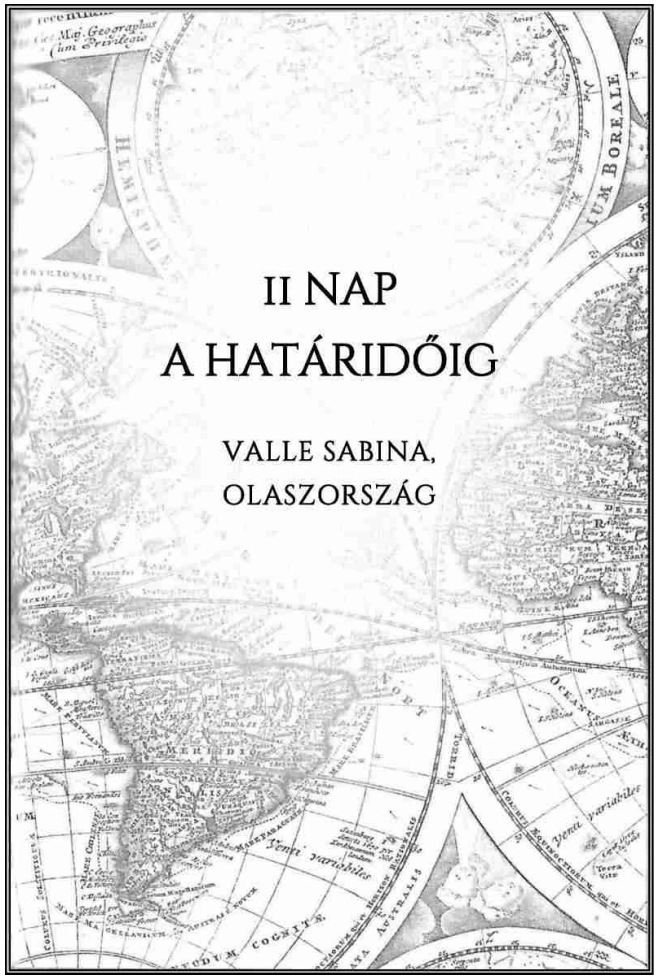

II NAP
A HATÁRIDŐIG

VALLE SABINA, OLASZORSZÁG

8. FEJEZET

Kizárt. Kat a fejében hallotta a szavakat, mielőtt hangosan kimondta volna őket. *Nem, Hale. Nem. Egyszerűen csak… nem.* Kat megrázta a fejét, hogy elhessegesse az álmot, és megpróbálta észszerűen végiggondolni a helyzetet. Végül is, Olaszországban volt. Egy okos és jóképű fiúval. Egy magángép fedélzetén. A világ szó szerint ott hevert a lába előtt, de Katarina Bishop csak annyit tehetett, hogy figyelte, ahogy könnyedén kinyílik a gép ajtaja, felfedve egy magánleszállópályát, a világ egyik legszebb völgyét és egy fiatal nőt, hosszú leomló hajjal és oldalra billentett csípővel.

– Kizárt. – Csak ennyit tudott mondani.

Nem túlzás azt állítani, hogy az összes tolvaj (vagy bárki, aki élete nagy részét a zavarosban tölti) rendelkezik egyfajta hatodik érzékkel, aminek köszönhetően több információ jut el hozzá, amit egy átlagembernél gyorsabban is tud feldolgozni. És Kat mégis azon töprengett, miért állt fel a szőr a tarkóján ennek a bizonyos lánynak a láttán.

– Helló, Kitty Kat.

Ó, igen. Pont erről van szó.

– Beszélhetnék veled? – kapott Hale után Kat, de hiába volt talpraesett, a fiú karakánabbnak bizonyult. Elhúzott mellette, és elindult lefelé a lépcsőn, a kifutón álló lány pedig ráemelte a tekintetét.

– Szia, kedves.

Hale megölelte, mire a lány hosszú lábai elemelkedtek a talajtól, és Kat legszívesebben megjegyezte volna, hogy túl hideg van ilyen rövid szoknyához, ahogy azt is, hogy nem valami jó ötlet a magas sarkú egy macskakövekben bővelkedő városban. De Kat csak állt ott dermedten a lépcső tetején, és meg se mozdult addig, míg a lány meg nem szólította:

– Jaj, Kitty, meg sem öleled az unokatestvéredet?

A család furcsa – élő – képződmény, méghozzá nem is egyetlen ok miatt. A családi vállalkozások meg… nos, minden képzeletet felülmúl, mennyire lehetetlenek.

A kisváros szűk utcáin sétálva, amit Arturo Taccone az otthonának nevezett, Kat már vagy egymilliomodszor volt kénytelen elgondolkodni azon, vajon minden családi vállalkozás ilyen? Van valahol egy cipőbolt Seattle-ben, amit generációk óta mindig két olyan tizenéves lány örököl, akik ki nem állhatják egymást? Létezik Rióban – most, ebben a pillanatban – egy étterem, ahol két unokatestvér karba font kézzel áll egymásnak háttal, és nem hajlandó ugyanabban a műszakban dolgozni?

De lehet, hogy ezek az érzések kizárólag azokra a családi vállalkozásokra jellemzőek, amelyek tagjait időnként lepuffantják. Vagy börtönbe csukják. Katnek fogalma sincs, elvégre egyetlen családja volt, nem volt összehasonlítási alapja.

– Hale – nyafogta Gabrielle, miközben a fiú karjára tette a kezét. – Kat nem valami kedves velem.

– Kat – utasította Hale, mint aki élvezi, hogy játszhatja a felnőttet –, öleld meg az unokatestvéredet!

Csakhogy Kat sosem erőltette az érzelem nyilvánítást. És Gabrielle-lel ellentétben, még véletlenül se nyafogott. Talán az anyjával együtt ezeket a képességeit is elveszítette. Vagy a rossz reflexekhez és az igazsághoz való ragaszkodáshoz hasonlóan ezek a készségek is szép lassan kivesztek a családból. Bármi legyen is az ok, azért sikerült megszólalnia.

– Örülök, hogy látlak, Gabrielle. Azt hittem, Monte Carlóban szórod a pénzt.

– Én meg azt hittem, egy előadóteremben ülsz. Mit szólsz, mindketten tévedtünk.

Kat az unokatestvérét tanulmányozta, és azon csodálkozott, hogy lehet az, hogy Gabrielle csak egyetlen évvel idősebb nála, sőt, még annyival sem. Kilenc hónappal mindössze, mégis kilenc évvel tűnik érettebbnek nála. Magasabb, nőiesebb, és úgy általában, több. Ahogy lefelé sétáltak, Hale-hez simult, és a karját markolta, arra kárhoztatva Katet, hogy mint kelletlen harmadik sétáljon mellettük az utcán, ami még két embernek is meglehetősen szűk volt.

– Nos, hol van Alfred? – kérdezte Gabrielle.

– Úgy érted, Marcus? – javította ki Hale.

– Mindegy – legyintett a lány, és Kat arra gondolt, elég szomorú,

hogy a feje koránt sincs úgy kitöltve, mint a melltartója. – Boldog szülinapot! – mondta, és hirtelen egy köteg fotó vándorolt a kezéből Hale zakójának zsebébe.

Finoman csinálta. Erőfeszítés nélkül. Egy profi gyakorlott mozdulata, egy családtagé.

– Hogy van anyád? – kérdezte Kat.

– Eljegyezték – sóhajtotta lemondóan Gabrielle. – Megint.

– Ó, gratulálok! – vágta rá Hale.

– Így is felfoghatjuk. Egy gróf. Azt hiszem. Vagy herceg. – Hale-hez fordult: – Melyik a jobb?

Még mielőtt a fiú válaszolhatott volna, egy alacsony kőfalhoz értek. Mögötte Valle Sabina végeláthatatlan szőlőskertjei húzódtak. Egy folyó szelte át a termékeny földet, az egyik távoli dombon birkák legeltek. Hiába Olaszország az egyik leggyönyörűbb hely a világon, Kat nem tudta levenni a szemét a Hale kezében lévő fotókról, amelyek egy nagy épületet ábrázoltak, egy csodálatos tó közelében. Hale a falnak támaszkodva végigpörgette a felvételeket, melyek egyre közelebbről ábrázolták a komplexumot. Kat addig bámulta a falakat, míg körvonalazódni nem kezdett előtte az épület tervrajza.

– Ennél közelebb nem jutottál? – kérdezte Hale Gabrielle-től.

A lány csettintett a rágójával.

– Úgy érted, ehhez az erődítményhez? Jobbat keresve sem találhattatok volna, srácok.

– Nem mi választottuk – emlékeztette Kat.

– Mindegy. Négy és fél méter magas fal veszi körül.

– Tudjuk – biztosította Kat.

– Négy őrtornya van. Örökkel.

– Ezzel is tisztában vagyunk – forgatta a szemét Kat.

– És van egy vizesárok is. Ezt is tudtad, okoska kisasszony? Tudod, egy olyan, aminek bármi lehet az alján. – Gabrielle egész testében megremegett (persze egyes testrészei kicsit jobban), de a lényeg egyértelmű volt.

Hale visszatette a képeket a zsebébe, megfordult, és a fal tetejére könyökölt.

– Remek. Mi a helyzet a rendőri jelentéssel? – kérdezte Kat, de Gabrielle csak nevetett. – Nem is jártál a rendőrségen… egyáltalán? Meg se kérdezted őket? – harsogta túl Kat a köveken visszhangzó nevetés zaját. Még Hale is mosolygott, de Kat csak állt ott, és

csodálkozott, hogy Eddie bácsi vére nincs tisztában azzal, hogy a történelem során nagyon kevés olyan ügy volt csupán, amiről nem tudott a rendőrség.

Elvégre, az emberek csak észreveszik, ha este 8:02-kor az összes autó riasztója bekapcsol a városban. Vagy ha kilenc és tíz között kikapcsol tizenöt közlekedési lámpa. Vagy ha egy járőrautó belebotlik egy magára hagyott, rendszám nélküli teherautóba az út szélén, tele szigetelőszalaggal és kolibrikkel.

Ezek mind olyan emberek nyomai, akik nagyon ügyelnek rá, hogy hova lépnek. Ám ettől függetlenül nyomok.

– Az Arturo Taccone-félék nem hívják a rendőrséget, Kat. – Gabrielle lassan ejtette a szavakat, mintha Kat teljesen meghülyült volna, amíg távol volt. – Mi, akik ugye nem hagytuk el a családunkat, tisztában vagyunk ezekkel a dolgokkal.

– Istenem, elmentem pár…

– Elmentél. – Gabrielle hangja metszőbb volt a szélnél. – És még most is ott lennél a borostyánnal benőtt falak mögött, ha mi… Szóval még mindig ott lennél.

A hitelesség furcsa dolog, Kat jól tudta ezt. Valaki kifarag egy követ. A gép egy halott elnök képét nyomja a papírra. A művész festéket ken a vászonra. Tényleg számít, hogy valójában ki festette a képet? Egy hamisított Picasso talán nem olyan szép, mint az eredeti? Lehet, hogy csak őt foglalkoztatta mindez, bár Kat nem igazán hitt ebben. És egyszer csak, miközben unokatestvérét és Hale-t bámulta, rájött, hol a hiba.

– Gabrielle – formálta lassan a szavakat Kat –, honnan tudod, hogy borostyán borítja a Colgan épületét?

Gabrielle nevetett, és hablatyolt valamit arról, hogy csak ügyesen tippelt. Csakhogy Kat agyában felvillant egy kép: egy szemcsés biztonsági felvétel. Amin egy kapucnis felsőbe öltözött alak keresztülfut az udvaron. Hale felé fordult, és rájött, hogy a fiú túl magas, túl széles hozzá képest. A képernyőn feltűnő alak közel olyan alkatú volt, mint Kat, így a Colgan vizsgálóbizottsága könnyedén összetéveszthette vele. Ám, ami igazán zavarta Katet, hogy őt magát is átverték.

– Gabrielle. Hale! – csapott a fiú vállára. – Nem elég, hogy kirúgattál az iskolából, még őt is felhasználtad, hogy segítsen? Gabrielle-t!

– Hallom ám, amit mondasz – trillázta mellette az unokatestvére.

Hale Gabrielle-re nézett, és közben Kat felé intett.

– Imádni való, amikor féltékeny – mondta, mire Kat sípcsonton rúgta. – Hé! Szükséges lépés volt, rémlik? És a közvélekedéssel ellentétben, nem ismerek valami sok lányt. – Erre mindkét lány meredten bámulni kezdte. – Oké, nem ismerek valami sok lányt, akinek ilyen különleges képességei lennének.

Gabrielle a pilláit rebegtette.

– Ó, mindig eléred, hogy különlegesnek érezzék magukat a nők melletted.

Ami viszont Katet illeti… ő úgy érezte, bolonddá tették.

Hale-re pillantott.

– A hotelben találkozunk – mondta, majd az unokatestvére felé fordulva folytatta: – Veled pedig karácsonykor, vagy anyád valamelyik esküvőjén… vagy micsodán. Köszi, hogy eljöttél, Gabrielle, de biztos vagyok benne, hogy valahol egy strand epekedve vár rád, úgyhogy hagylak is, menj csak a dolgodra, ahogy én is az enyémre.

Majdnem a sarokig jutott, amikor az unokatestvére utánakiáltott.

– Azt hiszed, te vagy az egyetlen, aki szereti az apádat?

Kat megtorpant, és Gabrielle-t fürkészte. Életében most először megesküdött volna rá, hogy az unokatestvére nem akarja átverni. Mire Gabrielle hétéves lett, már öt különböző férfit kellett apának szólítania. Volt köztük egy texasi olajmágnás, egy brazil milliárdos és egy csúnyán előreálló fogsorú férfi is, aki a paraguayi kormánynak dolgozott, és egy-két igencsak túlárazott, hamis Monet import-exportját felügyelte, ám egyikük sem volt az igazi apja.

– Szükséged van rám – mondta Gabrielle. Semmi kétség nem volt a hangjában. Semmi behízelgés. Semmi naivság. Nagyon is Eddie bácsi unokahúga volt. Egy profi. Szélhámos. Tolvaj. – Tetszik vagy sem, Kitty Kat, ennek a családi összejövetelnek még nincs vége.

Kat csendben ült, míg Gabrielle leparkolta a kis autót a kanyargós országút mellett. Senki sem járt arra rajtuk kívül. Kat kinyitotta az ajtót, és kiszállt a kocsiból: hideg, nedves fuvallatot érzett, és felnézett a sötét, csillagtalan égre. Ennél többet nem is kérhetett volna egy tolvaj.

– Elmondanád végre, miért nekem kellett hátul ülni? – egyenesedett föl Hale, és lenézett Katre.

– A milliárdosok mindig hátul utaznak, nagyfiú – ütögette meg a fiú mellkasát, ám mielőtt még visszavonulót fújhatott volna, Hale megragadta a csuklóját, és hevesen verő szívére tapasztotta a lány kesztyűbe bújtatott kezét.

– Biztos vagy benne, hogy ez jó ötlet? – kérdezte.

Kat ezer és egy dolgot hazudhatott volna, de egyik sem lett volna olyan hatásos, mint az igazság.

– Ez az egyetlen ötletünk.

Míg Gabrielle felnyitotta a motorháztetőt, és lekötötte a motort, hogy a járőrök vagy az erre járó buzgómócsingok ne álljanak neki kérdezősködni, Kat továbbra is meredten Hale szemébe nézett. Abban a pillanatban pont úgy festett, mint a supermanes pizsamába bújt fiú. Félt, de azért eltökélt volt, és egy icipicit talán hős is.

– Kat, én…

– Jöttök? – Gabrielle suttogása hasított az éjszaka csöndjébe, félbeszakítva Hale-t, bármit akart volna is mondani. Katnek nem maradt más választása, mint megfordulni, és felkapaszkodni a koromsötétbe burkolódzó, meredek töltésen. A lehullott gallyak, mint olcsó tűzijáték ropogtak a talpuk alatt.

– Hoppá! – csúszott ki Kat száján tíz perc múlva, amikor már vagy ezredszerre botlott el. Nem tudta eldönteni, mi a rosszabb: az, hogy Hale-nek el kellett kapnia, hogy ne essen el, vagy az, hogy Gabrielle tanúja volt az ügyetlenségének.

Arra számított, hogy az unokatestvére majd megjegyzi, hogy *Kat kijött a gyakorlatból,* és biztos volt benne, hogy Hale elsüt egy viccet arról, hogy a Colgan testnevelésórái biztosan híján voltak a gyakorlati elemeknek. De egyikük sem szólt egy szót sem, csak kapaszkodtak tovább rendületlenül, míg fel nem értek a dombtetőre. Ekkor Gabrielle hirtelen megállt – Kat kis híján beleütközött –, és a távolba mutatott:

– Az ott.

Még éjszaka, ebből a távolságból is tisztán látszott, hogy Arturo Taccone otthona egy szőlőskertekkel és olajfákkal körülvett, kőből és fából épített valódi palota. Amolyan képeslapra kívánkozó igazi éden. Ám Kat mindebből az őrséget, a tornyokat, a falakat és a kaput látta. Így már nem is tűnt olyan idillinek a hely – sokkal inkább

börtönnek.

A nedves fűben hasaltak a domb tetején, és a villát bámulták a völgyben. Katnek nehezére esett elismernie, de Gabrielle-nek tökéletesen igaza volt: tényleg látnia kell az embernek, hogy elhiggye. Előző nap, amikor megmutatták a tervrajzot Simonnak, hogy találjon ki valamit, Kat úgy gondolta, Arturo Taccone otthona a legnehezebb célpont, amit valaha látott. Ám, amikor a sötét felhők elvonultak egy pillanatra, és a hold egyenesen rávilágított a vizesárokra, Kat rájött, csakis egy komplett őrült közelítené meg azokat a falakat.

– Mormota? – kérdezte Hale.

– Nincs rá idő – válaszolta Kat. – Csak az alagútépítés napokat venne igénybe, kizárt, hogy Taccone egyszer se fésülné át az erdőt ilyen hosszú ideig.

– Bukott angyal?

– Talán – gondolkodott el rajta Kat az eget fürkészve. – De még ha nincs is fenn a hold, a belső udvar rettenetesen kicsi, valaki biztosan észrevenne téged vagy az ejtőernyőt. És nem azért épít valaki őrtornyokat, hogy aztán ne rakja tele őrökkel.

– Méghozzá fegyveresekkel – tette hozzá Gabrielle.

Kat az unokatestvérét figyelte, ahogy a hátára fordult, és fejét a karján pihentetve az eget betöltő sötét felhőket bámulta. Akár a tengerparton is fekhetett volna, vagy a saját ágyában, amilyen nyugodtnak tűnt. Kat lába viszont fájt a rohanástól az erdőn át, a fekete sídzsekije pedig túl szűk volt, és viszketett alatta a bőre. Azon tűnődött, milyen illata van Hale-nek, és kellemes-e vagy sem.

Katnek fogalma sem volt, hogyan lehetne kirabolni Arturo Tacconét.

Így hát el sem tudta képzelni, hogyan volt rá képes bárki is.

És ezt utálta a legjobban.

– Akkor trójai faló vagy Avon-tanácsadó vagy… – Hale sorolta a lehetőségeket vég nélkül, míg Kat csak spekulált. Nem akart kockáztatni. Helyette felidézte magában Hale szavait, amelyeket Simonnak mondott: *Ez nem egy szokványos munka.* Kat ráébredt, hogy egy átlagos tolvaj képtelen lenne megcsinálni.

Akkor mintha egy láthatatlan kéz ragadta volna meg, és a dzsekije hátuljánál fogva talpra rángatta volna.

– A földre! – csattant fel Gabrielle, és megpróbálta visszarántani Katet, de ő már a gerinc pereme felé tartott.

– Hova mész? – kérdezte Hale, ahogy a lány magabiztosan a felvonóhíd felé vette az irányt, és közben próbálta elhallgattatni agyának azt a részét, ami azt kérdezte: *hogy mi? Felvonóhíd?*

– Kat! – pisszegte Gabrielle. – El fognak kapni!

Kat majdhogynem kaján mosolyt villantott a válla fölött.

– Tudom.

A kapu egyre fenyegetőbbnek tűnt, ahogy Kat közeledett felé. Lámpák világították meg a villa körüli területet, láthatóvá téve az esőcseppeket, amelyek átszelték a sötét eget. Kat továbbra is lassan lépkedett előre, át a mezőn, a villa falai felé. Magán érezte a biztonsági kamerák tekintetét, érzékelte az őrök mozgását. Hogy lefoglalja az elméjét, megpróbálta kitalálni, mikor épülhetett a ház, hogy hívhatták az eredeti tulajdonosokat, és mi lehet a tó története. Igyekezett az esőre és a begöndörödő hajára koncentrálni.

Ám mindenekelőtt megpróbált nyugodtnak látszani, miközben egyre közeledett az út mellett felállított kis fémdobozhoz. Imádkozott, hogy ne árulja el a hangja, miközben belenézett a kamerába és beleszólt a mikrofonba.

– Katarina Bishop vagyok. – Villám cikázott a háta mögött. – Arturo Tacconéhoz jöttem.

9. FEJEZET

Ha a Taccone-villa olyan hely volt is, ami általában nem fogad vendégeket, egyáltalán nem adták jelét.

A férfi, aki ajtót nyitott, Katet furcsamód Marcusra emlékeztette, ahogy szó nélkül elvette a vizes kabátját, és halkan megkérte, hogy kövesse. A négy szoba közül, ami előtt elhaladtak, kettőben égett a kandalló; márványpadló, súlyos csillárok és friss virág volt mindegyik helyiségben. De egyik asztalon sem állt halomban a posta, és egyik szék támláján sem pihent senki levetett zakója vagy sálja. Olyan helynek tűnt, ami a szépséget és a rendet egyaránt értékeli, Kat észrevette ezt. Éppen ezért nyugodt maradt, és követte alkalmi idegenvezetőjét egy dupla szárnyú ajtóhoz, ami a felvonóhídnál is félelmetesebb volt. Csendben várakozott, míg Arturo Taccone fogadta.

A férfi egy antik asztal mögött ült a ropogó tűz mellett, egy ahhoz hasonló szobában, mint amilyen a Hale család dolgozószobája messze az Államokban. Kat könyveket és díszes italospalackokat látott, és egy zongorát, amin, úgy gondolta, gyakran játszik a férfi. Ugyan az épület közel kétezer négyzetméteres, Kat gyanította, hogy a ház ura valójában ebben a szobában tölti ideje nagy részét.

– Hagyj magunkra! – parancsolta a kísérőnek. Kat hallotta, hogy becsukódik mögötte a dupla szárnyú ajtó, és furcsának találta, hogy egyáltalán nem remeg, most, hogy egyedül maradt Tacconéval. A keze se reszketett. A pulzusa is normális volt.

– Illő lenne üdvözölnöm az otthonomban, Katarina – biccentett a férfi alig észrevehetően. – Hogy úgy mondjam, meglepett. Pedig szeretem azt hinni, hogy engem nem könnyű meglepni.

– Nos – kezdte lassan Kat –, kedvem támadt egy kis spagettire.

Taccone elmosolyodott.

– Tehát idejött egyedül – jegyezte meg a férfi, ám kijelentése inkább kérdés volt.

– Válaszolhatnám azt, hogy igen, de azt hinné, hogy hazudok –

lépett egy lépést előre Kat, és végigsimított a karosszék puha bőrborításán. – De mondhatnám azt is, hogy nem, amit blöffnek vélne. Úgyhogy egyszerűen csak annyit mondok… *no comment*.

Taccone hátratolta a székét, s közben a lányt fürkészte.

– Ezek szerint, ahogy maguk amerikaiak mondják, van hátvédje?

– Nem igazán.

– De nem fél, nem igaz?

Arturo Taccone kedvenc szobájában volt, de ami a lényeg, hogy Kat hazai pályán érezte magát.

– Nem. Úgy tűnik, nem.

Taccone meredten bámulta, majd hosszas hallgatás után megkérdezte:

– Talán csak nem azt gondolja, hogy úgysem ártanék egy ilyen kicsi lánynak?

Bizonyos okokból, amelyeket Taccone soha nem értett volna meg, Kat meglepődött a férfi szavain. Furcsa volt, hogy így hivatkoznak rá. *Kicsi,* ezt nem tagadhatja, na de a *lány* nagyon szokatlan volt. A nő vagy a hölgy sem lett volna jobb. Egész egyszerűen olyan régóta mozgott fiúk között, hogy néha teljesen megfeledkezett arról, hogy – anatómiailag legalábbis – nem az Eddie bácsi konyhaasztalát körbeülő férfiak kisebb változata. Biológiai szempontból nagyon is olyan volt, mint Gabrielle.

– Szép darab – mutatott Kat a tűzhely mellett álló XV. Lajos korabeli szekrényre.

Taccone összehúzta a szemöldökét.

– Azért jött, hogy ellopja?

– A francba! – csettintett Kat az ujjával. – Tudtam, hogy a nagyobb táskámat kellett volna magammal hoznom.

A félelmetes emberek félelmetes dolgokra képesek, de Kat semmit sem talált olyan rémisztőnek, mint Arturo Taccone nevetését.

– Nagy kár, hogy nem más körülmények között találkoztunk, Katarina. Azt hiszem, örültem volna az ismeretségnek. Ám nem így történt. – Felállt, a bárszekrényhez lépett, és töltött magának valamit, ami nagyon réginek és drágának tűnt. – Feltételezem, nincsenek magánál a festményeim.

– Egész eddig ezt próbáltam elmagyarázni.

– Ha azért jött, hogy több időt kérjen, hát…

– Ahogy már elmondtam az embereinek Las Vegasban, rajta vagyok az ügyön – vetett egy átható pillantást Izomagy 2-re, aki

időközben besurrant a szobába, és mozdulatlanul állt az ajtó mellett, akár egy szobor. – Vagy talán nem kapta meg az üzenetet?

– Igen, igen – telepedett le Taccone a szoba közepén álló bőrkanapéra. – Csakugyan tett néhány érdekes látogatást. A nagybátyja New York-i otthonába… amit megértek. Ő az a fajta ember, akinek érdemes kikérni a tanácsát. De a Las Vegas-i út – dőlt hátra, és kortyolt egyet az italából – meglepetésként ért. Ma este meg tájékoztattak, hogy látogatóink vannak. Nos, megértheti, ha kissé össze vagyok zavarodva.

– Párizsban már elmondtam mindent – közölte Kat nyugodt hangon. – Nem az apám lopta el a festményeit. Némi időbe telik, de egy kis segítséggel talán rájövök, ki tette. Talán még azt is el tudom intézni, hogy visszahozza őket…

Taccone széles mosolyra húzta száját.

– Nos, ez egy érdekes javaslat.

– De előbb…

– Szeretné, ha segítenék? – találgatott a férfi.

Kat bólintott.

– Maga azt állítja, hogy az apám tette.

– Tudom, hogy ő volt.

– Honnan?

– Ó, Katarina, minden valamirevaló tolvaj tudja, hogy tettem bizonyos… *óvintézkedéseket…* a magam és az értékeim védelmére – mutatott a fényűző berendezésre.

– Stig 360-as – mosolyodott el a lány. – Ügyes. Én jobban kedvelem a 340-es modell kameráit. Nehézkesebbek, de jobb a beállításuk.

Kint zuhogott az eső, ám Taccone hangja száraz volt, akár a gyújtós.

– Reméltem, hogy elhiszi nekem, hogy az édesapja követte el ezt a szörnyű tettet, Katarina. De ha…

– Nézze! – Kat hangja élesebben csengett, mint gondolta. Közelebb lépett a szoba közepén ülő férfihoz, mire Izomagy 2 tett egy lépést felé, de Taccone egy intéssel megállította. – Ez nem a büszkeségről szól, nem is a bizalomról. Hanem az információról. Maga olyasvalaki, aki megfontolt döntéseket hoz, a rendelkezésére álló lehető legjobb információk alapján, ugye, Signor Taccone?

– Természetesen.

– Akkor segítsen nekem. Segítsen visszaszerezni a festményeit.

Bizonyítékai vannak, azt állítja?

Taccone a fény felé tartotta az italát, mintha csak elismeréssel adózna Katnek és a bátorságának.

– Pontosan.

Kat elmosolyodott, de korántsem volt jókedve.

– Akkor mutassa, mije van.

Eljön majd az idő – bár Katnek erről még fogalma sem volt –, amikor a Tacconéval folytatott beszélgetését vagy ezerszer újra és újra elmesélik Eddie bácsi konyhaasztala körül ülve. Persze a történetekben a felvonóhídhoz vezető útját nem eső, hanem golyózápor nehezíti, az Arturo Tacconéhoz intézett segítségkérését pedig fenyegetések, ablakok és egy pár antik párbajpisztoly (amiket a családi legenda szerint Kat ellopott) tarkítja majd.

Ami azt illeti, Kat soha senkinek nem mondta el, hogy mi történt pontosan. Hale és Gabrielle a sötétben hasalt az erdőben, a terepet szemlélve, amikor a felvonóhíd leereszkedett, és Kat önszántából, komótosan végigsétált rajta.

Miközben keresztülvágott a mezőn az esőben, a sötétben, Hale-nek és Gabrielle-nek nem tűnt fel, hogy egy kis lemezt szorít a hóna alá, amit Arturo Tacconétól kapott. Később persze látni fogják.

És történetesen ez mindent megváltoztat majd.

10. FEJEZET

A szállodai lakosztály pazar volt, másmilyen nem is lehetett. Hale (vagyis inkább Marcus) csak ilyeneket tudott foglalni. A kanapé dekadensen kényelmes volt, a tévé hatalmas, de amint Kat elhelyezkedett, hogy megnézze a Tacconétól kapott felvételt, mindenhogy érezte magát, csak éppen kényelmesen nem.

– Nincs pattogatott kukorica – hasított a csendbe Gabrielle éles hangja. – Csak nekem hiányzik a pattogatott kukorica?

Kat összehúzta magán a száraz pulcsiját, és igyekezett meggyőzni magát, hogy kizárólag az eső és a vizes haja miatt rázta ki a hideg.

– Csokidrazsé – jelentette ki Hale, és lehuppant a kanapé végébe. – Ami engem illet, a csokidrazséra szavazok – mondta, és Kat hirtelen rájött, mitől borzongott meg.

Hale nem szólt hozzá a kocsiban, és kerülte a tekintetét a liftben is. Kat előhúzott egy notebookot a táskájából, keresztbe tette a lábát, és azon tűnődött, vajon Hale megbocsátja-e neki valaha, hogy otthagyta. Már megint.

Kat a távirányítóért nyúlt, és megnyomta a lejátszás gombot. A tévé életre kelt. Fekete-fehér szellemképek villantak fel a képernyőn: a hosszú folyosó, amin alig egy órája sétált végig, egy profi, konyha, borospince, biliárdterem, Arturo Taccone privát dolgozója. És végül…

– Állj!

Gabrielle megnyomta a szünet gombot, és a felvétel megállt egy olyan szobánál, amelyikben Kat nem járt – és amit feltételezése szerint nagyon kevesek láthattak egyáltalán.

A szoba egyetlen berendezése egy pad volt. Pazar márvány vagy fa helyett egyszerű kővel burkolták a padlót, ám a legfigyelemreméltóbb dolog a távoli falon lógó öt festmény volt.

– A tervrajzokat – kérte, de Hale már simította is ki a tekercset a tévé és a kanapé között álló dohányzóasztalon.

– Itt – mutatott Kat az egyik helyiségre a tervrajzon, ami

ugyanakkora volt, mint a képernyőn kimerevített szoba. – Úgy tűnik, hogy a föld alatt van, és egyedül innen közelíthető meg – koppantott a rajzra. – Taccone dolgozójából, egy rejtett liften keresztül.

– Ezt meg honnan tudod? – kérdezte Gabrielle.

Kat a sötét faburkolatra gondolt Taccone íróasztala mögött.

– Majdnem biztos vagyok benne, hogy pont ott álltam előtte ma este.

Hale teste megfeszült, de egy szót sem szólt, amikor Kat a távirányítóért nyúlt. A fekete-fehér képek úgy peregtek előttük, mint valami régi, szereplők nélküli némafilm, aztán a felvétel újra Taccone irodáját mutatta.

Az egyik falat teljes egészében egy padlótól a plafonig érő ablak uralta, így jól látszott az eget kettészelő villám. A következő pillanatban pedig elsötétült a képernyő. Kat szinte látta maga előtt, ahogy kihunynak a fények a villában, és valaki az ócska vezetékek meg a vihar miatt zsörtölődik.

Valójában társai hangos sóhaját hallotta csak, és hogy egyszerre kiáltanak fel:

– Benjamin Franklin!

Mivel már neki is többször volt része ilyesmiben, nem volt nehéz elképzelnie a tolvajt, ahogy felderíti az öreg villát, majd kieszel egy tervet. Úgy gondolta, a városban vehetett ki egy szobát, amit kimondottan turistáknak tartanak fenn. Egy olyan helyen, ahol könnyedén átlagos kirándulónak hihették, miközben alaposan körülnézett, és a megfelelő alkalomra, egy viharos éjszakára várt.

Amikor a felvétel újraindult, Kat hunyorogva hajolt közelebb.

– Mennyi idő múlva kapcsoltak be a generátorok?

– Negyvenöt másodperc – válaszolta Gabrielle.

– Nem rossz – nyugtázta Hale.

– Már ami Taccone biztonsági rendszerét illeti, vagy az emberünket? – kérdezte Gabrielle.

Hale vállat vont, mintha azt akarta volna mondani ezzel, hogy mindkettő.

– Minden elsötétült, kivéve ezt a szobát… – Kat a pinceszerű helyiségre mutatott, ami kitöltötte a képernyőt. – Más hálózaton lehet, mint a ház többi része. Itt nem állt le a felvétel – pillantott a képernyőről a tervrajzra. – Úgy tűnik, közvetlenül fölötte van a…

Ám elhalt a hangja, miközben a képernyőn csöpögni látszott a víz a mennyezetből.

– A vizesárok – fejezték be egyszerre.

– Kúl! – Hale teljesen le volt nyűgözve. – Benjamin Franklin a Loch Ness-i szörnnyel karöltve.

– Fúj! – kiáltott fel Gabrielle. – Az a vizesárok undorító. Komolyan. A közelébe se mennék.

– Ha jól láttam, Gabs, legalább öt Régi Mester lógott a falon – jegyezte meg Hale. – Szerintem a közelébe mennél.

– Esetleg – vallotta be Gabrielle. – De ha kifúrta a vizesárok alatti szoba plafonját, hogyhogy nem árasztotta el a víz?

Kat elfordult, nem is kellett a felvételt néznie, hogy tudja, mi történt.

– Egy mini búvárhajóval jött föl a tavon keresztül, és rátapadt vele a szoba mennyezetére. Semmi más dolga nem volt, mint kinyitni a fedélzeti nyílást, kivágni a lyukat, és… *Egy mini búvárhajó* – rázta meg a fejét Kat, mintha egy kellemetlen *déjà vu* érzéstől akarna szabadulni.

Az unokatestvére ránézett.

– Honnan tudod?

– Onnan, hogy apa így csinálta. – Csend borult rájuk, miközben Kat felállt, és az üres utcákra néző ablakhoz sétált. – Két évvel ezelőtt. Velencében. Nagyon…

– Lenyűgöző – vágta rá Hale, de Katnek teljesen más járt az eszében.

– Kockázatos volt.

– Nos – formálta lassan a szavakat Hale –, legalább már tudjuk, miért az apád Taccone legfőbb gyanúsítottja.

– Az egyetlen gyanúsítottja – javította ki Gabrielle.

A képernyőn egy maszkot viselő, tiszta feketébe öltözött férfi ereszkedett le óvatosan a mennyezetbe vágott friss lyukon. Nem kapkodott, és egyetlen felesleges mozdulatot sem tett, miközben egyenként kiiktatta a nyomásérzékelőket, leakasztotta a képeket a falról, gondosan egy vízhatlan tokba, majd a mennyezeten lévő lyukon keresztül a kis vízi járműbe csúsztatta őket, amiről Kat tudta, hogy ott van felette a vizesárokban.

– Taccone azt mondta, hogy amikor elment az áram, valaki végtelenítette az őrállomásra befutó képet, úgyhogy senkinek sem tűnt fel semmi. Ezt a felvételt egy külső rendszer készítette, amiről az emberünk nem tudott, vagy nem sikerült kiiktatnia. – Kat megvonta a vállát. – Bárhogyan történt is, senki nem tudott róla,

hogy eltűntek a festmények, míg Taccone haza nem érkezett az üzleti útjáról.

– Milyen üzletben utazik? – kérdezte Gabrielle.

– A „rettenetesen félelmetes vagyok” üzletben – válaszolta Kat, miközben Hale szimplán annyit mondott: *Az ördögében.*

A lányok ránéztek. Amikor újra megszólalt, lágy volt a hangja.

– Arturo Taccone az ördöggel cimborál.

Ahogy visszafordult a képernyőhöz, valami azt súgta Katnek, hogy a fiú elhallgat előle valamit – magán nyomozóktól kapott információkat vagy a manhattani olasz közösségektől, esetleg olasz rendőröktől származó belső pletykákat. Olyasfajta sztorik lehettek ezek, amelyeket méregdrága kubai szivarok füstje mellett adnak tovább egymásnak.

Egyes történetektől reszketni kezd az ember. Az aprólékosan elmesélt részletektől pedig félni kezd a sötétben. Így hát Kat nem kérte Hale-t, hogy mesélje el, mit hallott. Csak figyelte, ahogy a fiú az asztalra löki a távirányítót.

– Legközelebb magamhoz bilincsellek, ha megint sétálni támadna kedved.

– Nem történt semmi. – Kat kétségbeesetten szerette volna, ha a fiú megérti. – Taccone… kedvel engem. Szórakoztatom. Azt hiszi, hogy… – Kat nem is gondolt bele eddig – olyan vagyok, mint ő.

– Nem vagy olyan – vágta rá Hale. Órák óta először nézett a lány szemébe. – Nem vagy olyan, mint Arturo Taccone.

Voltak pillanatok, amikor Kat azt hitte, mindent tud W. W. Haleről, az ötödikről – a keresztnevét leszámítva –, aztán voltak olyanok, mint ez is, amikor úgy érezte, mintha egy első kiadású könyvet lapozgatna a fiú családjának könyvtárszobájában: még az első fejezetnek sem ért a végére.

– Milyen mély lehet a vizesárokba vezető csatorna a legsekélyebb részen? – tette fel a kérdést Gabrielle.

Kat vállat vont.

– Két és fél méter?

Hale bólintott.

– Háromra saccolom legfeljebb.

– És mekkora lehet a búvárhajó? – érdeklődött tovább Gabrielle.

– Kicsi – válaszolta Kat.

– Megjegyzés magamnak: ami a vizesárkokat illeti, a mélyebb nem feltétlenül jobb.

Hale ennél kíváncsibb volt.

– Milyen kicsi?

Kat motorbicikli hangját hallotta az utcáról, és látta a távoli Colosseum fényeit. A félhomályos hotelszobában, a tévé kimerevített képernyőjén egy álarcos alak látszott, amint éppen ellopott öt felbecsülhetetlen értékű festményt, s velük együtt az apja jövőjét.

– Egyetlen módon deríthetjük ki.

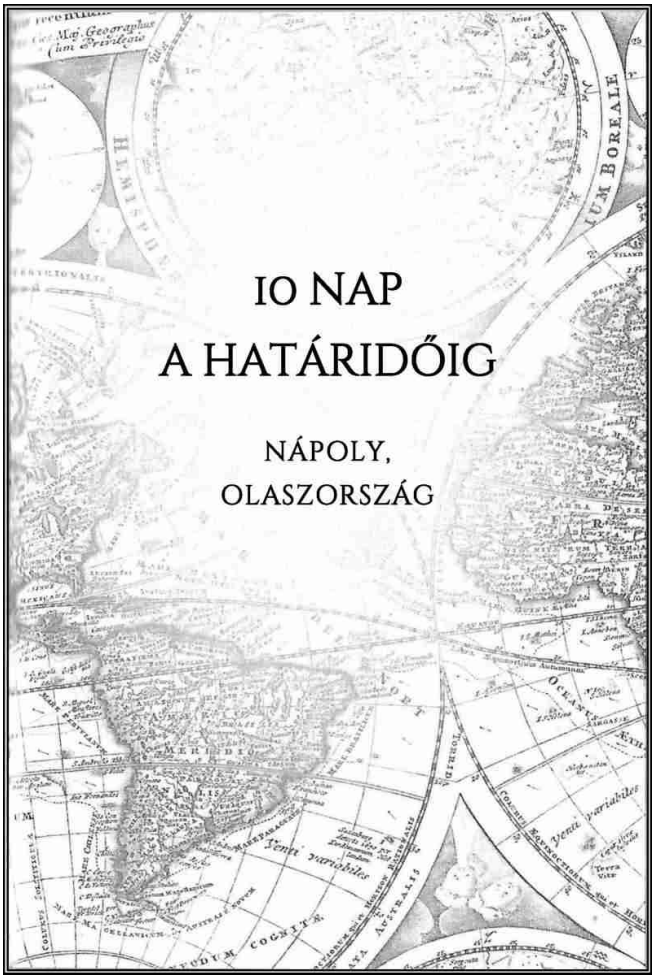

10 NAP A HATÁRIDŐIG

NÁPOLY, OLASZORSZÁG

11. FEJEZET

A nápolyi Mariano és Fiai búvárszaküzlet családi vállalkozás, és erre nagyon büszkék voltak a tulajdonosok. A második Mariano apja halász volt, ám ő sajnálatos módon hajlamos volt a tengeribetegségre, így kénytelen volt olyan tisztes foglalkozás után nézni, ami biztonságosan irányítható a szárazföldről. Elkezdett hát hajókat építeni.

A harmadik Mariano pedig még nagyobb hajókat épített.

Aztán egy lány költözött a Földközi-tenger partján lévő boltjuk mellé, akinek a családja egészen másban volt érdekelt: a negyedik Mariano felépített és szabadalmaztatott legalább fél tucat, nagyon modern (és igazoltan drága) vízi járművet.

Vagy valami ilyesmi, az apja legalábbis így mesélte Katnek, közvetlenül a velencei útja előtt.

Amint az Il Negozio di Mariano & Figli recepciósa megpillantotta a kétszárnyú üvegajtón besétáló fiatalembert, azonnal tudta róla, hogy pénzes családból való, hogy bármiről simán kiállíthatna egy csekket a bemutatótermükben. Talán készpénzzel is tudna fizetni. De egész biztosan fizethetne a nevetségesen nagy limittel rendelkező hitelkártyájával.

Mégsem ezért mosolygott rá, amikor a fiatalember levette a napszemüvegét, és a csillogó üvegpultra támaszkodott.

– *Ciao.* – A nő úgy érezte, minden porcikája menten elolvad. – Kíváncsi vagyok, tudna-e segíteni.

Egy csapat irányítása mindig a munkamegosztásról szól: arról, hogy mikor dőljünk hátra, és bízzuk a feladatot másra. Ehhez tisztában kell lennünk az erőforrásainkkal és azzal, hogyan használhatjuk őket. Ám, miközben Kat a forgalmas tengerparti utcán várakozott, és azt figyelte, hogyan flörtöl a fiatal recepciós Hale-lel, aggódni kezdett, hogy a fiú egy barátnővel fog távozni az üzletből, nem

pedig egy névvel.

Kizárólag a név miatt aggódott. A barátnő – biztosította magát – egyáltalán nem érdekelte.

Már tíz perce ácsorgott kint, és figyelte a jelenetet a széles üvegablakon keresztül: vállakra tévedő kezek, rebegő szempillák. Ennyi pont elég volt, hogy Kat fel-alá kezdjen járkálni (pedig minden profi tolvaj jól tudja, kevésbé feltűnő, ha tökéletesen mozdulatlan marad).

– Látod ezt? – kérdezte Gabrielle-t már vagy negyedszer, de az unokatestvére figyelmét az utcai kávézóban ülő fiatal férfi kötötte le, aki legalább annyira odavolt érte. Pontosabban a messze nem praktikus szoknyájáért.

– El fogja szúrni! – emelte égnek a kezét. – Ez az egyetlen nyomunk, és el fogja szúrni.

Csakhogy Gabrielle nem figyelt rá. Ha figyelt volna, mondott – vagy tett – volna valamit. De nem ez volt a helyzet, és mire az unokatestvére Kat felé fordult, ő már az utca másik oldalán termett, és éppen belépett a csillogó ajtón.

– Szóval itt vagy – nyafogott Kat, és csak félig kellett tettetnie, hogy kifulladt, miközben a pulthoz sietett.

– Szia – húzódott el a fiú az eladótól, mintha megrázta volna. Szó szerint. – Én csak… – kezdte.

Kat felsóhajtott.

– Apa azt üzeni, harminc perced van, hogy visszaérj a hajóra, különben nélküled megyünk Mallorcára, anyádnak meg azt mondjuk, hogy beleestél a tengerbe. – Kat a recepcióshoz fordult. – Én természetesen arra szavaztam, hogy lökjük a vízbe. A testvére vagyok – fújta ki hangosan a levegőt.

– A mostohatestvérem – tette hozzá Hale, anélkül, hogy kizökkent volna.

A fiatal nő elmosolyodott, most, hogy tudta, a lány nem a fiú barátnője. Így már nem jelentett veszélyt. Egyszerűen csak egy kislány volt, túl sápadt és túl vékony, nem olyan, aki sok időt töltött az olasz tengerparton.

– Végeztél? – kérdezte Kat némi valódi bosszúsággal a hangjában.

– Ja – válaszolta Hale az unatkozó milliárdos hangján, aki tulajdonképpen volt. – Van pár menő cuccuk.

Kat valahogy kételkedett benne, hogy a világ legjobb vízi járművei mögött álló lángelmék örülnének, ha valaki „menő cuccnak” nevezné a termékeiket, de ha az eladó osztotta is a véleményét, nem adta jelét.

– Akkor most veszel valamit, vagy nem? – kérdezte Kat.

– Ö… ja – sétált körbe a boltban Hale. – Ez nagyon tetszik.

Ha Kat nem tudta volna, miről van szó, azt hihette volna, hogy a hajó, amit Hale kiválasztott, csak egy modell – utánzata valaminek, amit akkorára zsugorítottak, hogy elférjen a bemutatóteremben. Természetesen nem ez volt a helyzet. És ez volt a lényeg.

A *Sirena Royal* volt a világ legkisebb, nem katonai víz alatti járműve. Nem volt sokkal nagyobb, mint egy szirén, amiről a nevét kapta: mindössze száznyolcvan centi hosszú, és százhúsz centi magas, vagyis körülbelül akkora, mint egy gokart. Kimondottan az a típusú hajó, ami gond nélkül lemerülhetett a Taccone villája körül húzódó vizesárokhoz vezető csatornában. Az a típus, ami – ebben a pillanatban – az egyetlen nyomot jelentette számukra.

– Igen. – Hale hátralépve csodálta a kis járművet. – Ezt megveszem.

– *Eccellente, signore!* – kiáltotta az eladónő izgatottan, de Hale Kat felé fordította a fejét.

– Nálad van a hitelkártya, ugye, tesó?

Kat boldogan követte a fiatal nőt egy magas pulthoz, ahonnan mindenféle nyomtatványokat és papírokat kezdett előpakolni, míg Kat a kezére nem tette hófehér kezét, és meg nem állította mozdulat közben.

– Hogy őszinte legyek, Lucia – olvasta le a nevet a nő kitűzőjéről –, az én drága mostohabátyám egy unatkozó kisfiú – pillantott Kat Hale-re a szeme sarkából. – Imádja a játékokat.

Kat nem volt biztos benne, hogy Hale hallotta-e, amit mondott, mindenesetre pont ezt a pillanatot választotta arra, hogy felkapja egy világklasszis jacht modelljét, és bugyborékoló hangot hallasson, mintha éppen most süllyedne egy képzeletbeli tó fenekére.

– Három évvel ezelőtt meggyőzte az anyját, hogy vegyenek egy villát a Comói-tó partján, csak azért, hogy legyen hol játszania. – Kat egy pillanatra elhallgatott, mert eszébe jutott, hogy Hale családjának tényleg van egy háza Észak-Olaszországban. – A következő évben vett egy huszonnégy méteres jachtot, hogy legyen mivel játszadoznia.

Eközben Hale a háta mögött egy ceruzatartónak használt bögrét bombázott a makettel.

Kat közelebb hajolt az eladóhoz, és halkabban folytatta.

– De a fiúk nem szeretik megosztani egymással a játékaikat, ugye, Lucia?

A nő megrázta a fejét.

– Nem.

– Úgyhogy, amikor múlt nyáron a Bernard fiúk vettek egy *huszonhét* méteres jachtot, az én drága mostohabátyám nem volt igazán elragadtatva. És – lopva Hale-re pillantott, és suttogóra fogta a hangját – sajnos, ha ő nem boldog, akkor az anyja sem az, és ha az anyja nem boldog, akkor…

Lucia bólintott.

– Értem. Igen.

– Azért mondom el mindezt, mert fontos, hogy ő legyen *a Sirena Royal*-os srác, ne csak egy a sok közül. – Kat megvillantotta legmegnyerőbb mosolyát. – Higgyen nekem, ha hazamegyünk, és kiderül, hogy van egy ugyanilyen pont a…

– Ó, nem, nincsen! – kiáltott fel Lucia.

– Tényleg? – csapott le rá Kat.

– Nos, hogy őszinte legyek… – Lucia lopva körülnézett a teremben, mintha attól, amit mondani készül, a Mariano család tagjai három generációra visszamenőleg forogni kezdenek majd a sírjukban. – Leginkább csak bemutatóba készülnek, tudja? Nem sokat adunk el belőle.

A terem másik végében Hale éppen beszíjazta magát a *Sirena Royal*ba, és a tőle telhető legélethűbben alakította a gyanútlan ellenséget bombázó, második világháborús vadászpilótát.

– De hát annyira menők! – áradozott Kat. – Nehéz elhinni.

– Pedig így van – bizonygatta Lucia. Tavaly mindössze kettőt adtunk el belőle.

– Tudtam! – emelte fel a kezét Kat, és Hale felé indult. – Mondtam a bátyámnak, hogy a Bernard fiúknak már biztosan van…

– Ó, nem, kisasszony – biztosította Lucia. – Nem nekik adtuk el.

– Valóban? – fordult vissza Kat. – Biztos benne?

– Ó, igen. Az elsőt egy vállalkozás vette meg. Víz alatti tanulmányokat folytatnak. Egészen…

– És a másikat? – lépett közelebb Kat.

– Nos, valaki, aki ugyanazokból a… körökből való, mint a maguk

családja – fogalmazott óvatosan Lucia, mire Kat elmosolyodott magában: *Fogalmad sincs,* gondolta.

A fiatal nőt figyelte, ahogy magában küzd, mit mondjon, vagy inkább hogyan mondja.

– Az a férfi… – suttogta végül – tudja, meglehetősen… gazdag volt.

– Hát akkor, attól tartok… – indult kifelé Kat, számítva Luciára…

– De hát nem Olaszországban él!

Kat lassan megfordult.

– Ó, valóban?

– Igen. Mr. Romani.

– Romani? – kérdezett vissza Kat.

– Igen – válaszolta a fiatal nő. – Visily Romani. Nagyon határozott volt. Azt kérte, hogy Ausztriába szállítsuk le neki a *Sirená*t.

– Ausztriába?

– Igen, az egyik birtokára. Bécs mellett.

Jóllehet, nyilvánosan sosem vallaná be, de sok minden volt, amit Katarina Bishop kezdett megszeretni a Colgan Gimnáziumban.

Mindenekelőtt, ugyanabban az ágyban kellett aludniuk minden éjjel, és sötétben is tudniuk kellett az utat a mosdóig és vissza. Kat kimondottan csodálta a könyvtárat: egy egész épület, ahonnan bárki bármit elvihetett, ami nem az övé, anélkül, hogy lelkiismeret-furdalást kellett volna éreznie. Ám, amit Kat a legjobban imádott a Colganben – ami a legjobban hiányzott neki, miközben Hale és Gabrielle mellett ült a Bécs felé tartó vonaton –, hogy az összes hely közül, ahol Kat eddig megfordult, a világ egyik legszigorúbb gimnáziuma volt az egyetlen, ahol nem kellett gondolkodnia.

Végtére is, az első napon kezébe nyomtak egy darab papírt, amin ott állt, milyen órákon kell részt vennie, és hány órakor. A központi folyosón tábla hirdette, mit fog enni, és milyen sportesemények vehet részt. A tanárai minden héten kötelességtudóan kijelölték, mely könyvek mely fejezeteit kell elolvasnia, milyen projektekben vehet részt, és milyen sorrendben.

Pont olyan volt, mint amilyenre számított, azóta, hogy egyik este Vinnie bácsi (aki nem is volt a bácsikája) elrángatta Eddie bácsi konyhaasztalától, és a tudomására hozta, hogy a bentlakásos iskolák

nagyban hasonlítanak a börtönhöz (ahol, vicces módon, az idejét töltötte, mielőtt megjelent volna Eddie bácsi ajtaja előtt azon az estén).

Kat Eddie bácsi unokahúgához méltóan figyelmesen hallgatta. De nem hagyta, hogy elrettentse. Minden szempontot számításba vett, és arra a megállapításra jutott, hogy Vinnie bácsinak tökéletesen igaza van, és lényegében két választása van: most a Colgan, vagy később a börtön.

A helyzet az, hogy a Colgan egyenruhája csinosabb volt.

Azóta véget ért az ősz, és a Colgan is a múlté, Kat pedig az Alpok havas csúcsait bámulja a vonat ablakából. Kabátja zsebében három útlevél és Hale egyik hitelkártyája lapult. Nagyon jól beszélt négy nyelvet, és további kettővel is jól boldogult. Bárhova mehetne. Bármit megtehetne. Talán a magasság tette, de Kat egyre jobban szédült – a magaslati levegőtől és az előtte heverő számtalan lehetőségtől, a fejében kavargó kérdésektől.

Például, hogyan lehetséges, hogy Gabrielle álmában még csinosabb, mint általában, miközben Kat ritkán ébred úgy, hogy legalább egy kicsit ne folyt volna a nyála?

És Gabrielle miért hajtotta Hale vállára a fejét alvás közben, mikor Kat – mivel számtalanszor rácsapott már – tudta jól, milyen kemény a fiú válla, és az ülések fölötti tartóban volt egy halom nagyon puha párna?

Kat igyekezett nem gondolni a többi dologra, a súlyos kérdésekre, amelyeket kirekesztett az agyából, és most versenyt futnak a vonattal. Azt kívánta, bárcsak lekörözhetné, elveszíthetné őket, mint valami felesleges poggyászt. Ám tudta jól, hogy ott fogják várni Ausztriában.

Kat füle eldugult, ahogy egyre gyorsabban haladtak, és egyre magasabbra emelkedett a vonat, a fejében kavargó gondolatok pedig egyetlen személyre és helyre szűkültek.

Visily Romani.

Bécs, Ausztria.

Ezzel lehunyta a szemét, és lemaradt az első hópelyhekről. Azt sem vette észre, hogy Hale betakarta egy pokróccal. Mélyen aludt.

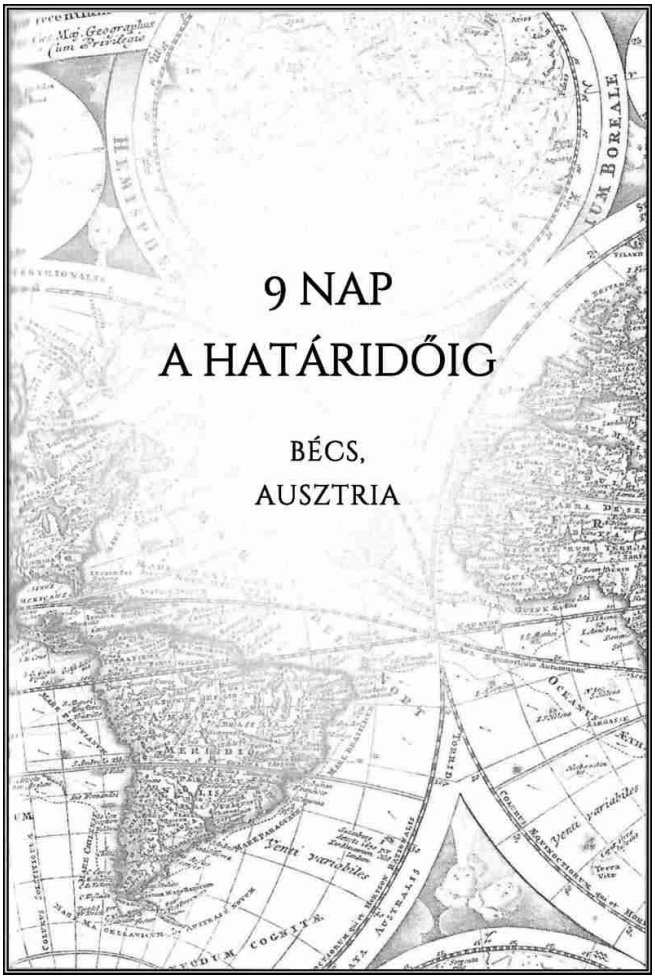

9 NAP
A HATÁRIDŐIG

BÉCS,
AUSZTRIA

12. FEJEZET

Az egyetlen gondolat, ami elkerülte Katet a vonaton, egy torpedó erejével robban agyába másnap reggel, amikor elhagyták az állomást: néha nagyon is kellemes, ha egy milliárdos a kísérőd.

– Jól utazott, kisasszony? – termett ott Marcus a semmiből a zsúfolt peronon. A csomagjaik már a nála lévő kocsin sorakoztak. A vonatról leszállva Katet szinte mellbe vágta a hideg levegő, de szerencsére már várta őket az autó.

Az utakat már megtisztították az első hótól, a járdákat ellepték a sétáló turisták és a városlakók. Kat kibámult az ablakon, és arra gondolt, *Visily Romani itt lehet valahol.*

Visily Romani bárhol lehet.

Visily Romani bárki lehet.

Egyikük sem szólt egy szót sem a kocsiút alatt, és a hotel előcsarnokában is némán álltak. Katben halványan megfogalmazódott, hogy milyen nagyszerű lifttel feljutni egy tetőtéri apartmanba, nem pedig a szellőzőcsövön keresztül, és ahogy emelkedni kezdtek, lehunyta a szemét. Képes lett volna egész nap így ácsorogni. Egész héten. Egész évben. De az ajtók túl hamar kinyíltak.

És Kat egy mély hangot hallott.

– Szervusz, Katarina.

Kat természetesen hallott már a Das Palace Hotel elnöki lakosztályáról. Minden magára valamit is adó tolvaj tisztában volt vele, hogy mindig ebben a szobában helyezik el a királyokat, hercegeket, elnököket és vezérigazgatókat. A története ellenére a leginkább zavarba ejtő dolog a szobával kapcsolatban mégis a lobogó tűz mellett álló Eddie bácsi volt.

– Isten hozott Bécsben!

Eddie bácsi ölelésre tárta karját, Gabrielle pedig belevetette magát,

és pergő oroszsággal kezdett áradozni neki. Hale-nek senki nem fordított, de megértette a párbeszédet. Négy nappal ezelőtt Kat visszasétált ugyan a nagybátyja otthonába és kegyeibe, de mindenki tudta, hogy Gabrielle, aki az elmúlt hat hónapban dekoltázsát és kézügyességét bevetve lovasított meg pár kitömött pénztárcát a Riviérán, igazából sosem távolodott el a családi tűzhelytől.

– Anyád hogy van? – kérdezte Eddie bácsi, karnyújtásnyira tolva magától Gabrielle-t.

– Eljegyezték – sóhajtotta Gabrielle.

Eddie bácsi bólintott, mintha már nem először hallotta volna.

– Műkincsek?

– Ékszerek – válaszolta Gabrielle. – Családi örökség. Gróf.

– Vagy herceg – szólt közbe Hale.

– Keverem őket – ismerte be Gabrielle.

– Ugyan, ki nem? – vallotta be Eddie bácsi egy vállrándítással, még mindig karjában tartva a lányt. – Örülök, hogy látlak, kicsikém – mondta, aztán végigsiklott tekintete a lány rövid szoknyáján. – Bár annak jobban örülnék, ha kevesebbet látnék belőled.

Gabrielle-nek fel sem tűnt a megjegyzés.

– Én is örülök, hogy látlak. De honnan tudtad, hogy…

Eddie bácsi megrázta a fejét. Nem az volt az érdekes, hogy a bácsikájuk hogyan került oda. Inkább az – és Kat ebben biztos volt –, hogy mit fog nekik mondani. Mit tudott meg, amit nem közölhetett telefonon? És mi dolga lesz Katnek ezzel?

Eddie bácsi leült a tűzhöz legközelebb cső székre, és Katre nézett.

– Meglátogattátok Signor Marianót?

Kat finom kávéillatot érzett, és egyszer csak feltűnt egy kínai porceláncsésze Eddie bácsi kezében.

De Hale-hez és Gabrielle-hez hasonlóan az ő figyelmét is teljes egészében Eddie bácsi kötötte le.

– Visily Romani. – Mindannyiukhoz szólt, de Kat érzékelte, hogy a nagybátyja tekintete megállapodik rajta. – Nem szokatlan nektek ez a név?

– Álnév? – kérdezte Kat.

– Hát persze – mosolygott, mint akinek tetszik gyermeki válasza.

– És az ausztriai szállítási cím? – vetette fel Hale.

– Tényleg nagyon megdolgoztatok érte – kuncogott Eddie bácsi, de aztán komoly hangon folytatta. – Azt kívánom, bárcsak ne lett volna hiábavaló.

– Ki az? – kérdezte Kat.

– Senki. – Eddie bácsi tekintete Gabrielle-re vándorolt. – Mindenki.

Eddie bácsi nem volt a találós kérdések embere, Kat tudta hát, hogy a szavainak mély értelme van, de fogalma sem volt, hogy mi.

– Én… nem értem – ingatta a fejét.

– Cselovek Pszeudonima, Katarina – válaszolta a nagybátyja, mire Gabrielle felszisszent. Kat a lobogó tüzet bámulta. Kint lágyan hullott a hó, és a lánynak úgy tűnt, minden tökéletesen mozdulatlan, és semmi sem törheti meg ezt a transzba hajló nyugalmat, mígnem…

– Mi az a cselovek pszeudonima?

Kat Hale-re hunyorgott, és valahogy eljutott a tudatáig, hogy hiába beszéli a fiú folyékonyan a tolvajok nyelvét, sosem lesz született orosz. A család tagja.

– Mi van? – emelte fel a hangját zavartan a fiú. – Mi a baj? Mi az a cselovek pszeudo…

– Alias férfi – mondta halkan Gabrielle. – A Cselovek Pszeudonima azt jelenti, álnevű férfi.

De Hale nem tudott mit kezdeni a szó szerinti jelentéssel sem. Kat látta a szemében, nyughatatlan kezén.

– A régi tolvajcsaládok… – nézett Hale-re – különféle neveket, álneveket használtak a túl nagy, túl veszélyes munkákhoz. Azokhoz, amiket titokban kellett tartaniuk.., még egymás előtt is. Ezek titkos nevek voltak, Hale. *Szent nevek.*

Kat a nagybátyjára nézett. Úgy sejtette, eddigi élete során nem sok Pszeudonimával találkozott. Ha Kat megkérte volna, hogy meséljen, talán olyasmit mondott volna, hogy Visily Romani egyszer nagy fontosságú iratokat lopott el egy cártól, és egy gyémántot a királynőtől. Náci háborús terveket csempészett ki Németországból, és jó pár melót lebonyolított a vasfüggöny mögött. Ám Eddie bácsi nem szolgált ilyen részletekkel.

Inkább az előtte álló fiatalokra nézett, és gúnyosan mosolygott, miközben elmagyarázta:

– Ha Visily Romani valós személy lenne, akkor már elmúlt volna négyszáz éves, és ő lenne a valaha is élt legnagyobb tolvaj.

Hale egyikükről a másikukra nézett.

– Még mindig nem értem.

– Ezt az álnevet nem lehet csak úgy kölcsönvenni, fiatalember – válaszolta Eddie bácsi. Kat tudta, hogy szavai valójában neki

szólnak. – Akárki nem használhatja.

Eddie bácsi felállt.

– Itt a vége, Katarina – indult az ajtó felé, mintha főne valami a konyhában, és meg kellene kavarnia. – Megmondom apádnak. Megpróbálom kártalanítani Mr. Tacconét.

– De hát… – pattant fel Gabrielle.

– A Pszeudonima szent dolog! – fortyogott a nagybátyja. – Bármit, amit Visily Romani néven hajtottak végre, nem teheti meg nem történtté pár gyerek!

Bizonyos szempontból minden tolvaj, akit Kat ismert, a szíve mélyén gyerek, és neki történetesen az alkata is megvolt hozzá, ami igencsak jól jött a szűk szellőzőkben, és a jóhiszemű őröket is könnyedén megtévesztette. Ám soha nem beszéltek vele úgy, mint egy kislánnyal.

A nagybátyja megállt az ajtóban. Marcus csendben várta, karján a férfi kabátjával.

– Visszamehetsz az iskolába, ha akarsz, Katarina. – Eddie bácsi a fejébe nyomta a kalapját, miközben a komornyik az ajtókilincsért nyúlt. – Attól tartok, itt már nem tehetsz semmit.

13. FEJEZET

Kat nem nézett távozó nagybátyja után. A kanapén ült, és féligmeddig felfogta, hogy Gabrielle valami svájci munkáról beszél, meg síházakról. Egy ponton rájött, hogy Hale elküldte Marcust ennivalóért. Éppen azon morfondírozott, hogyan képes a fiú ilyen helyzetben enni, amikor Hale felé fordult.

– Nos?

Az egyik hálószobából alighanem Gabrielle-t hallotta telefonálni, amint azt ecseteli valakinek, hogy talán a városba érkezik.

– Ó, Sven, te csak flörtölsz…

Eddie bácsi szavai még mindig ott csengtek Kat fülében – *Itt már nem tehetsz semmit* –, visszhangot vetve mindazzal, amit nem mondott ki.

Egy igazi profi szerezte meg Taccone festményeit.

Valaki igencsak bennfentes, aki eleget tudott róluk, hogy az egyik legrégibb szabályukra építsen.

Egy nagyon kapzsi tolvaj, aki az ő apjára irányította Taccone figyelmét.

Ebben a helyzetben csakis olyasvalaki nem hallgatna Eddie bácsira és próbálna meg tenni valamit, akinek elment az esze.

Ha ugyan van még mit tenni.

– Tudod, még mindig… – kezdte Hale, de Kat már felpattant, és az ajtó felé indult.

– Visszajövök… – Megállt, és Hale-t tanulmányozta. A fiú tekintete arról árulkodott, hogy ha az apja szabadsága olyasvalami lenne, amit pénzen megvásárolhatna, már írt volna egy csekket, eladta volna a Monet-ját, a Bentley-jét, a lelkét. Kat szerette volna megköszönni neki, és megkérdezni, hogy egy olyan fiú, mint ő, miért tart vele.

De csak egy szánalmas kijelentésre telt tőle:

– Mindjárt visszajövök – mondta, és kisétált a hidegbe.

Kat nem tudta pontosan, mióta van távol, és hova is tart tulajdonképpen. Órák teltek el. Az Arturo Tacconétól kapott felvételt újra és újra végigpörgette az agyában, míg végül egy pékség bejáratában találta magát. Kenyér illatát érezte, és rájött, hogy éhes. Majd hirtelen azt is észrevette, hogy nincs egyedül.

– Ha meghalsz tüdőgyulladásban, biztos vagyok benne, legalább egytucatnyian törnek majd az életemre, és balesetnek fogják beállítani.

Kat Hale tükörképét tanulmányozta a pékség üvegablakában. A fiú nem mosolygott. Nem veszekedett vele. Egyszerűen csak átnyújtott neki egy csésze forró csokit, és vállára terítette a vastag kabátját.

Egyre jobban esett a hó, friss lepelként borította az utcákat, betakart mindent. Ám Kat kiváló tolvaj volt, és jól tudta, hogy még az ausztriai tél sem rejtheti el a nyomaikat.

Megfordult és körülnézett. Egy villamoskocsi haladt át csendesen a macskakővel lerakott téren. Hósipkás hegyek és díszes, tizennyolcadik századi épületek terpeszkedtek mindenfelé, és Kat rettenetesen kicsinek érezte magát az Alpok árnyékában. Különösen fiatalnak egy ilyen régmúltú helyen.

– Mihez kezdünk most, Hale? – Nem akarta elsírni magát. Nem akarta, hogy megremegjen a hangja. – Mihez kezdünk most?

– Eddie bácsi azt mondta, ne csináljunk semmit – karolta át Hale a lányt, és óvatosan vezetni kezdte a járdán. Kat egy pillanatra úgy érezte, lefagyott a lába; nem emlékezett rá, hogyan kell járni. – Bízol Eddie bácsiban? – kérdezte a fiú.

– Hát persze. Bármit megtenne értem – válaszolta Kat.

Hale megtorpant. A levegőben látszott a lehelete.

– És mit tenne meg az apádért?

Néha egy kívülálló, aki elfogulatlanul néz a helyzetre, látja meg a valóságot. Miközben ott álltak, Kat rájött, hogy ezt a kérdést kellett volna feltennie. Eddie bácsi utasítására és Arturo Taccone hideg pillantására gondolt.

Arturo Taccone nem kapja vissza a festményeit.

Arturo Taccone soha többé nem látja őket.

A szájához emelte a bögrét, de túl forró volt. Míg az örvénylő folyadékot és a bögréjébe hulló hópelyheket nézte, a fejében megállíthatatlanul pergett tovább a biztonsági kamera felvétele.

– Tiszta őrültek vagyunk – vacogott Hale a kabátja nélkül.

Megfogta a lány karját, és megpróbálta a közeli kávézó felé terelni. De Kat csak állt ott, és bámulta a gőzölgő kakaójában elolvadó hópelyheket. Hirtelen felvillant előtte egy piros ajtó. Látta magát, ahogy könyvkupacok között játszik, és az anyja ölében ül.

– Mi történt? – lépett hozzá közelebb Hale.

Kat behunyta a szemét, és a Colganbe képzelte magát, tesztírás közben. A válasz az egyik könyvben volt, amit olvasott, az egyik olvasmányban, amiről hallott – csak elméje mélyére kellett hatolnia, és nyakon csípni az igazságot, ami ott hevert valahol.

– Kat – próbálta kizökkenteni Hale. – Azt mondtam, hogy…

– Miért nem ment Taccone a rendőrségre? – bökte ki.

Hale felemelte a kezét, mintha a válasz egyértelmű lenne. Az is volt.

– Nem rajong a rendőrökért. És nem szeretné, ha a piszkos kezükkel összetapogatnák az ő csinos festményeit.

– Mi van, ha ennél többről van szó? – erősködött Kat. – Miért rejtegeti őket a vizesárok alatt? Miért nem kötött rájuk biztosítást? Mi van, ha…

– Nem is az övé?

Körülöttük a boltok bezárni készültek estére. Kat az elsötétülő kirakatokat figyelte, de közben még mindig azt a piros ajtót látta maga előtt, ami több száz mérföldre volt tőle.

– Kat!

– Varsó. – Megszólaltak a harangok. – Varsóba kell mennünk.

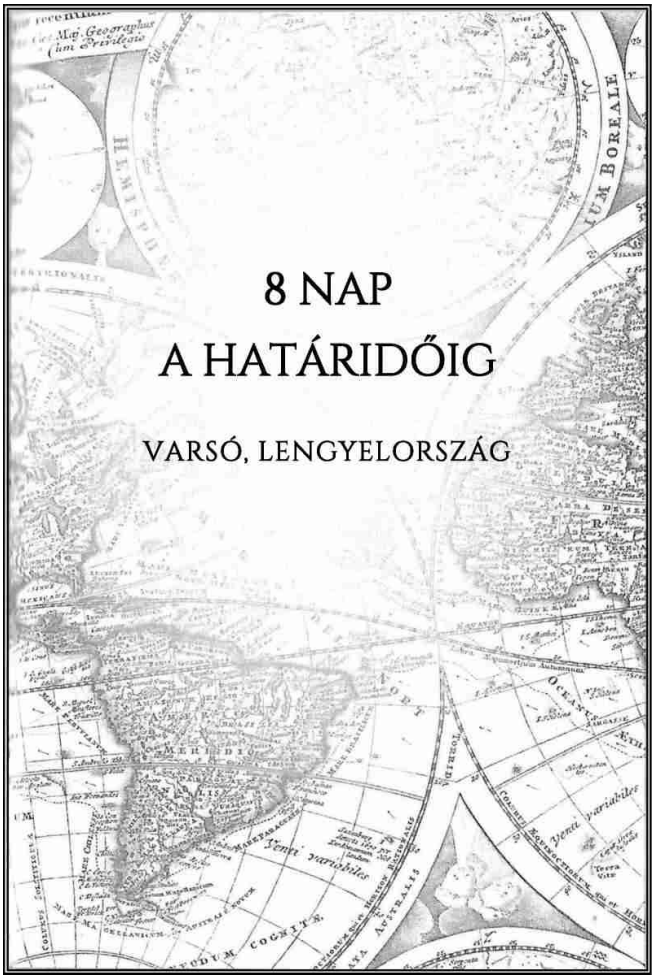

8 NAP
A HATÁRIDŐIG

VARSÓ, LENGYELORSZÁG

14. FEJEZET

Abiram Stein számára nem volt szokatlan, hogy olykor tinédzserek jelennek meg az ajtaja előtt. Leginkább diákok, akik azért jöttek, hogy rávegyék, nézze át a dossziéit és a stószokban álló könyveit, hátha akad jobb jegy is számukra. Volt néhány kincsvadász is, akik meg voltak győződve róla, hogy egy elfeledett Renoirt vagy Rembrandtot találtak a nagyanyjuk padlásán, és kíváncsiak voltak, vajon mennyi – ha egyáltalán valami – jutalomra számíthatnak a felfedezésért.

Ám amikor aznap hétfő reggel felébredt a kopogásra, és magára kapva a köntösét végigbotorkált a sötét házon, elképzelése sem volt, mire számíthat.

– *Wer ist da?*{3} – kérdezte kitárva az ajtót. Azt hitte, hunyorognia kell majd a fénytől, de rosszul becsülte meg az időt. A nap még túl alacsonyan járt ahhoz, hogy átsüthessen az út túloldalán álló könyvesbolt épülete felett. – *Was wollen Sie? Es ist mal smach ehr früh*{4} – csattant fel az anyanyelvén, németül.

A lépcsőjén álló két kamasznak hátizsákja volt, mint a diákoknak általában, szemük azonban izgatottságtól és reménytől csillogott, akárcsak a kincsvadászoké. Stein úr nem tudta eldönteni, melyik csoporthoz tartoznak. Csak arra tudott gondolni, hogy az ágya az emeleten meleg és puha, az ajtója előtti lépcső viszont hideg és kemény, és kétsége sem volt afelől, honnan szeretné látni a reggel első napsugarait.

– *Ich entschuldige mich für die Stunde, Herr Stein.*{5}

A lány alig észrevehető amerikai akcentussal beszélt németül. A fiú meg se szólalt.

Stein úr mindennél jobban be szerette volna csukni az ajtót, és visszamenni az emeletre, valami azonban nem engedte. Kíváncsivá tette a lány. És talán a fiú is. Hiába látott már az ajtaja előtt sok hátizsákos és izgatott tekintetű embert, egyikük se merészkedett még ide napfelkelte előtt.

– Folytathatjuk angolul is, ha jobban szeretné – mondta a férfi.

Kat meg volt róla győződve, hogy a legjobb német kiejtését vette elő, de a férfi túl könnyen beazonosította az akcentusát. A Colgan úgy látszik, többet kivett belőle, mint gondolta.

– Így is, úgy is megfelel – válaszolta, de Stein úr a fiú felé biccentett.

– Azt hiszem, a kísérője más véleményen van.

Hale nagyot ásított. Az arckifejezése üres volt. Katnek eszébe jutott, hogy a sofőrök és magánrepülőgépek ellenére mégiscsak vannak dolgok, amiket még Hale sem tud megvásárolni, és a kiadós, éjszakai alvás egy volt ezek közül.

– Elnézést a korai zavarásért – szabadkozott Kat, nem erőltetve tovább (ezek szerint berozsdásodott) némettudását. – Nemrég érkeztünk csak Varsóba. Várni akartunk…

– Hát akkor várjanak! – morogta a férfi, és rájuk akarta csapni az ajtót.

Hale talán álmos volt, de még mindig elég gyors, hogy némán a piros ajtónak támaszkodjon, mintha másként nem tudna talpon maradni.

– Attól tartok, nincs időnk várni, uram – válaszolta Kat.

– Az én időm is értékes, *fräulein*.[6] Legalább annyira, mint a nyugalmam.

– Természetesen – sütötte le a szemét Kat, és a hideg szél ellenére lehúzta fejéről fekete sísapkáját. Az ajtó keskeny üvegablakában látta, hogy égnek áll a haja a statikusságtól, szinte érezte, amint a feszültség, ami már napok óta gyülemlett benne, végigcikázik rajta. Tudta, hogy a válaszok ott hevernek e mögött a piros ajtó mögött. Nem az összes. De talán néhány. Attól tartott, ha most hátat fordít, és megragadja a lépcső fémkorlátját, a feszültségtől azon nyomban megáll a szíve.

– Van néhány kérdésünk, uram… művészettel kapcsolatban. – Elhallgatott és várt, de a férfi csak meredt rá álmos szemekkel. Mögötte iratszekrények sorakoztak a falnál, sőt, egyes ablakok előtt is, kirekesztve a házból a kora reggeli napfényt. A padlón irathalmok hevertek, sajátos útvesztőt alkotva.

– Próbálja meg a Smithsonian Intézetet, csinos amerikai lány – mondta a férfi bágyadt mosollyal. – Én csak egy bolond öregember vagyok, akinek túl sok az ideje és kevés a barátja.

– Uram, azt mondták, ön tudna nekem segíteni.

– Ugyan, ki mondta ezt? – csattant fel.

Hale Katre nézett, mintha ugyanezt kérdezné ő is. Stein úr közelebb lépett. A nap első sugarai éppen felbukkantak a szemközti házak fölött, és megvilágították az alacsony, fekete hajú lány vonásait. A férfi tudta a választ, mielőtt a lány megszólalt volna.

– Az anyám.

– Hasonlít rá – mondta Abiram Stein, és egy csésze kávét nyújtott át Katnek. – De feltételezem, ezt már mondták mások is.

Kat gyakran elgondolkodott rajta, mi a nagyobb kegyetlenség: az, ha valaki ennyire hasonlít a korán eltávozott anyjára, és most egyszerre a lánya és a szelleme, vagy ha semmi hasonlóság nincs közte és a szülei között, ha a külső jegyeket tekintve kimarad egy generáció. Katnek azonban tetszett, ahogy Stein úr ránézett. Más volt, mint amikor Eddie bácsi akaratlanul is a tolvaj tehetségüket mérte össze. Egyáltalán nem hasonlított azokra a pillanatokra, amikor apja összerezzent a láttára, mintha rég elvesztett feleségének hitte volna.

Miközben Stein úr a kávéját kortyolgatva figyelte, ahogy Kat is szájához emeli a csészét, úgy mosolygott, mintha egy bolt kirakatában megpillantotta volna kedvenc gyerekkori játéka másolatát – boldogan a tudattól, hogy valami, amit nagyon szeretett, nem tűnt el teljesen a világból.

– Reméltem, hogy egyszer újra meglátogat – mondta a férfi hosszas hallgatás után.

Hale közben kezdett felébredni, és alaposan szemügyre vette Abiram Stein rendetlen lakását.

– Nincs számítógépe?

Stein úr felnevetett. Kat válaszolt helyette.

– Ő maga a számítógép.

Stein úr újra Katre pillantott, és elismerően bólintott.

– Kutatásaim nagy részét – ütögette meg a fejét az idős férfi – biztos helyen tartom. De van egy olyan érzésem, hogy nem a rendszerezési szisztémám miatt kerestek fel – támaszkodott rendetlen íróasztalának.

– Éppen utazgattunk, és támadt pár kérdésünk…

– A művészettel kapcsolatban – pörgette a kezét Stein úr, sürgetve Katet, hogy térjen a tárgyra.

– Édesanyám mindig elismeréssel beszélt önről.

– Emlékszik még az előző látogatására? – kérdezte a férfi.

Kat bólintott.

– A kakaó túl forró volt, ezért maga kinyitotta az ablakot, és kitartotta a bögrémet a hidegbe, míg bele nem esett egy kis hó. – A lány elmosolyodott az emlékre. – Ezután egy hónapig őrületbe kergettem a szüleimet, mert nem voltam hajlandó, csakis friss hóval inni a forró csokit.

Stein úr olyan képet vágott, mint aki nevetni szeretne, de elfelejtette, hogyan kell.

– Nagyon kicsi volt még akkor. És annyira hasonlított az anyjára. Nagyon hamar elveszítette őt, Katarina – mondta. – Elveszítettük. Mindannyiunknak hatalmas veszteség volt.

– Köszönöm. Az ön munkája nagyon fontos volt számára.

– És a látogatását talán annak köszönhetem, hogy fontos felfedezést tett a munkánkkal kapcsolatban?

Kat a fejét rázta. Hale megmozdult, kezdett türelmetlen lenni.

– Sajnos más ügyben jöttem – mondta a lány.

A férfi hátradőlt a széken.

– Értem. Miről volna szó?

Hale Katre nézett – gyors pillantását csak így értelmezhette: *Megbízhatunk benne?* A lány válasza egyértelmű volt: *Kénytelenek vagyunk.*

– Olyasmiről, amivel az anyám foglalkozott, amikor éppen nem itt kutatott. Önnel.

Kat az elmúlt pár órában azon tűnődött, vajon Stein úr mennyit tudhatott az anyja életéről. Ám a válasz ott ült Abiram Stein szemében, ahogy elmosolyodott.

– Értem.

– Tudnunk kell – folytatta Kat –, tudnom kell, hogy ezek… jelentenek-e önnek valamit.

Hale a kabátja zsebébe nyúlt, és öt papírlapot húzott elő. Öt képet, videofelvételről lementett, furcsa szögben fényképezett, szemcsés fotókat. Stein úr kiterítette őket a rendetlen íróasztalon, hosszú ideig csak ült ott, és egy olyan nyelven suttogott maga elé, amit Kat nem értett. Egy pillanatig biztosra vette, hogy el is feledkezett róluk, hogy ő és Hale ott vannak vele a szobában. Az idős férfi úgy tanulmányozta a képeket, mintha egy pakli kártya lenne, ő maga pedig jövendőmondó, és a saját végzetét próbálná kiolvasni belőlük.

– Ezek… – szólalt meg végül. A hangja élesen csengett. – Hogyan? Honnan?

– Ez… – hebegett Kat, mert fogalma sem volt, hogyan hazudhatna ennek az embernek.

Szerencsére Hale-nek ez soha nem jelentett gondot.

– Nemrég láttunk egy házi videót. Ott szerepeltek.

Stein úr szeme még jobban elkerekedett.

– Együtt voltak a képek? Mind egy helyen?

Hale bólintott.

– Úgy tűnik. Ez egy gyűjtemény, amit mi…

– Ez nem gyűjtemény! – kiáltotta Abiram Stein. – Ezek itt hadifoglyok!

Kat felidézte magában a vizesárok alá rejtett, a világ legjobb biztonsági rendszerével védett szobát, és tudta, hogy az idős férfinak igaza van. Arturo Taccone eltulajdonította a történelem öt felbecsülhetetlen értékű darabját, és elzárta őket, mígnem egy éjjel Visily Romani ki nem szabadította őket.

– Tudja, mi ez, fiatalember? – kérdezte Stein úr Hale-től, felemelve az egyik képet, amelyen egy kecses, fehér ruhás fiatal nő állt egy függöny mögött a színpadot bámulva.

– Degas-nak tűnik – válaszolta Hale.

– Az – bólintott Stein úr, elismerve Kat választását a kísérőjét illetően. – *A kulisszák mögött várakozó táncos* a címe – emelkedett fel a székéből, és egy könyvektől, magazinoktól és a poros padlót is behálózó futónövényektől roskadozó irattároló szekrényhez sietett. Kihúzta az egyik fiókot, kiemelt belőle egy dossziét, és az íróasztalához vitte.

– Feltételezem, maga egy világot látott fiatalember – jegyezte meg Stein úr. – Látta már ezt a festményt korábban?

Hale megrázta a fejét.

– Azért nem, mert több mint fél évszázada senki se látta – roskadt le a férfi a kemény székére, mintha minden energiáját felemésztette volna az a pár lépés a szoba másik végébe, és már állni se lenne ereje. – Johan Schulhoff bankár volt egy kicsi, de virágzó városban, közel az osztrák határhoz, 1938-ban. Volt egy bájos kislánya. Gyönyörű felesége. Csodálatos otthona.

Stein úr felcsapta a dossziét az egyik oldalon, ahova egy családi fénykép másolatát ragasztották. Egy háromtagú család volt rajta, a legjobb ruhájukban feszítettek mosolyogva, hátuk mögött pedig *A*

kulisszák mögött várakozó táncos képe lógott a falon.

– Ez a kép az ebédlőjük falán függött egészen addig a napig, amíg a nácik el nem vitték, a család minden tagjával egyetemben. Egyiküket sem látták soha többé. – Stein úr a fényképet bámulta. Könnyek gyűltek a szemébe, miközben azt suttogta: – Egészen mostanáig.

Kat az anyjára gondolt, aki ugyanebben a székben ülve lapozta át ugyanezeket a dossziékat, de sosem került ilyen közel valamihez, ami csaknem elveszett.

– De maga már tudta ezt, ugye, Katarina? – kérdezte Stein úr. Egy másik fotót mutatott nekik. – Ez pedig Renoir, *Két fiú szalad a szénaboglyákkal tarkított réten.* – Kat és Hale közelebb hajolt a képhez, amely két fiút ábrázolt a kaszálón. Egyikük sapkáját elfújta a szél, ott bukdácsolt a mezőn, a két fiú pedig kergette.

– Egy gazdag francia tisztviselő rendelte a képet, a fiait ábrázolja a Nizza környéki birtokukon. Az idősebb fiú otthonában lógott a falon a német megszállásig. Az egyik testvér túlélte a lágert. Attól tartottunk – törölte meg Stein úr a szemét –, hogy a festmény nem.

Kat és Hale csendben ült, míg Stein úr mesélt nekik Vermeer *Filozófus*áról és Rembrandt *Tékozló fiú*járól. Ha lehet, még komolyabban folytatta, miközben óvatosan felemelte az utolsó képet, mintha magát az elveszett mesterművet tartaná a kezében.

– Ismeri ezt a festményt, Katarina?

– Nem – csuklott el Kat hangja.

– Nézze meg közelebbről – noszogatta.

– Nem ismerem – válaszolta Kat, és érezte a férfi csalódását.

– *Szent Miklóshoz imádkozó lány* a címe – mondta Stein úr a képre, majd újra Katre pillantva. – Nagyon-nagyon messze került az otthonától.

Stein úr alaposan szemügyre vette Katet.

– Az édesanyja is mindig azon a széken ült, mint most maga, és hallgatta ezt a magamfajta öregembert a térképeken lévő vonalakról meg könyvekben álló törvényekről fecsegni, amelyek még most, évtizedekkel később is a jó és a rossz határán egyensúlyoznak. A származási hely törvényére játszó országok – mondta gúnyosan – meg a hamis számlákat felmutató múzeumok.

Stein úr szomorúsága szenvedélybe csapott át.

– Éppen emiatt jött az édesanyja ide… Azt mondta, egy tolvajt sokszor csak egy másik tolvaj tud elkapni. – Ragyogott a szeme. – El

akarja lopni ezeket a festményeket, ugye, Katarina?

Kat szeretett volna mindent elmesélni, de abban a pillanatban az igazság tűnt a leggonoszabb dolognak a világon.

– Stein úr – Hale hangja nyugodt és egyenes volt –, attól tartok, ez egy nagyon hosszú történet.

A férfi bólintott.

– Értem – nézett Katre, mint aki már régen feladta, hogy egyedül számolja fel az összes igazságtalanságot, ami valaha is megesett. – Az emberek, akik *A kulisszák mögött várakozó táncos*t elvitték Schulhoffék étkezőjéből, maguk voltak a megtestesült gonosz, kedvesem. Az emberek tették őket azzá. Ezek a festmények szörnyű szívességekért cserébe cseréltek gazdát, rettenetes időkben. – Stein úr vett egy mély lélegzetet. – Akinél ezek a festmények vannak, nem lehet jó ember, Katarina – mondta, mire Kat bólintott. – Bárhova vezet is az útja, bármit kell is tennie… – állt fel. Kezet nyújtott, és amikor Kat apró kezét a tenyerében érezte, a lány szemébe nézve folytatta: – Legyen óvatos.

Abiram Stein bejárati ajtajával a háta mögött Kat egészen máshogy érezte magát, mint negyven perccel korábban ugyanazon a helyen, szembenézve az ajtóval. A gyanúja beigazolódott. A félelmei valódiak voltak. A szellemek életre keltek, miközben ott állt, ahol az anyja is állt valamikor, és most nem tudta, hogyan léphetne a nyomdokaiba.

– Örülök, hogy újra találkoztunk, Katarina – szólt utána Stein úr az ajtóból. – Amikor rájöttem, hogy ki maga…

– Igen? – kérdezett vissza Kat, Stein úr pedig elmosolyodott.

– Azt hittem, azért jöttek, ami a Henley-ben történt.

Hale már az autónál volt, de a világ legjobb múzeuma említésére felkapta a fejét.

– Mi történt a Henley-ben?

Stein úr rövid, torokból jövő nevetést hallatott.

– Maguknak kettőjüknek jobban kellene tudniuk, mint nekem. Kirabolták – suttogta az utolsó szót. – Vagy legalábbis ezt mondják – tette hozzá egy vállrándítással, és mindenek ellenére Kat képes volt elmosolyodni.

– Ne aggódjon, Stein úr. Attól tartok, nem volt alkalmam kirabolni

a Henley-t.

– Ó – biccentett az öregember –, tudom. A rendőrség máris keres valakit. Egy Visily Romani nevű férfit.

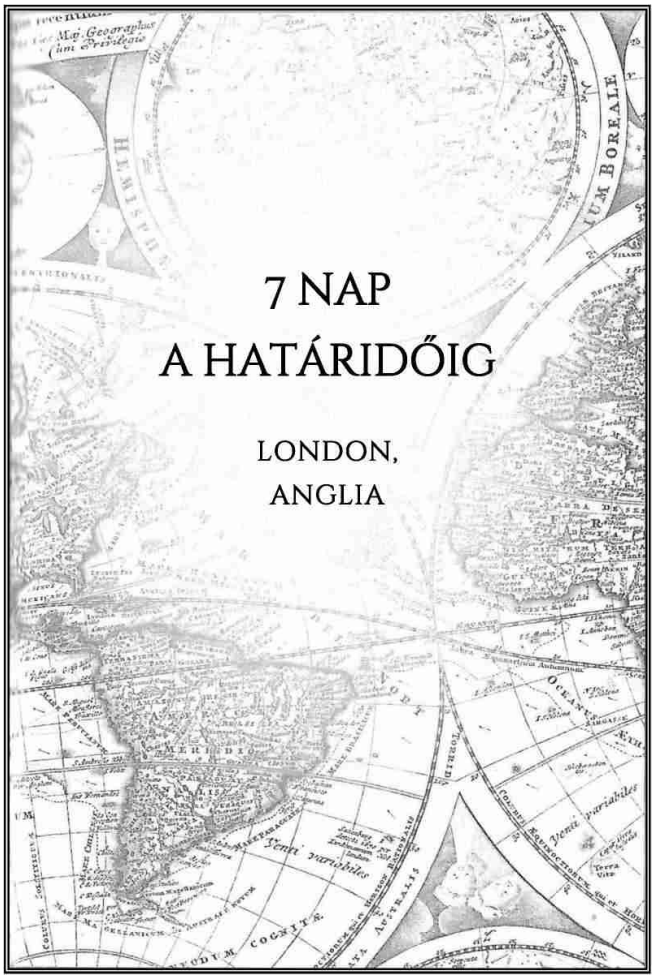

7 NAP
A HATÁRIDŐIG

LONDON,
ANGLIA

15. FEJEZET

Két tucat igazán jó múzeum van a világon. Esetleg két tucat plusz egy, ha nem zavar a tömeg a Louvre-ban, ahogy Kat apja szokta mondani. Ám még ezek között a nagyszerű múzeumok között is hatalmas a különbség. Míg egyesek csupán öreg épületek magas mennyezettel, remek párkányzattal, néhány biztonsági kamerával és alulfizetett biztonsági őrökkel, addig mások biztonsági tanácsadókat foglalkoztatnak, és a CIA-től szerzik be a biztonsági berendezéseiket.

Na és ott van a Henley.

– Szóval ez lenne a Henley – mondta Hale, miközben átvágtak a pazar üveg előcsarnokon. A kezét zsebre dugta, a haja még nedves volt a korábbi zuhanyozástól. – Kisebb, mint gondoltam.

Kat megtorpant.

– Te még nem jártál a Henley-ben?

Hale felszegte a fejét.

– Talán az alkoholistáknak italboltba kellene járniuk?

Kat továbbment.

– Oké, nálad a pont.

A Henley-nek kilenc hivatalos bejárata volt, és Kat egy icipicit büszke volt magára, hogy ez alkalommal a főbejáratot választotta (vagy bármelyik ajtót, az igazat megvallva). Talán kezdett felnőni. Vagy csak lusta volt. De az is lehet, hogy egész egyszerűen imádta a Henley előcsarnokát.

A bejáratot kétemeletnyi metszett üveg keretezte. A hatalmas terem olyan volt, akár egy télikert. Vagy sokkal inkább szauna. Tűzött a nap, és a kinti hideg szél ellenére az átriumban legalább huszonöt fok volt. A férfiakról lekerült a zakó, a nők levették a sáljukat. Hale azonban egyáltalán nem izzadt, amit Kat gondolatban annyival nyugtázott, hogy ez igazán *kúl.*

Két nappal korábban a Henley egész délelőtt zárva volt, mivel az éjszakás őr egy névjegykártyát talált az egyik festmény keretébe dugva. Nem nagy dolog, tényleg, kivéve, hogy az őr megesküdött rá,

este tízkor még nem volt ott a kártya.

Megkongatták a vészharangot. Még több őrt hívtak be. És sajnos a helyi hírmondó riporterét is értesítette valaki. A Scotland Yard végignézte az összes biztonsági felvételt. Kihallgatták a biztonságiakat, a takarítókat és az önkénteseket, de senki nem figyelt fel egyetlen veszélyes alakra sem a kérdéses festmény közelében.

Így hát kedd reggelre megszületett a hivatalos személyek hivatalos állásfoglalása: a Henley igazgatójától a Scotland Yard főügyészéig mind úgy gondolták, hogy az őr tévedett. A kártyát biztosan az egyik látogató hagyta ott korábban a nap folyamán, a takarítószemélyzet pedig elsiklott fölötte.

A nem hivatalos emberek nem hivatalos véleménye szerint pedig valamelyik nagy múltú tolvajcsalád szórakozott velük. De Kat és Hale egyáltalán nem nevetett a poénon. És a lány úgy vélte, a Henley se volt vicces kedvében.

Míg a hosszú sorban ácsorogva várták, hogy bejussanak, Kat egyik lábáról a másikra helyezgette a testsúlyát. Keresztbe tette a karját. Mintha több energia, több feszültség rekedt volna a testében, mint általában, és komoly erőfeszítésébe telt volna bent tartani.

– Augusztusban voltam itt, az *Angyal* kiállításon – mondta kísérőjének az előttük álló nő. – Akkor még nem voltak fémdetektorok.

Hale Katre nézett, a lány pedig olvasott a gondolataiban. A fémdetektor új. Ha a fémdetektor új, vajon mi változott még?

– Nos, augusztusban még nem törtek be mindenféle titokzatos emberek, és nem hagyták itt a névjegykártyájukat – válaszolta a nő kísérője.

Léptek egyet előre.

– Talán egy kedves, jóképű tolvaj volt, aki végül meggondolta magát.

Kat elpirult, és az apjára gondolt.

– Talán most is itt van, és éppen feltérképezi a területet – kuncogott a másik nő, és megfordult, hogy tolvaj után kutatva körülnézzen. Hale biccentett, és rámosolygott – most a nőn volt a sor, hogy elpiruljon.

– Nem bánnám, ha találkoznék egy rámenős tolvajjal – súgta a nő a barátnőjének, Hale pedig Katre kacsintott.

Kat felvonta a szemöldökét, és halkan megjegyezte:

– Én is szívesen találkoznék egyikükkel.

Hale a szívére tette a kezét, mint akit megsebeztek, de Kat túl ideges és túl fáradt volt, hogy vegye a lapot. Látta, hogy Hale reménykedve ránéz, de Kat úgy tett, mint aki nem vette észre.

– Valószínűleg nincs jelentősége – mondta a fiúnak.

Hale lépett egyet.

– Dehogynem.

– Úgy értem, a látszat ellenére csak véletlen egybeesés – bizonygatta Kat, mintha komolyan is gondolta volna.

– Pont erre gondoltam – hazudta Hale.

A sor lassan araszolt előre.

– Talán csak az időnket vesztegetjük.

– Magam sem fogalmazhattam volna meg jobban.

A hátulütője annak, ha valaki az átejtés nagymestere, hogy nagyon nehéz átejteni. Hiába a saját fejét tömi hazugságokkal.

Szokatlan nap volt ez egy szokatlan héten, a Henley korántsem hétköznapi történetében.

Még ha Katarina Bishop nem is tudta értékelni mindezt, az őröknek, a tárlatvezetőknek, a takarítóknak, a múzeumi személyzetnek, a menedzsereknek és a rendszeres látogatóknak egyértelmű volt, és nagyon is feltűnt, hogy máskor hétköznapokon sosincs sor a bejáratnál reggel kilenc előtt. Az információs pultnál ülő, bordó blézert viselő idősebb hölgyek úgy nyilatkoztak, hogy a múzeumba látogató nyolc iskolai csoport különösen csendes volt aznap, mintha csak egy szellemet akartak volna lefülelni.

A reneszánsz terem padlója mindig kicsit fényesebben csillogott, a képek itt mintha egyenesebben álltak volna, és a középen kiállított festmény – Leonardo da Vinci *Mennybe visszatérő angyal*a – mindig több megdöbbent látogatót vonzott, mint a Henley összes többi műalkotása. Ám azon a reggelen nagyon úgy tűnt, hogy a múzeum ékköve valahogy elvesztette addigi ragyogását.

A reneszánsz terem üresen tátongott, miközben hosszú sorok kígyóztak a márványfolyosókon, mind ugyanarra a helyre tartva.

– Ez az.

Katnek el se kellett olvasnia a bejáratnál lévő feliratot, hogy tudja, a kérdéses gyűjteményhez értek. Elég volt látni a tömeget, és hallani a suttogásukat: *Visily Romani.*

Turisták és diákok vállt vállnak vetve, egymás sarkában, meredten bámulva várták, hogy vethessenek egy pillantást a helyre, ahol csodával határos módon, az éjszaka közepén egyszer csak megjelent egy névjegykártya, méghozzá London egyik legbiztonságosabb épületében.

Kat és Hale egy szót sem váltottak, miközben arra vártak, hogy beléphessenek a zsúfolt terembe. Nem tettek megjegyzést a kamerák beállítására és az őrök helyzetére. Ugyanolyan turisták voltak, mint a többiek, bizonyos értelemben. Kíváncsiak. Akik égnek a vágytól, hogy megtudják az igazat az itt történt különös dologról; csakhogy teljesen más okból, mint a többiek.

– Itt járt – mondta Kat, mikor végre bejutott. A legtöbben csak pár másodpercig nézték a helyet, és már mentek is tovább. Kat azonban maradt. Hale-lel együtt olyanok voltak, mint a kerék közepe: alig mozdultak, míg a tömeg folyamatosan cserélődött körülöttük.

– Ja, leszámítva, hogy nem vitt el semmit – válaszolta Hale.

– Ott volt – mutatott Kat az egyik irányba. Öt festmény függött a terem távoli falán. Két nappal korábban Visily Romani a középső festmény keretébe tűzött egy kártyát.

Egy névjegykártyát, rebesgették. Fehér papíron fekete betűkkel állt rajta a név, amit eddig csak a legeldugottabb helyiségek legeldugottabb sarkaiban mertek elsuttogni halkan.

Egy szellem üzenete: *Visily Romani itt járt.*

Kat a kártyára gondolt, és valami a szíve mélyén – vagy csak egyszerűen a vére – azt súgta neki, hogy az összes ember közül, akik aznap megtöltötték a Henley-t, a tolvaj egyenesen neki üzent.

– Miért tört be, ha nem vitt el semmit? – tette fel a kérdést Hale, de Kat a fejét rázta.

Jobbat kérdezett.

– Miért tört be, és hagyott itt valamit?

Kat közelebb lépett a középső festményhez. *Virágok egy hideg tavaszi napon* volt a címe. Egy bájos kis csendélet. A művész meglehetősen ismert volt. Semmi különös nem volt benne, leszámítva a tényt, hogy Visily Romani pont itt helyezte el a névjegykártyáját.

Kat lemaradt, és a teremben lévő másik öt festményt tanulmányozta: megpróbálta kitalálni, mire gondolhatott Romani.

Lehunyta a szemét, és felidézte magában a történeteket, amelyekkel egész életében traktálták a sosem élt legzseniálisabb

tolvajról.

Aki besétált a Kremlbe, és egy Fabergé-tojással a kalapja alatt távozott.

Aztán egy megvesztegethető német műkereskedő eladott egy hamis Rembrandtot egy angol férfinak, nem tudván, hogy lopott náci tervek vannak a belsejébe rejtve.

Most öt festmény tűnt el.

Kat a kiállítóterem falát bámulta.

Öt festmény pedig itt maradt.

Lassan megfordult, és egyenként szemügyre vette a festményeket, megpróbálta megsaccolni a méretüket. Érezte, hogy hevesen kezd verni a szíve.

– Mi van, ha mást is itt hagyott, nem csak egy kártyát?

– Mit? – kérdezte Hale a lány felé fordulva, de Kat már oda is lépett a falhoz, és a felbecsülhetetlen értékű festmények díszes keretét vizslatta.

– Kisasszony – szólt Katre az egyik tárlatvezető, abban a pillanatban, hogy közel hajolt a festményekhez. – Kisasszony, sajnálom, de meg kell kérnem, hogy lépjen hátrébb. – A férfi lassan elindult, és Kat és a festmény közé állt. De Hale agyában már szöget ütött a dolog.

– Nem – szólalt meg, és a festményekre, majd Katre nézett. – Ugyan miért törne be valaki a Henley-be, és hagyna ott öt felbecsülhetetlen értékű festményt… – A falakat nézte. Számolt. – Öt másik festményt! – Meg se próbálta leplezni a meglepetést a hangjában.

Mert már csinált ilyet korábban, akarta mondani Kat. Mert ha valaki a Romani nevet használja, az azt jelenti, hogy megvan a maga terve – oka van rá. Mert az álnéven végrehajtott melók nem hétköznapiak. Mert Visily Romani nem egy hétköznapi tolvaj.

– De miért tenne valaki ilyesmit?

– Nem tudom, Hale.

– De miért…

– Én… nem tudom.

Kat hirtelen úgy érezte, meg kell szabadulnia a tömegtől, a zajtól és a falakon lógó, őt kísértő történelemtől.

– Valaki játszadozik velünk! – mondta mérgesen Kat, és kiviharzott a teremből. Egyre gyorsabban lépkedett, Hale pedig próbált lépést tartani vele. – Valaki jól szórakozik! És nem érdekli, ha

másnak emiatt baja esik.

Az emberek bámulni kezdték őket, ezért Hale átkarolta, és megpróbálta megállítani, megnyugtatni.

– Tudom – suttogta. – De lehet, hogy ez jó.

– Hogy micsoda? Taccone apámat üldözi, Hale. Taccone…

– Lehet, hogy megtaláltuk őket. És ha megtaláltuk…

Katarina Bishop számára úgy tűnt, hogy családja nagyon hosszú és igencsak kétes múltja erre az egy mondatra készítette fel:

– El is lophatjuk.

16. FEJEZET

Míg Kat a hosszú autó hátsó üléséről figyelte az ablak előtt elsuhanó várost, tisztában volt vele, hogy három – talán négy – lehetősége van.

Első lehetőség: felhívhatja Arturo Tacconét, és megkérheti, hogy találkozzanak a Henley-ben. Hogy a férfi hogyan szedi le a festményeket a falról és sétál ki velük az ajtón, az már legyen az ő gondja. Ez volt természetesen a legészszerűbb megoldás, tekintve, hogy ez járt a legkisebb kockázattal, ám ha hitelt adhatnak annak, amit Stein úr mondott, Kat valószínűleg Taccone vizesárkában végzi. Ennél fogva ezt az opciót hamar elvetette.

Ha más festményekről lenne szó – vagy ha Arturo Taccone más ember lenne –, akkor a kettes számú lehetőség lenne az abszolút nyerő. Mindössze egy ötperces telefonbeszélgetésbe kerülne a Henley igazgatójával, és egy halvány célzásba, hogy Visily Romani talán többet is hátrahagyott egy névjegykártyánál. Csakhogy Kat nem lehetett biztos abban, hogy Taccone jogosan birtokolja őket, így ezek után visszakapja a festményeket, vagy jogtalanul, így mindjárt le is csukják érte. Kat egyvalamit azonban biztosra tudott: ha Taccone miatta veszíti el a szeretett dolgait, biztos, hogy nem marad adósa.

A harmadik lehetőség még csak alakulóban volt valahol az elméje hátsó részében, de majdnem biztos volt benne, hogy azt nem úszhatná meg az apja kiselőadása és az összes zárszakértő, piromágus, seftes és szakmabeli hadrendbe állítása nélkül. A közelmúlt történéseit figyelembe véve ez azzal is együtt járna, hogy Katre mint valaki lányára és unokahúgára tekintenének. Ami azt a nagyon is valós veszélyt rejtené magában, hogy nem csak Arturo Taccone festményeitől szabadítanák meg a Henley gyűjteményét. Ha ugyan Eddie bácsi beleegyezne.

Csakhogy Eddie bácsi azt mondta, hogy vége. Eddie bácsi megmondta, hogy ez szent dolog, és ha ő úgy gondolja, hogy Katnek

nem kellene visszacsinálnia, amit Visily Romani tett, akkor nincs olyan tolvaj a világon, aki megpróbálná. Kat agya mégis minduntalan visszatért a harmadik lehetőséghez.

Talán azért, mert az összes közül ez kecsegtetett a legjobb eredménnyel. Vagy – tartott tőle – azért, mert ebbe született.

– Nincs sok időnk – szólalt meg Hale. – Egy Henley méretű célpont esetében szükségünk lesz…

– Őrültség! – fakadt ki Kat sokkal inkább saját maga, mint Hale miatt. – Meglopni ezt a Visily Romanit, bárki legyen is az, egy dolog. De ellopni valamit – intett Marcus felé, majd halkabban folytatta – A HENLEY-ből?

Amikor az autó leparkolt, Kat és Hale kiszálltak. Kat gyorsan lépkedett, a kavicsok csak úgy csikorogtak a talpa alatt, és idegesen a hajába túrt – pont azzal a mozdulattal, ahogy az apjától is látta vagy ezerszer…

Mielőtt beleegyezett volna valami őrültségbe.

– Még ha meg is csinálnánk – nézett fel Hale-re, aki lépést tartott vele –, mégiscsak *a Henley-ről* van szó.

– Ja – mondta Hale nyugodtan.

– Még soha senki nem lopott el egyetlen festményt sem a Henley-ből.

– Ja – ismételte Hale növekvő lelkesedéssel.

Kat megtorpant.

– Ötöt kellene ellopnunk.

– Nos, gyakorlatilag visszalopnánk őket – mondta a fiú szárazon. – Ez olyasmi, mint a kettős tagadás.

Kat hátat fordított neki, és elindult a széles füves területen, minden cél nélkül. Csak ment.

– Ha meg is csinálnánk, nagy csapat kellene hozzá.

– Ja, és téged nem igazán kedvelnek – tette hozzá Hale. Nem mosolygott.

A szél hidegen fújt a szürke ég alatt. Faleveleket sodort át a pázsiton.

– Felszerelésre lesz szükségünk. Jó felszerelésre. A legdrágább cuccokra.

– Milyen kár, hogy csak a külsőmet vethetem be – mondta Hale. – És az átlagosnál jobb énekhangomat.

Kat a szemét forgatta.

– Hét nap, Hale.

Erre a fiú nem tudott mit mondani, ezen nem tudott változtatni. Ha van valami, amit az anyja elvesztése megtanított Katnek, az az, hogy időt még a világ legjobb tolvaja sem tud lopni.

Kat a hullámzó dombokat nézte, és a cikcakkban húzódó kőfalakat a távolban. Úgy tűnt, London millió mérföldnyire van.

– Hol vagyunk?

Hale a lány mögé mutatott.

– A vidéki házunknál – válaszolta a fiú, de természetesen kastélyt értett alatta.

Kat megfordult: a tökéletesen megtervezett kert mögött egy masszív épületet látott. Legalább három kéményéből füst kígyózott az ég felé. Elképzelte, hogy valahol ebben a nagy épületben Marcus hamarosan nekiáll levest és teát készíteni.

Hiányzott neki Eddie bácsi.

Elindultak a hatalmas kőház felé, mindannak súlyával, amivel meg kellett birkózniuk.

– Stein úr… – szólalt meg Kat, de Hale a szavába vágott.

– Ne gondolj rá.

– Ezek nem Taccone festményei, Hale.

A fiú megállította. Különösen vékonynak érezte a lány karját a keze szorításában. Mélyen a szemébe nézett.

– Először is megmentjük az apádat, Kat. – A lány sürgetést hallott ki a hangjából, és elfelejtett ellenkezni vele, amiért egyetlen pontra szűkítette a lehetőségeket. – Először is kiraboljuk a Henley-t.

Átkarolta a lányt, és a házhoz vezette, amiben W. W. Hale, az első született.

– Csapatra lesz szükségünk – mondta Kat, miközben Marcus kinyitotta előttük a nagy, dupla szárnyú ajtót. – Emberekre, akikben megbízhatunk – tette hozzá.

Hale bólintott, majd végigvezette a lányt a díszes előcsarnokon, és megálltak egy hatalmas tolóajtó előtt. Elhúzta az ajtót, mire feltárult a kétszintes könyvtárszoba a benne lobogó tűzzel, valamint a Bagshaw fivérek, Simon és Gabrielle ismerős arcával.

– Úgy érted, olyanokra, mint ők?

17. FEJEZET

A saját csapat összeszedése hatalmas esemény egy fiatal tolvaj életében. Megbeszélések és telefonhívások kísérik. Tervek és olykor ünnepi torta. A normális családok diplomaosztóra készülnek. A tolvajcsaládok pedig erre.

Kat csalódott lehetett volna, amiért minden jóból kimaradt. De nem volt az.

Hale-re pillantott. A fiú megvonta a vállát.

– Volt egy előérzetem – mondta, majd levett egy hosszúkás szendvicset a tálcáról, amit Marcus kínált körbe, betolta a szájába, meg se rágta, és már nyúlt is a következőért.

Nem fogtak egymással kezet, nem üdvözölték egymást. Úgy tűnt, Kat barátai arra számítanak, hogy az egész éjszakát tervezéssel töltik. És bár körben ültek, Kat érzékelte, hogyan néznek rá, és életében először megtapasztalta, milyen is az asztalfőn helyet foglalni.

– Köszönöm, hogy eljöttetek – lépett közelebb, és megragadta egy Anna királynő korabeli szék támláját. – Volna egy munka.

– Tudtam! – kiáltott fel Hamish. – Mondtam Angusnek, amikor Eddie bácsinál találkoztunk, hogy valami készül, ugye? Miről van szó? – dörzsölte össze a tenyerét. – Ékszerbolt?

– Talán valami bankos meló? – találgatott Angus.

Hamish bólintott.

– Tudod, mennyire imádom a rendes bankrablásokat. Sokkal jobbak, mint… a nem rendesek.

– Ez egy olyan meló, amilyet még egyikünk sem csinált korábban – nézett Hale a Bagshaw fivérekre, amiből világosan megértették, jobb, ha nem szakítják félbe Katet még egyszer.

Abban a pillanatban mintha új energiák jelentek volna meg a szobában. Simon ujjai rángatózni kezdtek. A Bagshaw fivérek közelebb hajoltak. Miközben Kat a tekintetüket kereste, és vett egy mély lélegzetet, úgy tűnt, még Gabrielle is teljes figyelmét az

unokatestvérének szenteli.

– Bármit csinálunk is a továbbiakban – szögezte le –, azt Eddie bácsi áldása nélkül tesszük.

Először senki sem szólt egy szót sem. Aztán Hamish a bátyjára nézett, és elmosolyodott, mintha engedélyre várna, hogy nevethessen. Ez csakis vicc lehet. Csakhogy Gabrielle higgadt volt, Simon pedig Las Vegasról motyogott valamit, és egyre inkább elsápadt. Ám, mindenekelőtt, történt valami, ami visszarángatta Katet a világukba.

Hale letompította a világítást, és bekapcsolta a tévét. Ugyanaz a fekete-fehér felvétel kezdett el forogni, ami álmában is kísértette Katet.

– Ez egy magánvilla Olaszországban – merevedett meg a felvétel az üres, galériaszerű helyiségnél. – Úgy értem, tilos a bejárás.

– Hogyan jutunk be? – kérdezte Angus, közelebb araszolva a képernyőhöz.

Hale és Kat egymásra néztek. Kat megrázta a fejét.

– Nem fogunk.

Majd, mintegy végszóra, a Romaninak nevezett férfi jelent meg a felvételen.

– Valaki már megtette nekünk ezt a szívességet.

Néhány pillanatig nézték a művészi munkát.

– Hé, Kat – szólalt meg Simon –, ez nem…

– Nem az apám!

– Azt akartam kérdezni, hogy ez nem egy Degas?

– Ó, igen – formálta lassan a szavakat Kat. Stein úrra gondolt. – Öt festmény volt a falon. Régi Mesterek.

– Ki ez a pasas? – tette fel a kérdést Hamish.

– Fontos ez? – kérdezett vissza Hale. Hamish megvonta a vállát, de minden szem Katre szegeződött.

Természetesen most volt itt az ideje, hogy a lány elmesélje a teljes sztorit. De hazudhatna is. Kat azt kérdezte magától, mit tenne most az apja, mit mondana most Eddie bácsi.

Végül a mellett a hazugság mellett döntött, ami a tudomása szerint legközelebb állt az igazsághoz.

– A fickó Visily Romani.

Kat nem lepődött meg a hallgatásukon. Csak Simon mozdult.

– Az a Visily Romani, aki öt svájci bankot rabolt ki egyetlen éjszaka alatt 1932-ben? Az a Visily Romani, aki lelépett az orosz

koronaékszerek felével 1960-ban? – Izzadság ült ki Simon szemöldökére. – *A* Visily Romani?

Hale hátradőlt, és keresztbe tette a lábát.

– Ne aggódj, Simon – tolt még egy szendvicset a szájába. – Sokkal rosszabb, mint gondolod.

Kat szinte érezte a Bagshaw fivérek izgatottságát.

Hamish a combját dörzsölgette, mintha csak melegítené, ugrásra készen valamire – bármire.

Angus úgy tűnt, erősen gondolkodik valamin.

– Ha harminckettőben már megcsinált egy melót, akkor nem… öreg egy kissé?

– A Visily Romani egy Pszeudonima, egy szent név – magyarázta Kat.

– Akkor ez a fickó… – hallgatott el Angus a képernyőn látható férfira mutatva.

– Bárki lehet – fejezte be Simon.

Kat megfordult, kibámult az ablakon a kertekre és a földekre, Hale világának díszeire, és közben a saját törvényeire gondolt.

– Bárhol lehet.

Simon felállt, és járkálni kezdett.

– Akkor mi most azért vagyunk itt, mert… – dadogott a képernyőre mutatva. – Úgy érted, ez egy… – Megállt, és csípőre tette a kezét. Az inge kikandikált kötött mellénye alól. Az arca egyre vörösebb lett. – Az volt a benyomásom, hogy a Pszeudonimák kissé…

– Nem jó velük ujjat húzni? – jegyezte meg Gabrielle. Aztán elmosolyodott. – Ó, hát nem is. Vagyis, nem volt jó.

– Kiszállhattok, ha akartok. Mindannyian – emlékeztette őket Kat. – Eddie bácsi már megmondta, hogy nem lehet, vagyis inkább nem kellene megcsinálni. – Vett egy mély lélegzetet, és gyorsan felmérte, változott-e a hangulat. – Egyikőtöket sem fogom hibáztatni, ha úgy dönt, hogy hátat fordít és kiszáll…

– Viccelsz? – kérdezte Hamish. – Több száz millió euró lóg azokon a falakon. Nem kérdés. – A bátyjára pillantott. – Benne vagyunk.

– Igen – mondta Kat megfontoltan. – Nos, ahogy már mondtam, ez nem egy tipikus meló. – Kat nem tudta, mi volt a nehezebben elviselhető: amit mondania kellett, vagy az, hogy mindenki őt figyelte közben. – Mr. Taccone – válogatta meg a szavait óvatosan – a segítségünket kérte a festményei visszaszerzésében.

– És? Jár érte valami jutalom? – kérdezte Angus.

– Nem egészen – vallotta be Kat.

– Inkább egy ígéret, hogy Bobby bácsi nem fogja Taccone vizesárkában végezni – fogalmazta meg egyszerűen Gabrielle.

Kat bágyadtan elmosolyodott, és egyenként rájuk nézett.

– És az adósotok leszek.

Kat arra számított, hogy a barátainak némi gondolkodási időre lesz szüksége. Talán járnak egyet a birtok körül, hogy kiszellőztessék a fejüket, és sorba rendezzék a gondolataikat. Úgy vélte, a csapat fele nem akar ellentmondani Eddie bácsinak, és csendben eltűnik az éjszakában, de csodával határos módon semmi ilyesmi nem történt.

Ehelyett Hamish hátba verte a testvérét.

– Benne vagyunk. Akármiről van is szó, Kat.

Simon a szája elé tette a kezét, a körmét rágta, s közben a semmibe bámult. Kalkulált.

– Eddie bácsi tudomást fog erről szerezni?

– Ugyan már, Simon – szólt Hale. – Mekkora az esélye, hogy már tud róla?

A Bagshaw fivérek egymásra néztek, és egyszerre bökték ki:

– Kettő az egyhez.

Simon nyelt egyet.

– Oké – egyezett bele.

Kat Gabrielle-re nézett, aki a lábkörmeit kezdte polírozni. Fel se nézett, de amint Kat szóra nyitotta a száját, felhorkant. És Kat tudta, hogy nem kell többet mondania.

– Remek. Köszönöm. Azt hiszem, holnap szemügyre vesszük a terepet.

– Mi a célpont? – kérdezte Angus lassan.

Hale Katre nézett. Pillanatnyilag úgy tűnt, minden oké.

Aztán Kat kimondta:

– A Henley.

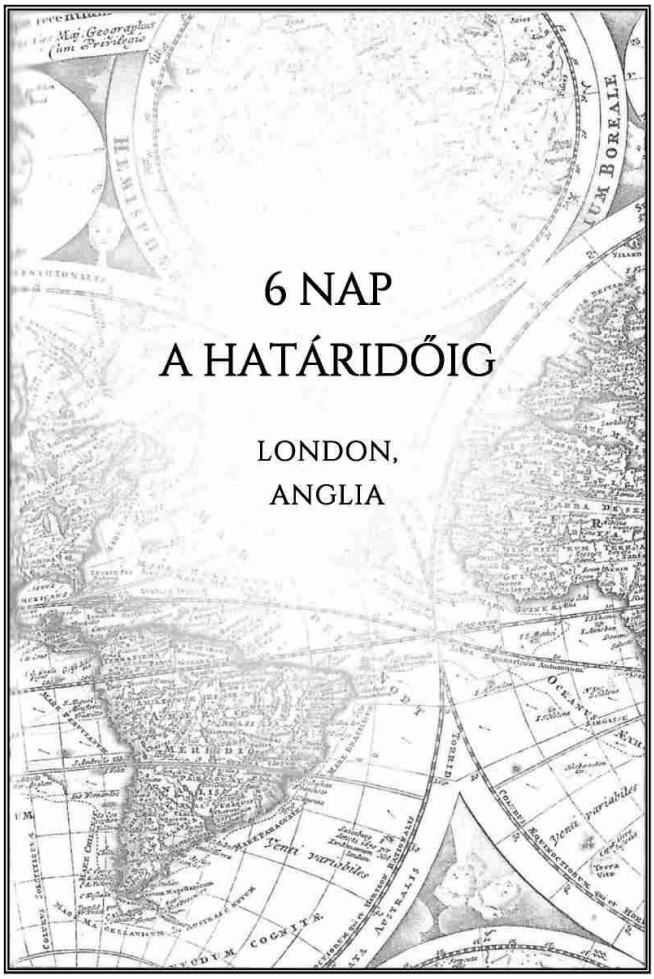

6 NAP
A HATÁRIDŐIG

LONDON,
ANGLIA

18. FEJEZET

Ha valaki 1921-ben élt, rengeteg pénze volt, és nőnek született, nagyon kevés elfogadott módja volt annak, ahogy a napjait tölthette. Egyesek kártyáztak. Mások zenéltek. A legtöbben ruhákkal, kalapokkal, tökéletesen gondozott kertekkel vették körül magukat, és szakértelemmel elkészített teát szürcsölgettek. Ám Veronica Miles Henley nem tudott megfelelni az 1921-es elvárásoknak… nem igazán. Így hát Veronica Henley a kedvtelésére fordította hatalmas vagyonát, és szinte egyedül létrehozta a világ legnagyszerűbb múzeumát.

Legalábbis Katarina Bishopnak így mesélte az édesanyja. És Kat még mindig hitt ebben.

– Jobb, mint a Louvre? – harsogta túl Hale az üvegborítású főbejárattal szemben csobogó szökőkút hangját.

Kat a szemét forgatta.

– Túl zsúfolt.

– A Tate?

– Hatásvadász.

– A kairói Egyiptomi Múzeum?

Kat hátradőlt, és a vízbe merítette az ujjait.

– Túl forró.

A biztonsági kamerák körben a Henley falain mindezt természetesen jól látták. Tökéletesen helyezkedtek el, és nagy felbontásúak voltak – a lehető legjobbak, amik csak léteztek.

A kapuknál álló két őr kétségkívül észrevette a fiút és a lányt, akik a szökőkútnál szendvicset majszoltak, és kenyérmorzsát szórtak az odasereglő madaraknak, akárcsak a többi ezer kamasz pár, akik évente megfordultak a téren.

Az őrök talán látták, hogy a fiú átkarolja a lány vállát, és fotókat készít magukról a kezében tartott fényképezőgéppel. Talán azt is észrevették, hogyan sétálnak az épület egyik falától a másikig. Azt viszont nem láthatták, hogy a képek valójában a biztonsági

kamerákról készülnek, hogy lassú lépteikkel a külső falak méretét derítik fel.

Egyszerűen csak két kamasz voltak az ősz közepén.

De hát az őrök egy csomó minden felett elsiklottak.

Ha nem sokat törődtek az épület előtt időző fiúval és lánnyal, egész biztosan ügyet sem vetettek a kávézónál sorban álló, két hülyéskedő fiútestvérre, akik, míg asztalra vártak, idióta képeket lőttek mindenféle lehetetlen helyekről: ajtókról meg szellőzőkről. Nem figyeltek fel a sápadt, hátizsákos fiúra sem, aki egy mini-videójátékkal a kezében bolyongott céltalanul a termekben… egészen addig, míg neki nem ütközött az egyik tárlatvezetőnek, és a kemény padlóra nem zuhant.

Elejtette a kütyüt, ami most végigcsúszott a márványpadlón.

– Nem! – kiáltotta a fiú, és utánavetette magát, ám a szerkezet az egyik őr lábának ütközve megállt, és a fiú megmerevedett.

Az őr lehajolt, és felvette a kütyüt. Ha jobban figyelt volna, feltűnhetett volna neki, hogy a fiú visszatartja a lélegzetét, és legalább olyan sápadt, mint a mögötte álló márványszobor. De az őrt túlságosan lebilincselte a kijelzőn megjelenő pontok, vonalak, rácsok útvesztője ahhoz, hogy túl sok figyelmet fordítson a fiúra.

– Mi ez?

– Semmi – vágta rá Simon túl gyorsan, de gyermeki arca túl ártatlan volt ahhoz, hogy a tárlatvezető vagy akár az őr gyanakodni kezdjen.

A tárlatvezető átlesett az őr válla felett.

– Ez a Földalatti Harcos kettő, igaz? – kérdezte, közelebb hajolva a kijelzőhöz.

– Hé, ez meg micsoda? – érintette meg a piros gombot az őr, mire Simon összerezzent.

– Ne… Ne… Kérem, ne…

– Eléggé más, mint a Földalatti Harcos egy, ugye? – kérdezte az őr, még mindig a gombot nyomva, nem tudva, mekkora kavarodást okoz ezzel az alig néhány méterre lévő biztonsági központban, működésbe hozva az épületben lévő összes mozgásérzékelőt. – Ez mire való? – szemelt ki egy másik gombot az őr, de még mielőtt rövidre zárhatta volna az összes elektromos eszközt tíz méteren belül, Simon előrelendült.

– Ez egy… prototípus – kapta ki a szerkezetet az őr kezéből, mielőtt a férfi társai észrevették volna, hogy valami nincs rendben. Tulajdonképpen ez volt az igazság, így Simon nyugodtan mondhatta: – Az apám tervezi őket.

Az őr megint a szerkezetre nézett, aztán hátba veregette Simont.

– Szerencsés kölyök vagy. – Aztán figyelj, hova lépsz, rendben?

– Így lesz – vágta rá Simon, és ez egyszer nem hazudott.

A Henley tárlatvezetői már hozzászoktak a múzeumon évente végigvonuló több ezer ember olykor furcsa viselkedéséhez.

Ám amikor aznap egy tizenéves lány elképesztően magas sarkú cipőben végigbotorkált az előcsarnokon, volt benne valami, ami egyszerűen magával ragadta az őrök figyelmét. Egyesek úgy nyilatkoztak később, hogy a rövid szoknyája. Mások bölcsen az alóla kikandikáló lábakat tették felelőssé. Akárhogy is, nem a lány kezét figyelték.

– Hűha! – kiáltott fel a lány túl hangosan, ahogy az utóbbi időben Romani teremként elhíresült kiállításhoz ért. A nyakát nyújtogatva csodálta a díszes mennyezetet. – Ez aztán magas!

A Henley tárlatvezetői nem ismerték azt a szabályt, amellyel minden tolvaj tisztában van: ha valamit nem lehet megcsinálni észrevétlenül, akkor a legjobb úgy intézni, hogy mindenki minket bámuljon közben.

– Ez – perdült meg a lány a magas sarkain, és a terem közepén függő képre mutatott – bájos!

A Romani termet aznap felügyelő őröket még sosem vádolták lustasággal vagy azzal, hogy lassúak, tökkelütöttek vagy figyelmetlenek lennének. Ez azonban nem változtat a tényen, hogy még sosem találkoztak hozzá hasonló, elvarázsolt fiatal nővel, aki a márványpadlón áttipegve hirtelen centikre került egy negyedmillió dollárt érő festménytől.

A turisták, akik túl illedelmesek voltak, hogy nyíltan megbámulják, gyorsan eltűntek az útból. Az őrök, akiket túlságosan lefoglalt a fiatal nő lábainak megfigyelése ahhoz, hogy észrevegyék, hova is igyekszik a gazdájuk, csak tátogni tudtak.

A lány megsimította a képkeretet, és attól a pillanattól fogva már nem is volt annyira érdekes a lába.

Lökés hangja visszhangzott a teremben. Fémrácsok ereszkedtek le

a mennyezetről, és egy szempillantás alatt eltorlaszolták az ajtókat. Egy nő sikoltott, gyerekek sírtak, és olyan hangosan szóltak a riasztók, hogy az apák elengedték gyerekeik kezét, hogy befoghassák a saját fülüket.

Még az őrök is összegörnyedtek, adóvevőjük recsegése beleveszett a szirénák és a csapdába esett turisták ordításába. Amikor visszaemlékeztek a hosszú lábú, rövid szoknyás fiatal lányra, annyira kiszolgáltatottnak és csinosnak tűnt, ahogy ott feküdt eszméletlenül a hideg kövön, hogy senki sem volt képes sokáig haragudni rá a Henley-ben.

Közben mindenki figyelmét elkerülte, hogy Kat a rácsok másik oldalán, füldugóval a fülében nyugodtan figyelte a kibontakozó eseményeket. Ahogy megfordult, és lassan elindult a kijárat felé, már kezdtek is körvonalazódni a tervek a fejében.

Ha nem szóltak volna a szirénák, nem lettek volna a rácsok, a csapdába esett turisták és az eszméletlenül fekvő lány, valaki biztosan észrevette volna a Kat mellett hirtelen felbukkanó két nagydarab fickót.

Talán látták volna, hogy a lány és a két férfi eltűnik egy hosszú limuzin sötétített ablaka mögött, és megjegyezték volna, hogy Kat nem sikoltott.

Még az is lehet, hogy meghallották volna, ahogy ezt mondja:

– Helló, Signor Taccone.

19. FEJEZET

Kat először is jól leszidta magát. Számítania kellett volna erre. Hallania kellett volna a lépteiket. Csakhogy a riasztó túl hangos volt, a füldugója pedig túl jó, és igencsak lefoglalta az előtte álló komoly munka is, így nem volt résen aznap. Persze Arturo Tacconénak ezt nem kötötte az orrára.

A férfi fagyosan mosolygott rá a limuzin szemközti üléséről, és a történtek ellenére Kat szinte hálás volt a két oldalán ülő izomagyú testéből áradó melegért.

– Szórakoztató az erőfeszítése, Katarina – nevetett fel erőtlenül Taccone. – Hatástalan, de szórakoztató.

Kat a galéria hideg padlójára zuhanó unokatestvérére gondolt: egy tizenhat éves lánynak – és a lábainak – köszönhetően működésbe lépett a Henley csúcstechnológiás védelmi rendszere.

– Mondtam, hogy nem én vagyok a megfelelő ember a munkára – válaszolta Kat. – Van egy japán csapat, nagyon ajánlják őket. Szerezhetek egy nevet és telefonszámot, ha érdekli.

Taccone elutasító gesztusából Kat rájött, hogy a férfi élvezi a helyzetet. Az eldugott, föld alatti óvóhelyre gondolt, és rájött, hogy az az öröm, amit a hét lakat alatt őrzött gyönyörű, értékes tárgyak birtoklása jelentett neki, semmi ahhoz az élvezethez képest, hogy követhette őket egész Európán keresztül. A festmények, akárhogy is, csak tárgyak. Arturo Taccone valójában az üldözésért volt oda.

– Nos, árulja el, Katarina – biccentett a távolba vesző hatalmas, öreg épület felé –, mit akar ellopni? Da Vinci *Angyalá*t talán? Csinos összeget fizetnék érte, ha a gyűjteményem része lehetne, tudja jól.

– Nem vagyok tolvaj – válaszolta Kat. A férfi ránézett. – Már – tette hozzá. – Felhagytam vele.

Taccone meg sem próbálta leplezni, hogy jól szórakozik.

– És mégis itt van.

– Azért vagyok itt, hogy visszaszerezzem a festményeit, Signor Taccone, szóval gyakorlatilag visszalopom őket. – Már megint Hale

szavai visszhangoztak a fejében. – A visszalopás olyan, mint a kettős tagadás.

– Úgy hiszi, hogy az apja a Henley-ben rejtette el a festményeimet? – gúnyolódott Taccone kíméletlen torokhangon. – És mégis miért tett volna így?

– Nem az apám volt – mondta Kat. – Emlékszik?

– Ó, Katarina – sóhajtotta. – Ha nem az apja volt, akkor ki?

Kat egy pillanatra Visily Romanira gondolt, a legendára, egy szellemre. De hát nem lehet szellem, nem igazán. Van valahol egy férfi – egy nagyon is valódi férfi –, egy hús-vér ember, aki képes volt betörni a világ legjobban őrzött múzeumába, méghozzá ezt a különleges nevet használva.

Tehát valahol igenis él egy ember. Akit valójában nem Visily Romaninak hívnak. Ám Kat kételkedett abban, hogy Arturo Taccone megértené.

– Megtaláltam a festményeit, Signor Taccone – mondta Kat kiegyenesedve ültében. – Elmondhatom, hol vannak, úgyhogy a továbbiakban nem is lesz rám szüksége. Végül is – intett a háta mögé –, amint látta, a barátaim és én nem igazán vagyunk alkalmasak egy ilyen nagyszabású feladatra.

– Ugyan, Katarina, úgy gondolom, egész jól veszik az akadályokat.

A lányra mosolygott, és Kat nem tudta megállni, hogy észre ne vegye, ez az ember talán jobban hisz benne, mint a nagybátyja, sőt, talán jobban még a saját apjánál is. Csakhogy ezt az embert nem érdekli, hogy ő meghal vagy börtönben végzi, ha közben visszakaphatja a festményeit, úgyhogy talán mégsem ő ítéli meg a képességeit a legjobban.

– Több időre van szükségünk. – Kijelentés volt, nem könyörgés, és Kat maga is meglepődött, mennyire határozottan csengett a hangja. – A Henley-ről van szó. Még soha senki nem rabolta ki a Henley-t.

– Ha igaza van, akkor az apja képes volt átjutni a biztonsági rendszerükön, és bevinni a festményeimet…

– Figyeljen ide! – Kat észre sem vette, hogy a férfi felé lendült, míg a kezében nem érezte a sétapálcáját. – Nem hiszi el, hogy nem az apám lopta el a festményeit. Hát jó. Nem hiszi el, hogy ott vannak, abban az épületben. Rendben. Pedig ott vannak. De higgyen nekem, amikor azt mondom, hogy nincs olyan csapat, ami hat nap alatt megbirkózna a Henley-vel. Nincs rá esély. Képtelenség megcsinálni.

Kat érezte, hogy a két oldalán ülő izomagyú ugrásra kész. Tisztában volt vele, hogy épp most változtatta meg Arturo Taccone játékszabályait, és ezek a csupa erő és izom testőrök nem gondolták volna, hogy bárki is hozzáérhet a főnökükhöz. Legkevésbé sem egy átlagosnál alacsonyabb, tizenöt éves lány.

– Tudta, hogy legalább száz őr dolgozik ott három műszakban, nyolcórás váltásban? – tette fel a kérdést Kat. – És egyikük sem olcsó kölcsön rendőr. A legtöbbjük bűnüldöző szerveknél szolgált korábban. Mind jól képzettek, és felvétel előtt öthetes várakozási idő van, ami alatt csekkolják az új emberek hátterét, szóval nem lehet csak úgy bejutni.

Kat egyre inkább belelendült, Taccone pedig hagyta beszélni.

– Tudta, hogy ugyanolyan biztonsági kameráik vannak, mint amilyenekkel a CIA épületei is fel vannak szerelve Langley-ben? És ebben még benne sincs a nyomásérzékelős padló és az áram alá helyezett képkeretek, amire a drága unokatestvérem volt olyan kedves, és rámutatott. És említettem a nyomáskapcsolókat? Természetesen semmit se tudok róluk… *mivel a Henley-ről van szó…* és nem szokásuk részletes leírásokat megosztani a biztonsági rendszerükről az interneten, de a barátai súlyának megfelelő aranyban is nyugodtan fogadhat, hogy olyan érzékeny szenzorokat rejtettek a képek háta mögé, hogy ha rászáll egy légy valamelyikre, az egész épület hamarabb zár alá kerül, mint hogy ki tudná mondani azt, hogy „reneszánsz”.

Taccone újra mosolyra húzta száját, ezúttal lassabban, és Katet a legmetszőbb téli szélnél is hidegebb érzés járta át.

– Hiányozni fognak a kis csevegéseink, Katarina. Tudnia kellene, hogy az édesanyja családja iránt érzett megbecsülésből igyekeztem a lehető legtisztességesebb módon rendezni ezt az egészet. Megmondtam, mit akarok. Több mint elégséges időt adtam rá, hogy véghez vigye. És még mindig nem kaptam vissza a festményeimet. – Őszintén meglepettnek tűnt. Mintha a napi postával várná vissza őket.

Kat közelebb hajolt, és ezúttal nem leplezte a hangjában megbúvó félelmet.

– Nem. Tudom. Megcsinálni.

– Ne aggódjon, Katarina. Hat nap múlva, ha még mindig nem kerülnének meg a festményeim, egyszerűen felkeresem az apját, és magam kérdezem meg tőle, hol vannak.

– Nem tudja ő sem – vágott vissza Kat, de Taccone folytatta.

– Talán addigra az interpolos barátai is eltűnnek, és magam beszélhetek vele. Igen – bólintott lassan –, ha eljön az idő, az apjától majd megkapom, amire szükségem van.

Kat szóra nyitotta a száját, de még mielőtt megszólalhatott volna, Taccone Izomagy 1-hez fordult.

– Nincs meleged abban a kesztyűben?

Nem volt meleg, egyáltalán nem. Kat visszatartotta a lélegzetét, miközben a nagydarab férfi lehúzta a kesztyűt a bal kezéről, és a bal térdére tette, alig pár centire Kat sétapálcát markoló kezétől. Amikor Kat először megpillantotta a bot ónmarkolatát, szépnek találta. De ez még azelőtt volt, hogy felfedezte volna ugyanazt a mintát a férfi kezén, a sebhelyet, a figyelmeztetést, ami örökre beleégett a húsába.

– Ha letelik az idő, egyszerűen csak megkérdezem az apját. – Taccone hangja hidegen, kegyetlenül csengett. – Ne aggódjon, Katarina. Elég meggyőző tudok lenni.

Az autó lassított. Kat úgy érezte, valami landolt a térdén, és odapillantva egy nagy, barna borítékot látott.

– Addig is, Katarina, sok szerencsét az erőfeszítéseihez. – Ezúttal a férfi nem gúnyolódott. Úgy tűnt, valóban hisz benne. – Rengeteg oka van rá, hogy sikerrel járjon – ragadta meg a sétapálcáját.

Izomagy 1 kinyitotta az ajtót, és kiszállt az autóból. Sebhelyes kezével intett Katnek, hogy szálljon ki ő is.

Kat hosszú ideig állt mozdulatlanul a járdán a Trafalgar Square-en, túl nehéznek érezve a borítékot a kezében. Visszatartotta a lélegzetét, és belenézett. Fényképek. De nem pusztán fényképek. Egészen más szó jutott Katarina Bishop eszébe: *hatalom.*

Émelyegni kezdett. A hideg szél a csontjáig hatolt. Piros emeletes buszok és ragyogó neonfények cikáztak körülötte, és a kezében lévő fekete-fehér fotókon tükröződtek. Kevés olyan felvétel lehetett, ami ekkora megelégedettséggel tölthette el Arturo Tacconét, mint azok, amelyeket Kat most a kezében tartott.

Gabrielle, amint Bécsben felszáll egy vonatra, haja lobog a szélben.

Hale nagy léptekkel szeli át egy Las Vegas-i hotel előcsarnokát.

Az apja kávét szürcsöl, miközben egy zsúfolt párizsi téren halad

át.

Eddie bácsi a padon üldögél egy brooklyni parkban.

Az emberek, akiket Kat a legjobban szeretett, itt voltak előtte fehéren-feketén, és az üzenet világos volt: Arturo Taccone tudja, hogyan bukkanjon a Kat számára fontos emberek és dolgok nyomára, és ha Kat nem igyekszik, nem a férfi lesz az egyetlen, alá elveszített valamit, amit szeretett.

Először életében Katarina Bishop valóban megértette, hogy egy kép többet mond ezer szónál.

20. FEJEZET

Kat későn ért haza. A Hale család vidéki otthonába, pontosabban. Kat valódi otthona egy barna sorház New Yorkban, és a férfi, aki a háztartást vezeti, szigorúan megtiltotta neki, hogy azt tegye, amit most tesz.

Meztelen hasán érezte a fotókkal teli borítékot, amit a farmerje övébe dugott. Hogy elrejtse. Az előcsarnok nagy volt, hideg és üres. Végig a folyosó falán a Hale család rég halott családtagjairól készült festmények lógtak. Kat elképzelte, hogy egyfolytában figyelnek, és várják, hogy a család valamelyik élő, lélegző tagja hazajöjjön.

Katnek hiányzott Eddie bácsi.

Hirtelen levesre vágyott.

Beszélni akart az apjával.

Lépett egyet, érezte a bőréhez simuló borítékot, és legszívesebben azonnal felhívott volna mindenkit, akit csak ismert, hogy tűnjenek el, rejtőzzenek el. De kizárólag tolvajokat ismert. Ők pedig folyamatosan rejtőzködnek.

– Angus, visszajött! – Hamish Bagshaw hangja nem olyan volt, mint szokott, Kat biztos volt ebben.

A fiú a lépcső alján ült, és rá várt. Míg rágóját rágva vigyorgott, a bátyja lépett a folyosóra, kezében egy vödör jéggel.

– Briliáns – mondta Angus.

Kat tovább akart menni, de Angus az útját állta.

– Reméltük, hogy szánsz ránk egy percet az értékes időből – jegyezte meg.

Hamish gyorsan körülnézett az üres folyosón, majd hozzátette:

– Hatszemközt.

Angus tizenegy hónappal volt idősebb a testvérénél, és egy icipicit magasabb. A hajuk olyan se nem vörös, se nem szőke árnyalatú, a bőrük pedig az a fajta, ami akár még egy felhős napon is képes leégni. A válluk széles volt, a karjuk azonban vézna, és Kat rájött, hogy még növésben vannak – hogy még messze nem férfiak.

– Miről van szó? – kérdezte Kat.

– Már egy ideje beszélni akarunk veled… nos… egy korábbi szerencsétlen eseményről, és csak azt akartuk mondani, hogy…

– Várj! – állította le Kat. – Milyen „korábbi szerencsétlen eseményről” van szó?

– Nos… – vágott bele Hamish. – Egy kis bajba keveredtünk egy nem túl régi meló során.

– Luxemburgban? – kérdezett vissza Kat.

– Akkor a jó öreg Hale mesélt neked róla? – kérdezte Hamish. – Egy nagy átverés volt, az…

– Hamish! – förmedt rá Kat. A testvérek a fejüket rázták.

– Luxemburg után – tisztázta Angus.

– Mi… – érdeklődött volna tovább Kat, de Hamish gyorsan átkarolta, és a szavába vágott.

– Tudod, mit szeretek benned Kat? – kérdezte.

– A szépségeden kívül – szúrta közbe Angus, annak ellenére, hogy Kat nem hitte, bármelyiküknek is feltűnt volna, hogy ő valójában nő.

– Azon kívül – hagyta jóvá Hamish egy bólintással.

– És az eszeden – tette hozzá Angus.

– Az igazán zseniális eszeden – értett egyet Hamish.

– Fiúk! – A lány kezdett kifogyni a türelméből. – Mi történt?

– Tudod, Kat, nem annyira „miről” van szó… – hagyta függőben a mondatot Angus.

– Mint inkább kikről – fejezte be a testvére.

Angus elhúzódott Kattől, és hosszan tanulmányozta.

– Te tényleg nem hallottál róla? – Kat a fejét rázta, mire a fiú álla leesett a csodálkozástól. – Hűha, Kat, te tényleg jól eltűntél, nem igaz?

A két fiú arckifejezését látva sokkal inkább elhitte, hogy tényleg megcsinálta, mint amikor visszatért Eddie bácsi konyhájába. Katarina Bishop tényleg maga mögött hagyta addigi életét. Egyszer. Egy rövid időre. Nem álom volt.

– Mi történt? – tette fel a kérdést sokadjára Kat.

– Nem annyira vészes, tényleg – válaszolta Hamish. – Nem kellett volna…

– Hívjam fel Eddie bácsit? – fenyegette meg őket a lány.

– Nem tudtuk, hogy apácák!

Van egy szabály, ami még a cselovek pszeudonimánál is ősibb,

valami, amit még a legzseniálisabb hazudozó sem tagadhat: nem verheted át Isten emberét. Ha mégis megteszed…

Bánni fogod.

– Feketelistára kerültünk, Kat – vallotta be Angus bűnbánó pillantást vetve öccsére. – Eddie bácsi azt mondta, nem vehetünk részt semmiben egy ideig, de az apád mindig jó volt hozzánk, úgyhogy, ha azt mondod, húzzunk el, akkor elhúzunk. De ha azt mondod, benne vagyunk a csapatban…

Kat csak állt ott, és nézte a két fiút, akik ellopták az első kiesett tejfogát, és megpróbáltak váltságdíjat követelni érte a fogtündértől. Nézte ezt a két fiatalembert, akik egyszer elloptak egy Tyrannosaurus rexet a Természettudományi Múzeumból – csontonként.

– Fiúk, Eddie bácsi egyáltalán nem akarja, hogy bárki is részt vegyen ebben – fordult meg Kat, és miközben átszelte a hatalmas házat, még visszakiáltott: – Benne vagytok!

Egy pillanattal később a könyvtárszobába lépve Kat tudta, hogy valami nincs rendben.

Először is, Simon sápadtabb volt, mint általában. Gabrielle a kanapén hevert felpolcolt lábbal, nedves ruhával a homlokán; a haja jóval göndörebb volt a szokottnál, és miközben Angus letette mellé a jéggel teli vödröt, egyik Bagshaw fiú sem próbált lopott pillantásokat vetni a blúzára.

– Isten hozott újra itt. – Hale a szoba túlsó felében lévő ablakfülkének támaszkodott, félig ült, félig állt. Eltolta magát a faltól. – Annyira boldog vagyok, hogy csatlakozol hozzánk!

Kat érezte, hogy a boríték csúszkál a derekán. Ahogy a farmernadrágjához ért, szinte sikoltásként hatott a papír zizegése, Kat legalábbis így érzékelte a néma csendben. De csak a füle tréfálta meg. Az elméje játszadozott vele. Lehet, hogy a hidegvérét is elveszítette a Colganben.

– Ó, *jól vagyok,* Kat – válaszolt Gabrielle a fel nem tett kérdésre, színpadiasan intve az ép kezével. – Biztos vagyok benne, hogy a lábamon lévő égési sérülések pillanatok alatt elmúlnak.

A többiek nem szóltak egy szót sem. Csak bámultak Katre, egyikük sem akarta közölni a rossz híreket.

– Mi van? – nézett körbe Kat.

– Simon – huppant le Hale az egyik bőrkanapéra, és felrakta a lábát. Intett a fiúnak, hogy kezdjen bele.

– A mentősök biztosítottak, hogy a szédülés majd elmúlik – vetette közbe Gabrielle, de senki nem foglalkozott vele.

– Nos – kezdte lassan Simon. Három laptop hevert előtte kinyitva. A kis szerkezet, ami a Henley-ben volt nála, az egyik laptophoz volt csatlakoztatva, és egy háromdimenziós ábra villant fel a kijelzőn. – Ez – ráncolta a homlokát Simon, mint aki a megfelelő szakkifejezést keresi – bonyolult.

– Ezt a csodás balzsamot kaptam a megégett ujjaimra – tette hozzá Gabrielle, de senki sem hallotta.

– A jó vagy a rossz híreket akarjátok először hallani? – kérdezte Simon.

– A jót – vágta rá Kat és Hale egyszerre.

– A Henley az elmúlt hat hónapot a biztonsági berendezései korszerűsítésével töltötte. Amelyek már előtte is jók voltak. Úgy értem, a Henley mércéjével mérve. Az új cucc…

– Azt hittem, a jó hírekkel kezded – vetette közbe Hale.

Simon bólintott.

– Egy ilyen cserét nem lehet egy nap alatt megcsinálni, úgyhogy kiállítóteremről kiállítóteremre haladnak, a legértékesebb kiállításokkal kezdve, és…

– A Romani terem nincs a lista elején – találgatott Kat.

Simon megrázta a fejét.

– Még a közelében se. Úgyhogy, ha a Henley sebezhető valahol, akkor itt.

Kat órákat töltött azzal, hogy kitalálja, miért éppen ez a múzeum, miért éppen ez a terem. Tudta, hogy nem lehetett véletlen. Oka volt annak, hogy egy Romanihoz hasonló tolvaj ezt a kiállító termet válassza a reneszánsz vagy a Henley többi impozáns terme közül. Kat elmosolyodott. Újra kezdett értelmet nyerni minden.

– És a rossz hírek? – kérdezte Hale.

Simon megvonta a vállát.

– Még mindig a Henley-ről beszélünk.

Beletelt egy kis időbe, míg leülepedtek a szavak, míg mindenki átérezte, mekkora horderejű dolgot kell véghez vinniük. Kat világában a siker annyira a részleteken múlott, hogy a teljes képről olykor elfeledkeztek. Ő azonban tudta, hogy mit csinálnak. És úgy

tűnt, egy pillanattal később a többieknek is eszébe jutott.

– Teljesen zárt láncú az áramellátása – folytatta Simon. – Kintről nem tudjuk megpiszkálni. De ezt eddig is tudtuk.

– Nem ugorhatnánk azokra a részekre, amikről nem tudunk? – javasolta Hale türelmetlenül.

– Rendben – mutatott Simon Hale-re, mintha briliáns ötlettel állt volna elő. – Az egész épületet újrahuzalozták. Csúcstechnológiás cucc. Úgy értem, szuper…

– Simon – csattant fel Hale.

– Nos… ez a rossz hír – fejezte be Simon. – Képtelenség meghekkelni. Még ha rá is tudnék csatlakozni a hálózatra, akkor sem tudnám hatástalanítani a rendszerüket.

– Nagyon remélem, hogy van azért jó híred is – tette hozzá Hamish.

Simon elmosolyodott.

– A Henley-hez hasonló régi épületeket átépíteni elég… gáz – mondta ragyogó szemmel.

– És… – sürgette Hale.

– És ezért, amikor új rendszert építenek be… – kezdte magyarázni Simon, de Kat már bólogatott.

– A régi rendszert ott hagyják, ahol van – fejezte be a lány. Hale-re nézett, és egyszerre mondták ki: – Mint a dubaji melónál.

Simon bólintott.

– Nem állítom, hogy fel tudom éleszteni, de ha lenne tizenöt percem a helyszínen, és amennyiben igazam van… akkor ez a kulcs a Henley belső szentélyébe.

– Csináld – mondta Hale, majd elhallgatott. Katre nézett, és „csak utánad” mozdulattal intett.

Kat az unokatestvéréhez fordult.

– Nos, Gabrielle, mit tudtunk meg?

Gabrielle átható pillantást vetett rá.

– Azt, hogy ha legközelebb tudni akarod, milyen első-vonalbeli védelmi rendszert használ valaki, akkor… – kezdett bele, de aztán visszahanyatlott a párnájára. – Mit is kezdtem mondani?

Kat a testvérekre nézett.

– A kiállítóterem rácsai egy egész kettő másodperc alatt zártak az érintést követően – árulta el Angus.

– A központi csarnok kevesebb mint öt másodperccel ezután már zárva volt – tette hozzá Hamish, keresztbe téve a lábát. – Kizárt,

hogy rohanva elérjük a legközelebbi kijáratot, ezt most megmondom.

– Ja – helyeselt Angus. – Ezek a henley-s őrök nem olyannak tűntek, mint akik hagyják, hogy fényes nappal kisétáljunk a főbejáraton, hónunk alatt öt festménnyel.

– Még akkor sem, ha nem az övék – tette hozzá az öccse.

– Remek – summázta Gabrielle a kanapéról. – A semmiért tettem tönkre a körmeimet.

– Nem a semmiért – nyugtatta Kat. – Kösz, Gabs, épp most találtunk fél tucat módot arra, hogyan *ne* raboljuk ki a Henley-t.

– Mary Poppins? – vetette fel Hale órákkal később.

– Tudsz esőt csinálni valamikor a mai és a keddi nap között? – replikázott Gabrielle.

– Szürkületi zóna? – kérdezte Hamish.

– Csak tizenöt másodpercünk van a tartalékgenerátorok bekapcsolásáig – rázta a fejét Simon.

Végigsorolták az összes átverést, amiről csak hallottak, és Kat gyanította, hogy párat a Bagshaw fivérek találtak ki helyben. Addig nem is tűnt fel neki, milyen késő van, míg Gabrielle el nem nyomott egy ásítást. Katet teljesen lefoglalta az agya hátsó részében ketyegő óra. A határidő. A terv. A listákat és diagramokat bámulta, amiket filctollal, majd miután az kiszáradt, szemceruzával vázoltak fel a könyvtár ablakaira.

– Semmi értelme – vetette le magát Hale az egyik bőrkanapéra. – Ha lenne rá egy hónapunk… esetleg.

– De nincs – mondta Kat.

– Ha lenne még kettő vagy inkább három emberünk…

Kat lehunyta a szemét.

– Nincs.

– Hercegkisasszony? – vetette fel Hamish, de a testvére ránézett.

– És honnan szedünk egy hatujjú fickót ilyen rövid idő alatt?

Kat érezte, hogy változik a légkör – a remény kezdett elillanni. Talán túl fáradtak voltak. Talán túl sokáig voltak összezárva ebben a szobában. Mégis kis híján felpattant, amikor Hale megszólalt.

– Fel kell hívnunk Eddie bácsit.

– Nem! – Kat is ezt gondolta, természetesen. De beletelt egy kis

időbe, mire rájött, hogy Gabrielle mondta ki. – Eddie bácsi nemet mondott. Képtelenek vagytok felfogni, srácok? Ha egyszer nemet mondott, akkor… – hallgatott el. Úgy tűnt, minden energiájára szüksége van, hogy felüljön a kanapén.

– Nekünk kell megcsinálnunk – fejezte be Kat.

Simon Katre nézett.

– Mi lenne, ha éjszaka mennénk be? Romani éjszaka csinálta.

Ha ugyan Romani megcsinálta, gondolta Kat, de nem merte kimondani. Nem akarta emlékeztetni őket – és legkevésbé saját magát –, hogy talán semmi mást nem rejt annak az öt festménynek a hátoldala, mint az ember által valaha is tervezett legérzékenyebb, tolvajbiztos riasztókat. Hogy szellemet üldöznek, és hiábavaló az egész. A legnagyobb átverés, amit egy sosem élt ember valaha is kieszelt.

– Látod ezeket, Kat? – mutatott Hale a telefirkált ablakokra. – Az egyik terv talán megvalósítható. Esetleg. A világ legjobb nyolctagú csapatának. Kivéve – fordult meg, és gyors létszámellenőrzést tartott –, jé, még mindig csak hatan vagyunk.

– Meg tudjuk csinálni hatan.

– Hat fővel rizikós.

– Ja – fordult Kat Hale felé. – Az is az volt, amikor ötévesen előreküldtek a londoni Towerbe, hogy beengedjem apát, hogy kirabolhassa, de megcsináltam.

Hamish és Angus mosolygott a sarokban.

– Szép idők is voltak azok – mondta Angus.

– Elmaradtál ma este. – Hale hangja hűvösen csengett, sőt fagyosan. Kat tudta, most jött el az idő, hogy beszámoljon nekik a fotókról. Vagy hogy eltűnjön.

– Gabrielle – nézett unokatestvérére –, köszönöm. És, hm… kenegesd magad. Simon – fordult a fiúhoz, és közben igyekezett nem nézni Hale-re –, amíg távol leszek, találd ki, hogyan juthatunk be.

– Persze – válaszolta Simon. – Futtathatunk egy… Várjunk csak! Hova mész?

Amikor Kat az ajtóhoz ért, Marcus már ott várta egy bőrönddel a kezében.

– Úgy hiszem, erre szüksége lesz, kisasszony.

Hale sóhajtott.

– Párizs? – kérdezte nem nézve a lányra. – Add át üdvözletem apádnak.

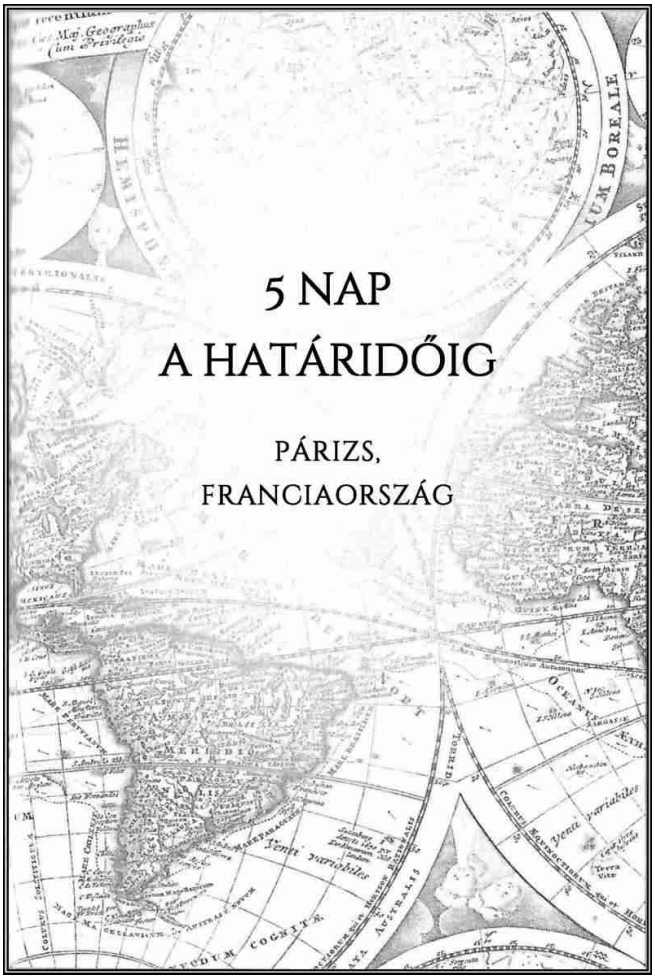

5 NAP A HATÁRIDŐIG

PÁRIZS, FRANCIAORSZÁG

21. FEJEZET

Nem Amelia Bennett volt a legfiatalabb az Interpol lopott műkincsekkel foglalkozó osztályán, aki elérte a nyomozói rangot. Nem ő volt az egyetlen nő sem. És mégis, egy olyan szervezetben, ahol minden szinten jelen volt a protekcionizmus, és az egykori öregdiákok egymást juttatták pozícióhoz, nem nézhettek rá anélkül, hogy észre ne vették volna, Amelia bizony se nem férfi, se nem öreg. De ez csak egy része volt a rejtélynek, ami azóta körüllengte, hogy a londoni csapattól átigazolt a párizsiakhoz. Ami igazán zavarba ejtette a hivatásos rejtélymegoldókat az Interpol központi európai részlegénél, hogy Amelia Bennett roppant szerencsés volt.

Ami alól természetesen a mai nap sem volt kivétel.

A szűkös, minden pompát nélkülöző irodába belépve egyik kollégája már várta az ajtóban.

– Jelentkezett egy tanú a kirabolt galéria ügyében – hadarta a férfi angolul, és Bennett nyomozó egyáltalán nem tűnt meglepettnek, hogy a kihűlt ügye felmelegedni látszik. – Egy amerikai lány – folytatta a férfi. – Turista. Lent volt az utcán a rablás éjszakáján. Azt mondja, látott egy gyanúsan viselkedő férfit.

Bennett nyomozó összevonta a szemöldökét.

– Valaki, akit ismerünk?

A férfi mosolygott, és a szobában várakozó fiatal lányhoz kísérte kolléganőjét.

– Köszönöm, hogy eljött. Bennett nyomozó vagyok – mutatkozott be a nő. – Attól tartok, nem tudom, hogy hívják.

– O'Hara – mondta a kicsi lány. – Melanie O'Hara.

– A Henley?

Kat hallotta az apját. A mindig nála lévő kis távcsövön keresztül látta is, ahogy áthalad az ismerős téren, telefonját a füléhez szorítja, teljesen megfeledkezve róla, hogy a lánya mindent lát a

harangtoronyból.

– Ez aztán az üdvözlés. Nem ám: „Szia, hogy megy az iskola?” – ugratta.

A férfi bal kezét mélyen kasmírkabátja zsebébe süllyesztette, és Katnek eszébe jutott, hogy az elmúlt héten bizony jóval hidegebbre fordult az idő.

– A Henley? – kérdezte az apja újra. – Tudod, valaki azt mondta, hogy a lányom – megállt és körülnézett, majd halkabban folytatta – ki akarja rabolni a Henley-t. De hát ez képtelenség! A lányom a Colgan Gimnáziumba jár!

– Apa, én…

– Felejts el a Henley-t, Kat! – fakadt ki. – Menj el vizsgázni vagy szurkolni…

– Szurkolni?

– Kat, kölyök, nem akarhatod ezt.

– Hát persze hogy nem akarom, apa – mondta, és komolyan is gondolta. – De meg kell csinálnunk.

– Csinálnotok? Mégis ki van még benne?

– Hale – vallotta be Kat. Még egy háztömbnyi távolságból is látta az apja arcán megjelenő grimaszt. – Simon. Gabrielle. – Kat szerette volna, ha határozottan cseng a hangja. – Hamish és Angus…

– A Bagshaw testvérek? – kérdezte az apja, egyáltalán nem rejtve véka alá rosszallását.

– Nem tudták, hogy apácák!

Hideg szél fújt át a tornyon és a téren, ahol az apja állt.

– Szóval erről van szó, mi? – kérdezte az apja. – Összeszedtél egy csapatot, és most kiraboljátok a Henley-t. – Megfordult, és elindult a forgalmas utcán. – Hívd fel Eddie bácsit, Kat. Mondd meg neki, hogy vége. Kiszállsz.

– Azt hiszed, hogy Eddie bácsi biztatott? – Kat figyelte, ahogy az apjában leülepednek a szavai. – Gondolod, hogy nem repült utánam, csak azért, hogy megmondja, hagyjam rá az ügyet?

– Akkor hát hagyd rá.

– Ja – fojtotta vissza a nevetését Kat. – Mert Eddie bácsinak mindig a te érdeked lebeg a szeme előtt.

– Kat… – Az apjának lágyabban csengett a hangja. – Tartsd magad távol Arturo Tacconétól. Ő…

– El akar kapni téged.

– Semmi bajom, Kat.

– Most, apa. Most semmi bajod. Vehetsz magadnak kávét, olvashatod az újságokat, és előadhatod magad az ügyeletes interpolos ügynöknek, aki éppen követ. De ha Taccone nem kapja vissza a festményeit, akkor öt nap múlva, amikor az Interpol egy pillanatra nem figyel, te pedig nem is számítasz rá, Arturo Taccone egyszer csak ott terem, te pedig nagy bajban leszel.

Az apja a fejét rázta.

– Nem tudhatod.

– De tudom. – Kat elfordult, a torony hideg, durva kőfalának dőlt, és halkan folytatta. – Tudom, mert elmondta nekem.

Kat időben fordult vissza a tér felé, hogy lássa az apja arcára kiülő döbbenetét, amely hamar átadta helyét a félelemnek.

– Maradj ki ebből, Kat. Maradj ki…

– Már túl késő, apa.

– Ez meg mit akar jelenteni?

Amikor a szirénák először hasítottak a hideg, nedves levegőbe, Bobby Bishop még csak nem is tűnt meglepettnek. Már régen megbékélt a helyzettel. A lánya lelkiismerete azonban nem volt ilyen tiszta. Reszketett.

– Azt, hogy jó tanárom voltál.

– Robert Bishop? – Kat a telefonon keresztül is tisztán hallotta Amelia Bennett hangját. Nézte, ahogy az apja szemügyre veszi a felé tartó, divatos frizurát és divatos kabátot viselő nőt, és Kat jól tudta, hogy ha nem tartaná a kezében a jelvényét, az apja sosem jönne rá, hogy rendőr. Vagyis, pontosabban Interpol-ügynök.

– Fejezze be a hívást, és tegye a kezét a háta mögé, uram – utasította egy egyenruhás rendőr. De Bobby Bishop nem mozdult, helyette beleordított a telefonba:

– Ne tedd meg, Kat!

Kat látta, hogy a rendőr a telefonért nyúl, és hallotta még, hogy az apja azt kiáltja:

– Menj vissza az iskolába, Kat!

Aztán semmi. A téren zajló jelenet olyan volt, akár egy mozifilm, éppen csak hang nélkül.

– Apa – szólalt meg Kat, de senki sem hallotta. A tömeg szétvált. A szirénák üvöltöttek. És magasan a zűrzavar felett Kat azt suttogta: – Sajnálom.

22. FEJEZET

Kat régebben szerette Párizst, de ahogy aznap délután távolodott az apjától, a járdák túl zsúfoltnak, idegennek és hidegnek tűntek. Haza akart menni. Bárhol volt is az.

Érezte, hogy valaki nekiütközik, miközben az utcasarkon várta, hogy zöldre váltson a lámpa. Egy halk „sorry”-t hallott, de nem fordult meg, hogy megnézze, ki szólt hozzá az anyanyelvén ebben az idegen városban.

Természetesen a következő hetekben Kat időnként visszagondol majd erre, és legalább egy kicsit ostobának fogja érezni magát miatta. De sok minden járt a fejében ebben a pillanatban, nem vitás. Aggódott az apja miatt. És amiatt, hogy a zsaruk rájönnek, Melanie O'Hara és Katarina Bishop egy és ugyanaz a személy, és hogy az előbbi beszámolója elegendő ahhoz, hogy az utóbbi apját letartóztassák és egy időre távol tartsák Tacconétól, de ahhoz azért kevés, hogy börtönbe is csukják.

Aggódott, mit fog szólni Eddie bácsi, amikor rájön, hogy Kat megszegte a tolvajok (nem kevésbé a szerető gyermek) egyik alaptörvényét.

A pillanatnyi elmeállapotát tekintve világos, hogy ösztönösen cselekedett, amikor ő is hozzásimult a fiúhoz, aki két másodperccel korábban nekikoccant.

Vagy talán, gondolta később Kat, a sors keze volt a dologban.

– Megtalálta, uram? – kérdezte a londiner, amikor elhaladt mellette a hotel lépcsőjén.

A fiú megtorpant.

– Tessék?

– A fiatal hölgy, uram. Azt mondta, hogy az unokatestvére. – A londiner elhallgatott, nyugtalanság jelent meg az arcán. – Azt mondta, van kulcsa, uram. Tudta az ön nevét és a szobaszámát.

A londiner nem vette észre a fiú szemében egy pillanatra felvillanó aggodalmat.

– Ó, jól van. Sikerült neki – mondta a fiú nyugodtan, miközben feldolgozta a híreket, ami semmi jóval nem kecsegtetett.

A londiner látta, hogy a fiú megfordul, és elindul a folyosón. Nem láthatta viszont a fiú arcára kiülő döbbenetet, amikor kinyitotta a 157-es szoba ajtaját, ami nem volt kulcsra zárva.

A londiner minden bizonnyal nem látta a lányt sem, aki keresztben ült a fotelben, lábát a karfán pihentetve, és a fiú láttára felhúzta az egyik szemöldökét:

– Isten hozott.

A meglepetés ereje a tolvajok egyik leghatásosabb fegyvere. Kat legalábbis így gondolhatta a fiú arcát látva, aki dermedten állt a saját hotelszobája ajtajában, és őt bámulta.

– Mi van? – kérdezte Kat ártatlanul. – Semmi szia? Semmi: „Édesem, hazajöttem”?

– Te – fordította el a fejét a fiú, és körülnézett a szűk folyosón, mintha a lány mellette surrant volna be, elvégre hogyan máshogyan került volna a szobájába.

– Azt hiszem, az utcán nem volt alkalmunk rendesen bemutatkozni egymásnak – hintáztatta a lábát Kat a fotel selyemborítású karfáján. – Katarina Bishop vagyok. De ezt már tudhatod, ha belenéztél a tárcába, ami a kabátod bal belső zsebében van.

A fiú megérintette a zsebét, mintha csak ellenőrizni akarná, igazat mondott-e a lány. Igazat mondott.

– A barátaim Katnek hívnak. – Végigmérte a fiút. – Nem tudom, te hogyan szólíthatnál.

A folyosó végén egy tévé harsogott. Kat hallotta, amint a francia bemondónő bejelentette, hogy a rendőrség letartóztatott valakit az egyik helyi galéria kirablásával összefüggésben, ahonnan egy értékes szobor tűnt el. Kat arca megrándult; remélte, hogy a fiú nem vette észre.

– Hogy jutottál be?

A lány felvonta a szemöldökét.

– Te zsebtolvaj vagy – mondta, mire a fiú a hátsó zsebéhez nyúlt. – Én meg zárakat török fel. Ezt keresed? – kérdezte, és felmutatta a fiú

tárcáját. – Hoppá! Úgy tűnik, a zsebtolvajlás is megy.

A fiú felé nyújtotta a tárcát.

– Akarsz üzletelni? – kérdezte, majd megnézte a fiú igazolványát. – Nicholas Smith. Tizenhat éves. Brit állampolgár – pillantott az igazolványképre, majd az előtte álló fiúra. – Nem vagy valami fotogén.

Kat hirtelen felugrott, és kitépte a tárcáját a fiú kezéből. A fiúét az ágyra dobta.

– Hogyan… – kezdte, de Kat arckifejezése belefojtotta a szót.

– Messziről lerí rólad – mondta Kat magától értetődően.

Kat vitára és hazugságokra számított, bármire, csak arra nem, hogy a fiú elmosolyodik.

– Hűha. Tehetséges *és* csinos. Nagyon örülök, hogy megismerhetlek, Katarina – huppant le az ágy sarkára, és levetette az egyik cipőjét. – Amúgy, hány éves vagy?

Kat nem válaszolt. Helyette megfordult, a virágokat kezdte el babrálni az asztalon, és a kilátást eltakaró selyemfüggönyökre nézett.

– Klassz hely. Ezt béreled a kis svindlijeidhez?

A fiú felnézett a lányra. Rövid fekete haja volt, ragyogó kék szeme és olyan mosolya, amitől az ember elfelejti, mire gondolt éppen.

– Többek között.

– És mióta is gyakorolsz? – nézett rá újból Kat. – Két éve? – találgatott. A fiú elégedett arckifejezése mindent elárult. – Hol tanultad?

– Erre-arra – vonta meg a vállát. – Elemelsz ezt-azt, és közben gyakorolsz.

Kat a harmadik születésnapja óta lopkod, azóta, hogy Hamish és Angus apja elvitte őket a cirkuszba, mert „kölcsön akart venni” egy elefántot.

– Elkaptak már? – kérdezte Kat, mire a fiú megint csak vállat vont.

– A rendőrök még nem.

– Nyilván vagy tartva? – Egy fejrázás volt a válasz. – Van csapatod?

– Egyedül dolgozom.

Kat kíváncsi volt, vajon a fiú, akibe a párizsi utcán botlott, valóban olyan jó-e, mint amilyennek tűnik. És hogy a fiú tisztába van-e ezzel.

Hosszasan tanulmányozta, és arra jutott, hogy vele talán összeáll a terve.

– Egyedül is akarod folytatni?

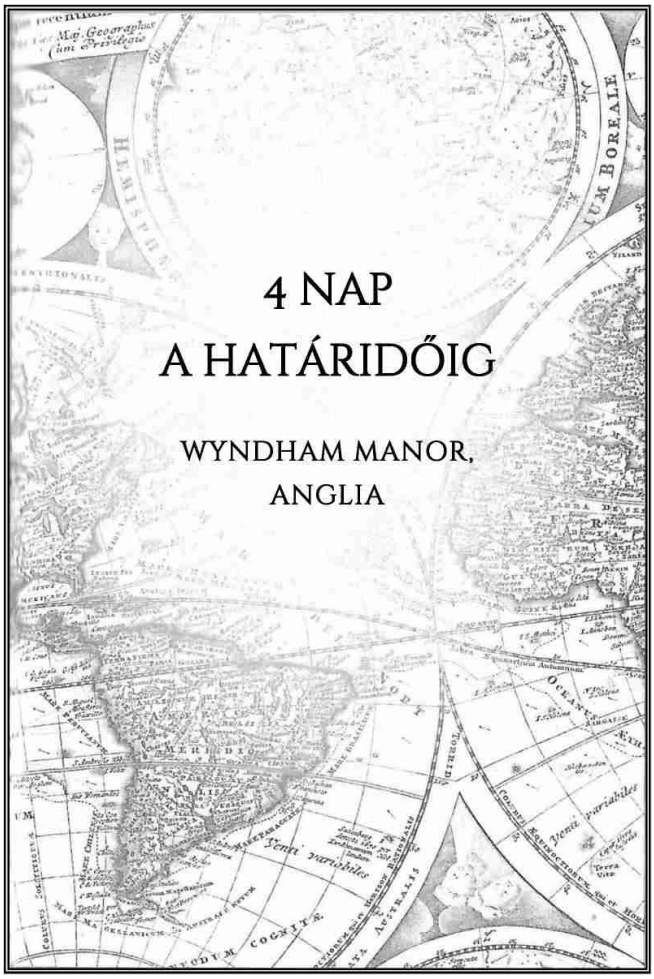

4 NAP
A HATÁRIDŐIG

WYNDHAM MANOR,
ANGLIA

23. FEJEZET

Ha valami Katarina Bishop komfortzónáján belül volt, hát besurranni egy házba (kiváltképp ebbe a bizonyos házba) hajnali háromkor. Végül is ismerte a biztonsági rendszer erősségeit és gyengeségeit (már csak azért is, mert ő ajánlotta). Ismerte a házat, és tisztában volt vele, hogy az udvari ajtók nem nyílnak, mert festéskor összeragadtak, és az ebédlő ablaka alatti rózsabokrok rettenetes tüskékkel rendelkeznek.

Ám azon az éjjelen besétálni a Hale-birtok főbejáratán hasonló érzés volt, mint visszatérni Eddie bácsi konyhájába: mintha engedély nélkül távozott volna, és ki tudja, visszafogadják-e egyáltalán.

Így hát a sötétségben bízott. Remélte, hogy mindenki alszik.

– Kat?

Megdermedt, és átkozta a nyikorgó ajtót.

– Kat, te vagy az? – Gabrielle hangja magasan, bizonytalanul csengett. A sötétség ellenére Kat könnyedén ki tudta venni unokatestvére alakját a lépcső tetején. Karját a térde köré fonva ült ott. A haját rendetlen copfban fogta össze a feje búbján.

– Mi van? – kérdezte Kat. – Mi történt? Tacconéról van szó? Ő…

– Az apádról van szó, Kat. Letartóztatták.

Az egyik emeleti szobában fény gyúlt, és Kat közeledő hangokra lett figyelmes.

Gabrielle-re nézett, és reménykedett benne, hogy az unokatestvére meg fogja érteni.

– Tudom.

– Hogy mit csináltál?

Kat nem tudta eldönteni, melyikük tette fel a kérdést, mert úgy tűnt, mintha csapatának összes tagja egyszerre csattant volna fel. Azt sem tudta, hova pillantson, mert a biliárdteremben minden szempár olyan hévvel vizslatta, hogy olyan érzése támadt tőle, mintha a

napba nézett volna.

– Vezetői döntést hoztam – válaszolta Kat.

– Vagyis elmentél a rendőrségre? – kérdezte Simon, mintha csak betöltötte volna az információt a zseniális agyába, de az adatnak semmi értelme nem lenne.

– Valójában az Interpolhoz – vonta meg a lány a vállát nemtörődöm módon. – Ha pontos akarok lenni, az Interpolhoz mentem.

– És beköpted az apádat? – kérdezte Angus.

– Jobb most neki ott, ahol van. Higgyétek el! – válaszolta Kat.

– De hát a lánya vagy, Kat! – kerekedett el Hamish szeme. – Eddie bácsi ki fog nyírni.

– Csakhogy én vagyok az a lány is, aki visszacsinál egy álnéven végrehajtott melót, Hamish. Még Eddie bácsi sem ölhet meg kétszer.

Simon levetette magát a kanapéra.

– Nem hiszem, hogy jól érezném magam a börtönben.

Kat igyekezett elsiklani afölött, hogy Hamish és Angus milyen erősen szorítják a kezükben lévő biliárddákót, és hogy Gabrielle milyen csendben és aggodalmasan ül az ablaknál.

– Srácok, én…

– Azt tette, amit kellett – hallotta a szavakat Kat, amelyekre egyáltalán nem számított, méghozzá annak az embernek a szájából, akitől egyáltalán nem remélte. Hale leült az egyik puffra. – Ha nem találunk ki valamit, és – kis híján elmosolyodott – kisebb csodára lesz szükség, hogy az akció sikerüljön… akkor az a legjobb, ha a lehető legtöbben állnak Bobby Bishop és Arturo Taccone között.

A fiú Katre nézett. Egy láthatatlan fonal feszült ki közöttük, és a lány tudta, hogy Hale-nek egyikük sem mondana ellent, senki nem kételkedne benne. Hogy egyikük sem szállna szembe kettőjükkel. Talán ennyiben is hagyhatják a dolgot. És a feszültség talán alább is hagyott volna, ha egy ismeretlen fiú nem ezt a pillanatot választja, hogy megjelenjen az ajtóban.

– Helló.

Simon a bárszekrényen kinyitva heverő laptopért nyúlt, és gyorsan lecsapta a fedelét. Hamish rádobta a kabátját a Henley makettjére, ami ott állt a kanapé mellett. Hale azonban meg se mozdult. Az ajtóban álló fiúra, majd Katre nézett.

– Ki ez a srác? – kérdezte a fiú felé biccentve, aki üdvözlésre nyújtotta a kezét.

– Szia, Nick vagyok. Kat azt mondta…

– Hogy várj odakint! – emlékeztette a lány.

– Szóval? – kérdezte Hale, még mindig Katet bámulva.

– Nick zsebtolvaj. Mi… Párizsban botlottunk egymásba. – Kat szeretett volna magabiztosnak és határozottnak tűnni; mint akinek joga van itt lenni. – Nick, ő itt Gabrielle. – A lány alig láthatóan intett két ujjával. – A Bagshaw fivérek, Angus és Hamish. Simon, akiről már meséltem. Ő pedig Hale – fejezte be Kat. – Hale…

– Hale csodálkozik, mit is keres itt Nick egész pontosan.

Katnek feltűnt az ismerős gúny Hale hangjában, de tudta, hogy a fiú egy cseppet sincs vicces kedvében.

– Te magad mondtad, Hale – halkította le a hangját. – Szükségünk van még egy emberre.

– Kettőre – javította ki Hale. – Igazából azt mondtam, hogy még két emberre van szükségünk, de ő…

– Benne van – mondta Kat határozottan. – Heten meg tudjuk csinálni. És ő benne van.

Kat végigmerte a csapatát: Angus volt a legidősebb, Simon volt a legokosabb, Gabrielle a leggyorsabb, Hamish pedig a legerősebb. Ám egyedül Hale volt az, aki hajlandó volt kimondani, amit a többiek gondoltak.

– Tudtam – fordult el. – Tudtam, hogy veled kellett volna mennem. Először valami sületlenséget állítasz az apádról a rendőrségen…

– Interpol – javította ki Hamish, Angus és Simon egyszerre.

– Aztán ezzel állítasz haza? – csattant fel Hale, és Nickre mutatott, mintha a fiú süket lenne. Mintha Kat amatőr lenne. Egy idióta.

Kat a fejét rázta, és azt kívánta, bárcsak biztosan állíthatná, hogy a fiú téved.

– Beszélhetnénk odakint egy percet? – vetett egy átható pillantást Hale-re, majd az udvarra nyíló ajtóhoz ment, és kilépett a verandára.

Miközben Hale becsukta maguk mögött az ajtót, Kat hallotta, hogy Angus azt mondja:

– Ó-ó, anyu és apu veszekedni fognak.

Hűvös volt kint a levegő. Kat azt kívánta, bárcsak húzott volna

kabátot, vagy Hale átkarolná, és ugratná, amiért elhagyott, kóbor gyerekeket hoz haza. De a hangja minden volt, csak barátságos nem.

– Túlságosan benne vagy ebben, Kat. Túlontúl érintett vagy az ügyben ahhoz, hogy…

– Tudom – mondta szinte kiabálva a lány. – Benne vagyok. Ez az én életem, Hale! Az enyém! Az én apám! Az én melóm! Az én felelősségem!

– …világosan gondolkodj. – Hale annyira nyugodtnak, tárgyilagosnak tűnt. Amit Katről viszont nem lehetett elmondani.

– Tudom, mit csinálok, Hale.

– Valóban? Csak mert megesküdnék rá, hogy az elmúlt huszonnégy órában az apádat…

– Öt perccel ezelőtt még azt gondoltad, hogy nagyszerű ötlet volt – emlékeztette Kat, de a fiú folytatta.

– …feldobtad a zsaruknak, és egy idegennel állítottál haza.

– Nick nagyon jó, Hale. Kizsebelt, és észre se vettem.

Hale a fejét rázta.

– Rossz döntés, Kat. Ha Eddie bácsi itt lenne…

– Eddie bácsi nincs itt! – csattant fel a lány. – Eddie bácsi nem lesz itt – csuklott el a hangja, de Hale vagy nem hallotta, vagy nem törődött vele.

– Eddie bácsi megállítana.

Kat a fiúra nézett, és hűvös közönyt látott a tekintetében.

– Akkor ezt akarod tenni? – kérdezte. – Megállítani?

Szerette volna, ha a fiú azt válaszolja, hogy „természetesen nem”, de ehelyett az mélyen a szemébe nézett.

– Talán ezt kellene – lépett közelebb. – Ez a srác…

– Micsoda, Hale? – kiabálta Kat. – Mi is ő pontosan?

– Nem tagja a családnak.

– Ja, hát – sóhajtott Kat –, ahogy te sem.

Katarina Bishop bűnöző volt, de még sosem tartott fegyvert a kezében. Soha nem húzott be senkinek. Eddig a pillanatig nem is tudta, milyen érzés bántani valakit, de amint megpillantotta Hale arckifejezését, szerette volna visszaszívni a szavait.

És még jobban megsérteni.

A kettőt egyszerre. Egyikre se volt képes. Inkább bement a házba.

24. FEJEZET

Gregory Reginald Wainwright még viszonylag új volt a Henley-ben. Nos, kilenc hónap több mint elég volt arra, hogy a személyes holmija a dobozokból a polcokra vándoroljon. Ez alatt az idő alatt szinte az összes tíz és hat óra között dolgozó őr és tárlatvezető nevét sikerült megtanulnia. De a mézeshetek, ahogy mondani szokás, lassan a végéhez közeledtek a Henley új igazgatója számára. Az igazgatótanács hamarosan kérni fogja a negyedéves jelentéseket, kérdezgetni fogják az adományozásokról, a költségvetési többletről és természetesen a Visily Romani nevű személyről.

Ezek az aggodalmak töltötték ki az elméjét és terelték el a figyelmét az újságolvasásról azon a péntek reggelen. Talán ezért is nem bánta, hogy berregni kezdett a belső telefon az asztalán.

– Mr. Wainwright – szólt bele az asszisztense –, van itt egy fiatalember, aki pár percet kér a drága idejéből.

Felnyögött. A Henley mindig tele volt fiatalemberekkel. És fiatal hölgyekkel. De ez csupán a gyerekek egy udvariasabb elnevezése. Folyton kiöntötték az üdítőt a kávézóban, és otthagyták az ujjlenyomatukat az átrium üvegén. A tanév minden napján tömött buszokkal érkeztek, bezsúfolódtak a kiállítótermekbe, túl hangosan beszéltek, és a Henley igazgatóját az irodájába száműzték a teája és az újságja mellé.

– Mr. Wainwright? – Az asszisztens hangja sürgetőbbnek tűnt. – Beküldhetem a fiatalembert? Nem kért időpontot, de reménykedik benne, hogy tud rá szánni néhány percet.

Gregory Wainwright válaszon törte a fejét, valami kifogáson, de még mielőtt bejelenthette volna, hogy fontos vendéget vár, vagy sürgősen el kell intéznie egy telefonhívást, az asszisztense még hozzátette:

– A neve W. W. Hale, az ötödik.

– Jó a srác? – Kat a fülén érezte Nick forró leheletét. Túl közel állnak egymáshoz, gondolta Kat, miközben egy jelöletlen ajtót figyeltek a Henley két folyosója T alakú találkozásánál. Valakinek fel fog tűnni, aggódott Kat. És majd rosszra gondol. De a fiú még mindig mögötte állt és figyelt, amikor egyszer csak kinyílt az igazgató irodája, és egy enyhén kopaszodó, enyhén pocakos, kissé félszeg férfi jelent meg az ajtóban egy fiúval az oldalán, aki szinte mindenben az ellentéte volt.

Kat figyelte, ahogy Hale színpadiasan nyitva tartja az ajtót, míg az idősebb férfi kisétál rajta. Nem hitte, hogy egy tapasztalt szakmabelin kívül bárki is észrevette volna azt a kis darab ragasztószalagot, amit közben a zárnyelvre ragasztott, és a futó pillantást, amit a lányra vetett.

Ekkor Kat kifújta a levegőt.

– Igen. Jó – mondta, de közben arra gondolt, hogy Hale még mindig mérges.

Az igazgató elővett egy kis kártyát a zakója belső zsebéből, majd végighúzta az olvasón. A Henley-nek csúcstechnológiás a biztonsági rendszere, üzente a mozdulat. A Henley gyűjteménye a legbiztonságosabb a világon, nem számít, mit írnak az újságok.

Csakhogy nem ismerte Hale-t, és nem tudott a ragasztószalagról.

Amint a férfi visszatette a kártyát a zakója zsebébe, Kat Nickhez fordult.

– Megjegyezted? – kérdezte. A fiú bólintott.

– Bal belső zseb – mozdult előre Nick, és nyálasan elmosolyodott. Szerencsére balkezes vagyok.

– A szerencsének vajmi kevés köze van a dologhoz, barátocskám – vetette oda Gabrielle, ahogy elhaladt mellettük. Semmi kacérság, semmi buta nőcske színjáték. Az unokatestvére nagyon hivatalosan hangzott, amikor a folyosó végére tipegve elkiáltotta magát: – Kövessenek, kérem! – A Kat fülében lévő kis hangszóró életre kelt. Mintha egy madársereg rakott volna fészket a fejében, károgva, rikoltozva, ahogy százötven csevegő iskolás gyerek sorakozott fel Gabrielle mögött, és követni kezdték a szűk folyosón.

Fülsiketítő volt a zaj. Kat és Nick a falhoz lapult, hogy kitérjenek a gondosan vasalt nadrágot és sötétkék blézert viselő kölykök útjából.

– Elnézést a kellemetlenségért – kiáltotta Gabrielle a csoport elején haladó tanároknak –, a mai sétákat a szoborkertből indítjuk.

Kat a fülhallgatóján keresztül, a gyerekek üvöltésén át is hallotta, hogy Hale Londonról cseveg az igazgatóval. Az esőről. A tökéletes

fish and chips felkutatásáért tett erőfeszítéseiről. A folyosó végén posztoló őrök a falhoz lapultak, megfeledkezve kötelességükről a Gabrielle mögött támadt zűrzavarban.

– Angus, Simon, tiszta a terep – suttogta Kat.

Az őrök nem látták, hogy a jelzés nélküli ajtót valaki könnyedén benyomja. Egyik gyereknek sem tűnt fel, hogy a velük tartó két fiú, akiket nem is ismertek, hirtelen eltűnik a csoportból.

– Bent vagyunk – hallotta Kat Angust a fülében egy pillanattal később. A gyerekek továbbmentek, hordaként vonulva át a Henley termein, Kat mégis az ellenkező irányba indult. Végtére is, ő nem egy átlagos gyerek volt.

Katarina Bishop nem követett senkit.

– Ahogy hallottam, tényleg volt egy Visily Romani valamikor.

– Csak figyeld az ajtót, Hamish – figyelmeztette Kat.

– Rajta vagyok, Kitty, ne aggódj! De ahogy mondtam, ez a Romani fickó volt a legjobb tolvaj, aki csak létezett. Amíg le nem zuhant egy őrtoronyból…

– Úgy tudom, megfulladt – töltötte be Kat fülét Angus hangja, félbeszakítva az öccsét.

– Most mesélem a történetét.

– Simon? – érdeklődött Kat, körbekémlelve a felbolydult termeket. – Mennyi ideig tart még?

– Tizenöt perc – jött Simon válasza.

– De Romani valójában nem halt meg, tudtátok? – folytatta Hamish elszántan. – Nos, pontosabban szólva meghalt, de…

– Hamish, figyeled az ajtót vagy sem? – csattant fel Gabrielle bekapcsolódva a beszélgetésbe, miközben tisztes távolból követte Hale-t és a Henley nagyra becsült igazgatóját.

– Figyelem, kedvesem. Tiszta a terep, mint a patyolat. Szóval, amint mondtam, meghalt, de újjászületett, értitek? Generációnként van egy új Romani.

– Ez nem egészen így működik, Hamish – próbálta elmagyarázni Kat.

– Ja – szólt közbe Angus, az idősebb testvér. – Az eredeti Romani vízbe fulladt. Akárcsak a többi generáció.

– Srácok! – figyelmeztette őket Kat, de valami megdermesztette.

Képtelen volt összeszidni a Bagshaw testvéreket, sőt megszólalni se bírt, amikor észrevette, milyen közel áll hozzá Nick, és úgy néz rá, ahogy eddig meg soha senki.

– Nos, Nick, régóta élsz Párizsban? – lépett el a szobortól, amit látszólag eddig csodáltak, és most örült, hogy továbbhaladnak.

A fiú vállat vont, és megpróbált lépést tartani a lánnyal.

– Jövök-megyek – mondta, és Kat érzett valamit a hangjában. Talán haragot? De lehet, hogy valami mást.

– Az akcentusod nem egészen brit, amúgy. Igaz? – kérdezte Kat.

– Az apám amerikai. Az anyám meg angol.

– Akkor anyukád most kénytelen hiányolni?

Nick vetett egy pillantást a Henley régi szoborgyűjteményére, és megrázta a fejét.

– Van pár napom.

– Annyi pont elég – válaszolta Kat.

Nick megtorpant, és a lányra mosolygott.

– Hát akkor ennyit kap, Ms. Bishop.

A szavai megrémisztették Katet. Talán nem is annyira a szavai, hanem ahogy mondta őket. Kat alaposan szemügyre vette a fiút, minden aspektusból.

– Ó – jegyezte meg a fiú, ugyanazzal a talányos mosollyal az arcán. Továbbsétált, akár egy átlagos turista. Mint egy átlagos fiú. – Te tényleg nem számítottál rá, hogy lecsekkollak? Hogy rájövök, te vagy *az a* Katarina Bishop.

– Mégis hogyan „csekkol le" valaki? – Kat érezte, hogy elpirul, de nem igazán tudta, miért.

– Attól, hogy egyedül dolgozom, még nem jelenti azt, hogy nincsenek forrásaim. Csak éppen azt rebesgetik, hogy lesétáltál a porondról.

– Én nem… – Kat a fejét rázta, és újra nekifutott, immár határozottabban. – Még mindig lefelé sétálok.

És tényleg sétált, végig a folyosón, keresztül a ritkuló tömegen, ami kezdett egyenletesebben eloszlani a múzeum számos kiállítása között. Ahogy elhaladtak a reneszánsz terem mellett, Kat észrevette, hogy már nem hanyagolják el a látogatók. Turisták tolongtak Da Vinci utolsó mesterműve előtt: úgy tűnt, helyére billent a világ, és minden visszatért a régi kerékvágásba.

– És íme Leonardo da Vinci *Mennybe visszatérő angyala.* – mondta a tárlatvezető, pár méterre tőlük. – Maga Veronica Henley vásárolta

1946-ban, és széles körben úgy tartják, ez a világ egyik legértékesebb műalkotása. Mrs. Henley szerint egyenesen a legértékesebb. Amikor, nem sokkal a halála előtt, a riporterek megkérdezték tőle, hogy melyik festményt szeretné inkább a gyűjteménye részének tudni, ezt vagy a *Mona Lisá*t, Mrs. Henley azt válaszolta: „Legyen a Louvre-é a hölgy, enyém Leonardo angyala.

A turistacsoport továbbhaladt, Kat pedig lelassított a Da Vinci-kép előtt.

– Kísértésbe estél? – kérdezte Nick.

Gyönyörű volt? Igen. Értékes? Hihetetlenül. Ám a világ egyik legfontosabb festményét csodálva Kat meglepődött rajta, mennyire nem érez kísértést.

És nem azért, mert szinte lehetetlen célpont volt, vagy mert gyakorlatilag képtelenség lenne továbbpasszolni még a feketepiacon is.

Nem olyan indokokból, amelyeket egy jó tolvaj felsorolna. Az ő indokai, döntötte el Kat – vagy legalábbis remélte –, egy jó ember indokai voltak.

– Nagy húzásaitok voltak korábban, nem igaz? – kérdezte Nick. Kat megvonta a vállát.

– A *nagy* elég relatív fogalom.

– Te és az apád csináltátok tavaly a tokiói központi tőzsdét, ugye?

Kat mosolygott, de nem válaszolt. – A nagykövetségi melót Párizsban… A…

– Hova akarsz kilyukadni, Nick?

Vagy egy percig rázta a fejét, mire kinyögte:

– Miért éppen a colganes meló?

– Az nem meló volt. Sokkal inkább… élet? – Nick értetlenül bámult Katre, ezért az hozzátette: – A tanulmányaim egyfajta bővítése.

Nick nevetett.

– Ugyan mit tanulhat egy olyan helyen egy magadfajta lány? Azok a kölykök csak… kölykök.

– Ja – sétált tovább Kat. – Ez is egy szempont volt.

– Látja, Mr. Hale, ez az a szárny, ahol a Monet-ja otthonra lelhetne. – Hale figyelte, ahogy Gregory Wainwright szélesen kitárta a karját,

mintha az egész falat magához akarná ölelni. Hale látta már ezt a mozdulatot tőle korábban, természetesen. Mintha egyedül e miatt a mozdulat miatt lett volna annyira vonzó a férfi számára ez az egész ügylet.

– Otthont adunk számos rangos alkotásnak, a világ legrangosabb családjaitól – folytatta az igazgató, miközben Hale úgy fordult körbe és vette szemügyre a pompás termet, mintha unatkozna. Közömbösséget tettetett. Szinte túl könnyűnek érezte – elvégre erre a szerepre született. Ám ekkor az igazgató az órájára pillantott.

– Ó, hogy elment az idő. – Hale érezte, hogy az igazgató érdeklődése kezd elillanni.

– Mondja csak, Mr…. Worthington – mutatott Hale egy nagyon csinos Manet-ra –, mi a biztosíték arra, hogy nem esik itt semmi baja a festményemnek?

Az igazgató a mellette álló fiú felé fordult, és kedélyesen felnevetett.

– Ez a Henley, fiatalember. Nálunk kizárólag a legmodernebb biztonsági intézkedések jöhetnek szóba…

– Tárlatvezetők és őrök minden teremben nyitvatartási időben?

– Igen.

– A Nemzetközi Múzeumok Szövetsége behatolásgátló protokollja? – kérdezte Hale a kijárat felé tartó férfitól. – Arany fokozat?

Az igazgató sértetten nézett.

– Platina.

– Mágneses szenzor minden egyes kijáratnál?

– Természetesen. – Az igazgató megtorpant. Amióta találkozott a fiatalemberrel, Gregory Wainwright most először merészelt úgy tekinteni rá, mintha pusztán egy lenne a sok idegesítő tinédzser közül. – Ami azt illeti, ha már a biztonságról beszélünk, attól tartok, sürgős megbeszélésem van a biztonsági főnökkel tíz órakor.

A fülhallgatóján keresztül Hale hallotta, hogy Kat felteszi az egyetlen kérdést, amire igazán tudni akarta a választ.

– Készen állsz a társaságra, Simon?

– Öt perc – válaszolta Simon egy szárnnyal odébb.

Az igazgató folytatta.

– Biztosíthatom, hogy a beszerzési osztályunk szolgálatkészen áll bármilyen kérés elébe, úgyhogy, ha készen áll a papírmunkára, akkor talán…

– Ó, nem a papírmunka miatt jöttem – torpant meg Hale az igazgató előtt, olyan pillantást vetve egy remek Picassóra, mintha azt akarná mondani, hogy ennél sokkal nagyszerűbb festményei vannak otthon. Ami tulajdonképpen igaz is volt.

A múzeum igazgató zavarodottan felnevetett.

– Sajnálom, uram. Az volt a benyomásom, hogy szeretné a családja tulajdonában lévő Monet-festményt ideiglenesen kiállítani a Henley-ben.

– Nem – válaszolta Hale kereken, és az igazgató elé állt, megállítva őt, de csak egy pillanatra. – Nem akarom elhelyezni a családi Monet-t a Henley-ben.

– Sajnálom, Mr. Hale. Attól tartok, kissé összezavarodtam, uram. Akkor hát azért jött, mert… – tapogatózott az igazgató.

– Kat miatt – fejezte be a mondatot Hale, és körülnézett a folyosón, ahol Kat és Nick állt úgy öt-hat méterrel odébb. De Gregory Wainwright tovább bólogatott, várva, hogy a fiatal milliárdos befejezze. – Miatta vagyok itt.

Talán a legtöbb középkorú üzletember fennakadt volna egy ilyen nem mindennapi fiú ilyen szokatlan kijelentésén, de Gregory Wainwright hozzászokott már a különösen gazdag emberek különös hóbortjaihoz, így hát egyszerűen csak bólintott.

– Macskák,[7] azt mondja?

– Pontosan – válaszolta Hale, és Kat megállapította, hogy Hale kezd teljes jogú tagjává válni a családnak. Legalábbis, amíg tartja magát a forgatókönyvhöz. Ám mindenki szerencsétlenségére, Hale sosem tartotta magát a forgatókönyvhöz. És ami még rosszabb, Gregory Wainwright továbbhaladt, arra ösztökélve Hale-t, hogy kövesse.

– Tudja, Greg, az anyám a macskás korszakát éli. Binky egy perzsa macska – jelentette ki Hale magától értetődően, mintha ez mindent megmagyarázna. – Tudja, Binkynek megvan az a rossz szokása, hogy összeszőrözi a bútorokat. – Gregory Wainwright bólintott, mint aki tökéletesen érti.

– Ezért le kellett cserélnünk a bútorokat a nappaliban, és az új bútor sajnos nem illik a Monet-hoz.

Kat megtorpant egy pillanatra, és azon gondolkodott, ugyan hányan válnának meg egy Monet-képtől csak azért, mert nem

passzol a kanapéhoz.

De talán mert ez volt a sztori legbizarrabb része nemcsak Gregory Wainwright, de Hale számára is, egyáltalán nem hangzott meglepőnek. Kat Hale anyjának üres szobájára és az üres házra gondolt – az összes értékes dologra az életében, ami a nőnek sosem hiányzott.

– Tényleg jó a srác – nézett Nick Katre, aki nem tudta megállni, hogy el ne mosolyodjon. – Mióta vagytok együtt? – kérdezte Nick, mire Katnek ajkára fagyott a mosoly.

– Nem vagyunk együtt – ellenkezett, de abban a pillanatban azt kívánta, bárcsak valami mást mondott volna. Valami tartózkodót. Valami okosat. De már késő volt, most már ostobának és csapnivaló hazugnak tűnt, ami korábban sosem volt.

– Úgy értem, mióta dolgoztok együtt? – javította ki magát Nick, majd bárgyún elmosolyodott. – De azért ezt is jó tudni.

Mielőtt még a lány elgondolkodhatott volna a fiú kijelentésén, léptek zaja verte fel a csendet az igazgató irodájához vezető folyosón.

– Simon? – tudakolta Kat, mi a helyzet, ám mielőtt a fiú a végére ért volna a „Csak még egy perc!" mondatnak, valami történt, amit Kat még egyetlen meló alkalmával sem tapasztalt.

Az igazgató és Hale gyorsan közeledett, és Kat legnagyobb megrökönyödésére Nick is.

– Falazz! – suttogta a lány, és megfordult, hogy kieszeljen valamit, és munkába lendüljön.

Ám Nick ugyanilyen hirtelen megragadta a karját, és magához húzta.

– Oké – mondta nyugodtan, és mielőtt még a lánynak bármilyen eltérítő hadművelet az eszébe juthatott volna, már Nick karjában volt, aki megcsókolta a Henley folyosójának a kellős közepén.

Éppen Gregory Wainwright és Hale útjában.

Kat halványan érzékelte, hogy a két férfi hirtelen megtorpan, mielőtt befordulnának a sarkon – és rajtakapnák Simont. Kat biztos volt benne, hogy az igazgató valami olyasmit motyogott az orra alatt, hogy „gyerekek csókolóznak a folyosómon.

A fülhallgatón keresztül Kat hallotta Angust.

– Tiszta a terep – mondta a fiú, de Kat Hale hangjára vágyott a leginkább.

Elhúzódott Nicktől, pont abban a pillanatban, amikor Hale

teljesen mellékesen, tökéletes lazasággal megjegyezte:

– Az igazat megvallva, Mr. Wainwright, mielőtt bármit is megígérnék, nagyon örülnék, ha megnyugtatna, hogy nincs okom tartani attól az embertől – csettintett az ujjával, mintha próbálna visszaemlékezni a névre –, attól a Visily Romanitól.

25. FEJEZET

A szóbeszéddel ellentétben harmadik Mrs. W. W. Hale nem azért építtetett hatalmas télikertet a Hale család angliai birtokához, mert divatban lett volna akkoriban, és nem is azért, hogy lépést tartson második Mrs. Winthrop Covingtonnal, aki hasonló létesítménnyel bővítette három mérfölddel odébb levő kastélyát. Nem, Hale nagyanyja két elemi okból alakította ki ezt a különleges helyiséget. Először is, mert utált fázni. Másodszor pedig, mert nagyon is imádta a Henley üveg előcsarnokát.

Miközben aznap este Kat és csapata levest és szendvicset fogyasztottak ebben az üvegkalitkában, és megbeszélték, mire jutottak, a lány azon gondolkodott, vajon rajta kívül mást is lenyűgöz-e a helyzet iróniája. Meg kellett állapítania, hogy valószínűleg nem.

– Mi a helyzet, Simon? – kérdezte Gabrielle.

Simon egészen belemerült az asztalon heverő mindenféle elektronikus kütyü és vezeték tanulmányozásába, így beletelt egy kis időbe, míg válaszolt.

– Látunk. – Megfordította a számítógépet, amelynek képernyőjén élénk színben és nem éppen előnyös szögből Gregory Wainwright látszott.

– Mr. Wainwright! – Magas, női hang hasított a levegőbe. Simon pedig ragyogott.

– És hallunk.

– Remek munka, Simon – nyomott egy puszit a fiú arcára Gabrielle.

– Én segítettem neki – emlékeztette Hamish a lány felé fordítva arcát, de Gabrielle nem osztogatta ilyen nagylelkűen az elismerést.

– Mr. Wainwright! – hallatszott a titkárnő hangja a belső hangszórón, mire a férfi megmozdult. Valójában felriadt.

– Elszundított – nevetett Gabrielle.

– Nos, mit kell tudnunk róla, Hale? – kérdezte Kat. – Azon kívül,

hogy szeret bóbiskolni az irodájában.

– Egyszerű hivatalnok. A tipikus hivatali dolgokkal foglalkozik – válaszolta Hale mint a téma szakértője. – Adományok, bevételi források – hallgatott el egy pillanatra, hogy még a Bagshaw fivérek is felfigyeltek rá –, nyilvánosság.

Három oldalról üvegfal vette körbe őket. Tökéletesen gondozott növények terpeszkedtek mellettük, és Kat érezte a túl sok oxigén és lehetőség kiváltotta izgatottságot.

– Romani barátunk nagyon-nagyon megnehezítette Mr. Wainwright életét – mosolyodott el Hale. Hátradőlt kovácsoltvas székében, ami Kat szerint legalább olyan régi lehetett, mint az üvegkupola körülöttük. – A hivatalos állásfoglalás szerint az történt, amit már hallottunk: csak egy csínytevés, a takarítószemélyzet hibája, a szokásos szöveg.

– És a nem hivatalos szerint? – tette fel a kérdést Angus.

Hale bólintott.

– A Henley beijedt.

A képernyőn látták, hogy a titkárnő belép az irodába. Egy kisebb jegyzettömböt tartott a kezében, és valami formális adománygyűjtésről, egy meghibásodott kazánról, látogatói rekordról és az épület éves tűzvédelmi szabályzatának megújításáról fecsegett. Mindeközben Gregory Wainwright türelmetlenül bólogatott, és alig várta, hogy folytathassa a szunyókálást.

– Félnek… – kezdte Kat, de elhallgatott. Jólesett kinyújtózni, és miközben fel-alá járkált, azon gondolkodott, hogy az apja hogyan rabolná ki a Henley-t. Vagy Eddie bácsi. És végül az anyja. Egyetlen tolvaj létezik csak, aki véghez vitte azt, amit ő most vissza akar csinálni, így hát végső soron megpróbált Visily Romani fejével gondolkodni.

– Csak nehezítjük a saját dolgunkat – mondta Kat, sokkal inkább magának, mint a többieknek. – Nem a Henley-t raboljuk ki. A Henley-ben rabolunk – nyújtotta meg a lépteit.

– Be vannak ijedve – torpant meg Hale felé fordulva. – Igaz?

Hale lassan bólintott, majd a térdére támaszkodva előredőlt, és volt ebben a mozdulatban valami, ami Katet az apjára emlékeztette. A tervekre mutatott.

– Hát akkor adunk nekik okot, hogy rettegjenek.

Áhítatos csend töltötte meg a szobát, miközben a világ öt legzseniálisabb kiskorú tolvaja Katre bámult, és kimondta:

– Füstös, a medve.

– Működhet a dolog – bólintott lassan Simon.

– Működni fog – tette hozzá Gabrielle.

Angus feltette a kezét, mintha Kat holmi vendégelőadó lenne.

– Ja, de még mindig nem tudjuk, hogyan fogunk kihozni öt festményt a világ legjobban őrzött múzeumából…

– Hiába nem az ő festményeikről van szó – emlékeztette őket Hamish.

– Anélkül, hogy észrevennének – fejezte be a bátyja.

Kat az ablakhoz lépett. Próbált kilesni az éjszakába, de az üveg tükörré változott a sötétben. Kat a társait figyelte, egyenként véve szemügyre a tükörképüket.

– Hát akkor hagyjuk, hogy észrevegyenek.

Hiba lenne bulinak nevezni. Nem annyira ünneplés volt, mint inkább egy jó indok, hogy kiengedjék a gőzt. Ám amikor Hamish talált egy régi lemezjátszót és egy halom ragtime-lemezt, nem kétséges, hogy a zene mindent megváltoztatott.

Talán az üvegről visszaverődő karcos trombitahangok tették, ráadásul mindannyian kicsit meg is részegedtek a lehetőségtől (vagy inkább illúziótól), hogy működni fog a dolog. Mindenesetre Simon felkérte Gabrielle-t, és kiderült, hogy a fiú meglepően jól táncol. Angus azzal ugratta Hamisht, hogy nem tud két percig egyensúlyozni egy krikettütőt az állán (de sikerült neki).

Mindeközben Kat egy régi sezlonról figyelte a partit. Hale a szoba másik végében ült, és a lányt nézte.

– Mindenkit utál, vagy csak engem? – Katnek meg sem kellett fordulnia. A mögötte álló Nick alakja tökéletesen tükröződött az üvegen. Egyik lábát átvetette a sezlonon, és a Kat melletti párnára telepedett. A lány hirtelen úgy érezte, reflektorfénybe került, mintha bizony túl sokan lennének, és nem lenne elég szék.

Hale másfelé nézett.

– Nem válaszoltál a kérdésemre, emlékszel? – kortyolt az italába Nick. – Amit délután kérdeztem – biccentett Hale felé. – Mióta vagytok ti ketten… együtt?

Kat maga alá húzta a lábát, hogy kicsit távolabb kerüljön a fiútól.

– Ó, hát egy ideje – válaszolta, és maga sem tudta, miért, de egyszerűen nem tudta megállni, hogy ne mosolyodjon el az emlékre.

Vannak sztorik, amiket a tolvajok nem osztanak meg másokkal – üzleti titkokat, főként. Vagy zavarba ejtő történeteket. Vagy a túl kínos, minduntalan elkövetett hibákat. Kat és Hale sztorija egyik kategóriába se tartozott ezek közül, Kat mégsem mesélte el még senkinek. Elcsodálkozott rajta, vajon miért. Szemügyre vette a szoba másik végében ülő fiút. Hale mosolygott rá, mint aki a zene és a távolság ellenére valahogy mégiscsak hallotta – és ugyanazt gondolta, mint ő.

Hamish jobb karjával Angus derekát fogta, miközben eltangóztak mellettük.

– Továbbra is Felix bácsira szavazok – mondta Hamish.

– Szerinted a fickónak a felvételen sérült volt a lába? – kérdezte Angus, testvére arcához szorítva az arcát.

– Felix bácsinak megsérült a lába? – kérdezte Kat, és Hamish látványosan összerezzent.

– Aligátorok – torpant meg. – Azok a piszkok gyorsabbak, mint amilyennek látszanak.

A Bagshaw testvérek Katet vizslatták.

– Mosolyogj, Kat – mondta Angus. – Jó terv. Eddie bácsi sem eszelt volna ki jobbat.

Hamish felemelt egy képzeletbeli poharat.

– Eddie bácsira!

A többiek visszhangozták a köszöntést, a Kat mellett ülő fiút kivéve.

– Ki az az Eddie bácsi?

Talán csak képzelte, de Kat megesküdött volna rá, hogy a lemezjátszó tűje ugrott egyet. Egy pillanatra abbamaradt a tánc.

Miközben az egész csapat Nicket bámulta, Hale Önelégülten vigyorgott Katre, hogy próbálja csak elmagyarázni az elmagyarázhatatlant.

– Eddie bácsi a… nagybátyám – kezdte Kat, ahogy minden jó átverés kezdődik: némi igazsággal.

– A nagybátyánk – javította ki Gabrielle.

– Igen, Gabrielle – ismerte el Kat. – Eddie bácsi a nagyapánk testvére. Ő tulajdonképpen a nagy-nagybácsink – mutatott saját magára és Gabrielle-re. – Az igazi.

– Gyerünk, dörgöld csak az orrunk alá, Kat – vetette oda Angus félig ugratva, ahogy az öccsével eltáncoltak előttük. (Kat nem tudta eldönteni, melyikük vezetett.)

– A Bagshaw fiúk amolyan… – küszködött a szavakkal Kat.

– A nagyapánk Eddie bácsival dolgozott, még mielőtt New Yorkba költözött volna – magyarázta Angus.

– Hallottál már a Dublin Doxy rablásról? – kérdezte Hamish elkerekedett szemmel. – És amikor valaki váltságdíjat követelt azért a kis kutyáért, amivel Erzsébet királynő fedeztetni akarta a többi kutyáját?

– És a végén másik kutyát kapott vissza? – fejezte be a bátyja.

Nick a fejét rázta.

A két testvér megvonta a vállát, mintha Nick menthetetlen lenne, és tangóztak tovább. Nick közömbösen Simonhoz fordult.

– És te? Honnan ismered ezt az Eddie bácsit?

Simon összedörzsölte a tenyerét.

– Az apámnak úgymond pénzforgalmi gondja támadt, még amikor a Massachusetts! Műszaki Egyetemen volt, így ismerkedett meg…

– A nagyapámmal – vetette közbe Gabrielle Simon kezéért nyúlva, és talpra ráncigálta a fiút.

– A nagyapánkat – javította ki Kat, miközben Simon próbált egy döntést bemutatni Gabrielle-lel. Sikertelenül.

– Aki Eddie bácsi testvére volt – tette hozzá Simon, felsegítve a lányt, aki három nap alatt immár másodszor terült el a kemény padlón.

A szoba másik végében Hale alig láthatóan elmosolyodott.

– Készíthetünk neked egy szemléltető ábrát, ha szükséged van rá.

– Nem, kösz – válaszolta Nick. – Azt hiszem, mindenkit sikerült a helyére tennem, kivéve téged.

– Ó, roppant egyszerű – mosolygott Hale önelégülten. Kat nem táncolt, még csak meg se moccant, a szíve mégis úgy vert, mintha ki akarna ugrani a helyéről, miközben az árnyékba még inkább belevesző Hale-t figyelte. – Én vagyok az a srác, aki történetesen otthon volt azon az éjszakán, amikor Kat el akarta lopni a Monet-t a falról.

26. FEJEZET

Hale a kertben találta Katet, a lány a Prométheusz-szobrot bámulta, amit W. W. Hale, az első vásárolt Görögországban, és valamikor az első világháború előtt a wyndhami birtokára telepíttetett.

– A helyedben nem próbálnám meg ellopni – hallotta Kat Hale hangját a háta mögül, de nem fordult meg.

– A súlya miatt nehéz lenne – válaszolta Kat.

Szeme sarkából látta, hogy Hale mellé lép, zsebre teszi a kezét, és felnéz.

– Darura lenne szükséged – mondta. – A daruk pedig zajosak.

– És nagyok.

– Csúnya nyomokat hagynak a kertben. – Kat érezte, hogy a fiú mosolyog. – És a belső udvarban.

Nemegyszer meg akarta már kérdezni Hale-t a Colganről és a Porschéről, de minden jó tolvaj tudja, hogy egyedül csakis a következő munka számít. Így hát Kat csendben ácsorgott a rózsabokrok, szökőkutak és a tökéletesen nyírt, útvesztőt formázó sövények középpontjában. Pont középen, nem lepte meg hát, hogy a fiú rátalált.

– Ellopta a tüzet az istenektől – mutatott Kat a szoborra.

Hale felsóhajtott.

– Saját korának Visily Romanija.

Ehhez képest Arturo Taccone semmiségnek tűnt. A zene hangosabban szólt, és az üvegen keresztül utat talált magának az éjszakába. Valaki nevetett odabent. Katarina Bishop pedig Hale-lel ácsorgott kint a hideg levegőn, és a fiú párás leheletét figyelte.

Hale megfogta a kezét. A lány nagynak és melegnek érezte a fiú tenyerét hideg ujjai körül. Mintha oda tartozna. Ám hirtelen tovatűnt az érzés, és hideg, kemény papír simult a tenyerébe.

– Amúgy ezt találtam. – Hale a lány arcát tanulmányozta. Kat a barna borítékra pillantott. Úgy látszik, hiába remélte, hogy elfelejtheti.

– Hogyan…

– A hálószobádba dugtad a szőnyeg alá? Komolyan, Kat! – nevetett. – Amilyen kiváló tolvaj vagy, annyira rossz vagy a dolgok elrejtésében. – Kat nem nyitotta ki a borítékot. Nagyon jól tudta, mi van benne. – Amelyik rólam készült, különösen jól sikerült – fordította el Hale a fejét. – Az előnyös profilomat sikerült elkapnia.

– Észre se vettem, hogy van ilyened.

Hale mosolygott.

– Ó, szerintem észrevetted – lépett közelebb, hogy szinte egymáshoz értek. – Egy kicsit.

– Hale…

– Ha megölném Tacconét, az segítene az apádon? – kérdezte Hale, de Kat túl fáradt volt, hogy el tudja dönteni, komolyan gondolja-e. – Marcus megtehetné – tette hozzá. – Már pedzegettem, hogy módosítani kellene a munkaköri leírását. Vagy Gabrielle? Van neki az a körömreszelője. Megtenné rugós kés helyett.

– Talán olyan sok rugós kést láttál a Martha's Vineyard-szigeten?

– Hé, a jachtklubban imádják a bandaháborúkat.

Vicces volt. Hale volt vicces. Kat szeretett volna nevetni. Próbálta rávenni magát. A táncra. Arra, hogy az a lány legyen, akivé a Colganben szeretett volna válni – igaz, sikertelenül.

Ehelyett elhúzódott ettől a nagyon kedves, nagyon mókás, nagyon helyes fiútól, aki kijött utána a sötétbe, és valahogy magával hozta a zenét is.

– Miért csinálod ezt, Hale?

– Mit? – kérdezett vissza. Még mindig túl közel voltak egymáshoz.

– Bármit megtehetsz – folytatta Kat lágyan, a földet bámulva, hogy ha a hangját hallja is, az arcát ne lássa a fiú. – Miért csinálod ezt mégis?

A karjuk összeért.

– Mindig is meg akartam lépni a Henley-t.

– Tudnál komoly lenni, csak egy pillanatra?

– Táncolj velem!

– Mi van? – értetlenkedett Kat, de a fiú már át is ölelte a derekát, és szorosan magához vonta.

– Táncoljunk. Gyerünk! Képes vagy rá. Majdnem olyan, mint a lézerrácsok között lavírozni. Ritmus kell hozzá – mozgatta csípőjét a bentről kihallatszó zenére. – És türelem – pörgette ki a lányt lassan,

majd vissza. – De csak akkor szórakoztató, ha bízol a partneredben. – A fiú olyan lassan, finoman döntötte meg, hogy Kat észre sem vette addig, míg a világ a feje tetejére nem állt, és Hale arca centikre nem volt az övétől.

– Számíthatsz rám, Kat – szorította erősebben a lányt. – Mindig számíthatsz rám.

A következő órákban csendes békesség telepedett Wyndham Manorre.

Marcus és Nick eltűnt a harmadik emeleti hálószobájukban. A Bagshaw fivérek a télikertben aludtak el, miközben a lemezjátszó tovább forgott, és a buli folytatódott álmukban. Gabrielle rendbe hozta a körmeit, és gyakorlásképpen kizsebelte Simont – kétszer is –, mielőtt felment volna az emeletre.

Csak két bulizó szemére nem jött álom.

Kat hosszan ácsorgott a lépcső aljánál a fényképeket nézegetve, emlékeztetve magát, mi is a tét.

Eddie bácsi a kedvenc padján üldögélt. Gabrielle olyan gyönyörű volt, hogy az már túlzás. És Katnek el kellett ismernie, hogy Halenek igaza volt: Tacconénak valóban sikerült az előnyös profilját elkapnia.

Az apjáról készült fényképet nézegette a legtovább. Az ismerős teret tanulmányozta, az embereket a tömegben. Amelia Bennett is ott volt a háttérben, és Kat megkönnyebbülve emlékeztette magát, hogy valaki mégis figyel az apjára, még ha ő nem is tud. De Kat észrevett még valakit.

Kibírta, hogy ne káromkodja el magát, és érezze magát tiszta hülyének. Helyette csendesen ennyit mondott:

– Ó, istenem!

Rajta kívül Hale volt még ébren. Bezárkózott az éléskamrába. A paradicsomszószos konzervek és liszteszacskók között ácsorogva elővette a mobilját, és beütött egy számot.

– Eddie bácsi – kezdte Hale lassan, majd vett egy mély lélegzetet. – Azt hiszem, szükségem van a segítségedre. Kit ismerünk Párizsban?

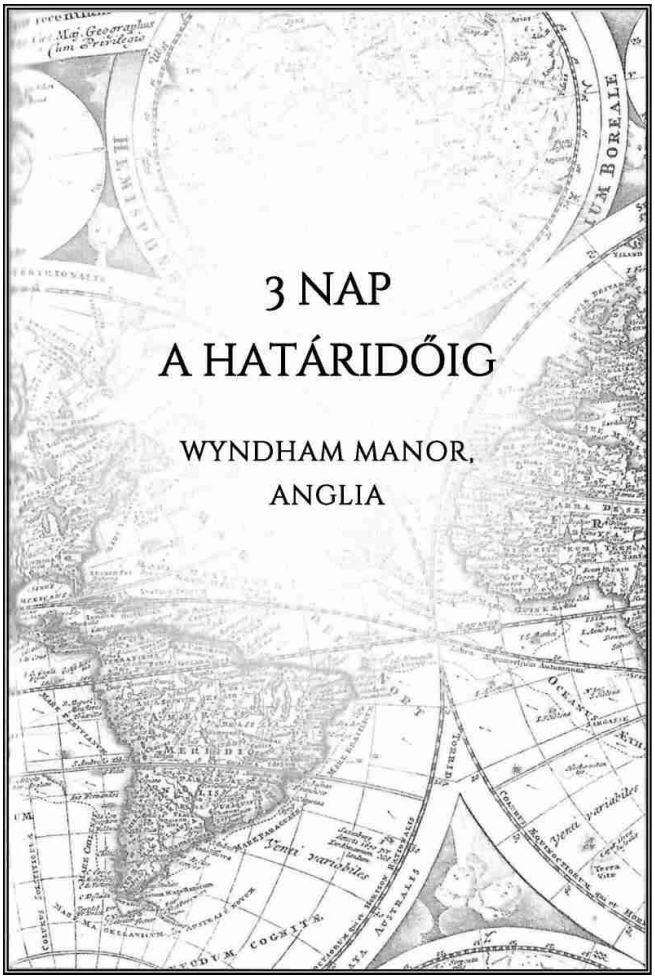

3 NAP A HATÁRIDŐIG

WYNDHAM MANOR,
ANGLIA

27. FEJEZET

Kat álmában hallotta a zenét. A kerttől távol itt hangosabb volt, ahogy az üvegfalak és a kőpadló visszaverte a hangot. Hale-t kereste, de a fiú elment, eltűnt a Henley-ben nyüzsgő tömegben. A nyakát nyújtogatva próbált a nyomára akadni. De túl fényesen tűzött be a nap, a zene túl hangos volt. És már senki sem táncolt.

– Hale! – kiáltotta Kat. – Gabrielle!

Valami nem stimmelt, Kat tisztában volt vele, de már túl késő volt leállítani… leállítani a… valamit.

– Hale! – szólította megint, de a fiú neve beleveszett az átriumban visszhangzó zajba, a villámlás kísérte, mennydörgésszerű hangba. Pedig kint sütött a nap – se felhő, se vihar. Bent mégis esett. Fekete felhő állta el a fény útját, az emberek rohantak, ordítottak, sikoltoztak. Kat azonban nyugodtan állt a szakadó esőben, és a tömegen keresztül az élénkpiros kabátot és különleges cipőt viselő nőt bámulta a kijáratnál, aki pedig őt figyelte.

– Anya? – Kat hangja alig hallatszott a közeledő rendőrségi szirénák és a múzeum harsogó riasztói mellett. – Anya! – kiáltotta Kat újra, és a tengerként áradó tömegnek feszülve követte a nőt kifelé.

És akkor hirtelen eltűnt a nap. Leszállt az éj. Az eső megfagyott, és az anyja vörös kabátja csak úgy rikított a város utcáit belepő fehér hó előtt.

– Anya! – kiáltotta Kat, de a nő nem fordult meg. – Anya, várj!

Kat gyorsabban futott, vigyázva, nehogy elessen, de túl nagy volt a hó; a keze egyre hidegebb lett. És a távolban még mindig szólt a riasztó.

El kellene rejtőznöm, gondolta. Menekülni. Ám ehelyett a nő lábnyomait követte, kereste a piros ajtót, a piros kabátot.

– Anya! – A hó egyre sűrűbben esett, hamar befedte a nyomokat. – Anya, gyere vissza!

Hópelyhek tapadtak a szempillájára, majd könnycseppekként

gördültek végig arcán. Közben a szirénák egyre hangosabban, egyre közelebbről szóltak, kirángatva Katet az álomból, amit nem akart otthagyni. Kinyúlt, mintha belekapaszkodhatna a hóba, az éjszakába. De a zaj túl hangos volt. Kinyitotta a szemét – tudta, hogy az anyja elment, és ő nem mehet utána.

Az éjjeliszekrény felé tapogatózott, és lekapcsolta az ébresztőt. Lehunyta a szemét, reménykedve, hogy az álom nem illant el végleg. A szobája azonban már a kivételes, kora reggeli angol napsütésben fürdött; a paplan nehéz volt, és meleg, ahogy körbeölelte. Kat a piros kabátos nőre gondolt, és tudta, miért nem várhatta meg őt.

Vannak helyek, ahova a lányok nem követhetik az anyjukat.

Kat a hátára fordult, a díszes mennyezetet bámulta, majd felsóhajtott.

– Harmadik szakasz.

Mikor Kat végre lement a földszintre, Marcus a nyitott udvari ajtó mellett állt vigyázzban, egyik kezében egy tálca pirítóssal, a másikban egy adóvevővel. Simon egy hosszú asztal mellett ült, laptopokkal és vezetékekkel körülvéve.

Ám Kat figyelmét az asztalfőn helyet foglaló Nick vonta magára, Hale-lel és Gabrielle-lel az oldalán.

– Ne tegyél fel olyan kérdést, amire nem a válasz – mondta neki Hale.

– Ne zökkenj ki a szerepedből, még egy pillanatra se – tette hozzá Gabrielle.

– Mindig te irányítsd a beszélgetést – folytatta Hale.

– A célpontod pedig higgye azt, hogy ő irányít – volt most Gabrielle-en a sor.

Kat ismerte ezt a beszédet. Előadta már ő is.

– És soha, de soha… – mondta volna Hale, de Nick Kat felé fordult, és rámosolygott.

– Jó reggelt! – Egészen otthon érezte magát, nem feszengett. – Valaki szépen kialudta magát.

Gabrielle végignézett Kat kócos haján és gyűrött pizsamáján.

– A széptől igencsak messze van – húzta el a száját unokatestvérét vizslatva. – Ne vedd sértésnek.

Mielőtt még Kat válaszolhatott volna, fekete füstcsíkok kígyóztak az ég felé a birtokot körbevevő kőkerítés mögül, és sercegő hang

harsant Marcus kezéből.

– Na, milyen volt? – hallatszott Angus önelégült hangja a készülékből.

Gabrielle felfelé mutatott, mire Marcus megnyomta az adóvevő gombját:

– Nagyobbat.

Nick Hale-re nézett.

– Nincsenek szomszédaitok? – kérdezte.

Hale tudomást sem véve róla Kathez fordult.

– Nem áll rá készen – mondta a lánynak. – Nekem kellene csinálnom.

Kat a fejét rázta.

– Wainwright ismeri a hangodat.

– Beszélhetek akcentussal.

Kat elmosolyodott.

– Mint Hongkongban?

Hale hangosan kifújta a levegőt.

– Most jobban csinálnám.

– Nem. – Kat nem akart vitatkozni.

– Köszönöm a bizalmat, kedvesem – mondta Nick tökéletes londoni akcentussal, mivelhogy az is volt.

Hale már készült visszavágni, az új status quo határait feszegetve, de Simon megelőzte.

– Showtime – fordította feléjük hatalmas laptopját, hogy mindenki láthassa.

A képernyőt figyelve bárki megmondhatta volna, hogy Gregory Wainwright nem egy hajnali pacsirta.

A nyakkendője túl ferde volt, egyáltalán nem állt összhangban a férfi pozíciójával. Az öltönye gyűrött volt. És ahogy az íróasztalához vánszorgott, pont úgy festett, mint aki semmit sem szeretne jobban, mint visszabújni az ágyába.

Hale Nickre nézett.

– Biztos vagy benne, hogy menni fog, új fiú?

– Ó – nevetett fel Nick –, kösz a bizalmat, de szerintem megleszek.

– Ja – jegyezte meg gúnyosan Hale. – Nos, a *megleszek* talán elég a kiskaliberű átverésekhez és az utcai stiklikhez, de ez…

Az adóvevő újra életre kelt.

– Elnézést, kisasszony – szólalt meg Marcus egy pillanattal később. – Az úriember tudni szeretné – köszörülte meg a torkát hogy

olyan átkozottul király volt-e a bumm, mint amilyen szerinte volt.

Kat semmi mást nem hallott, mint a mellette kibontakozó csendes szócsatát, így hát Gabrielle válaszolt a komornyiknak.

– Több füstöt. És kevesebb bummot.

Marcus szolgálatkészen továbbította az üzenetet.

– Srácok! – figyelmeztette őket Simon, levéve a hangot, és a képernyőn látható férfira mutatott, aki éppen az asszisztenséhez beszélt. – Showtime – ismételte, de úgy tűnt, hogy se Nick, se Hale nem hallotta, mert csak bámulták tovább egymást az asztal két oldalán.

A távolban Angus Hamisht kergette a párás mezőn a felfelé tekergő füstcsíkok felé, Kat pedig azon vette észre magát, hogy azt suttogja: „Két fiú szalad…”

Hale felnézett. Úgy tűnt, ő hallotta egyedül, és ezzel Nicknek csúsztatta a telefont az asztalon.

– Hívd fel!

Látták, hogy Wainwright felveszi a kagylót, és közben hallották Nicket.

– Halló, Mr. Wainwright, Edward Wallace vagyok a Binder and Sloane-tól, azért hívom, hogy személyesen biztosítsam afelől, hogy a Windsor Elite kazánunkkal koránt sincsenek olyan komoly gondok, mint ahogyan azt esetleg hallhatta. Nos, a tűzoltóparancsnok biztosított minket arról, hogy…

A képernyőn látták, hogy Mr. Wainwright mond valamit, de csak Nick hallhatta.

– Ó, jaj! – kacsintott Nick Katre. – Ez roppant nyugtalanító. Nos, aggodalomra semmi ok, Mr. Wainwright. Elmondom, amit őfelsége személyi inasának is mondtam ma reggel. A Binder and Sloane felel az Egyesült Királyság közkedvelt épületeinek biztonságáért és kényelméért, és addig nem nyugszunk, amíg az összes hibás kazánt ki nem javítjuk.

Wainwright csak állt ott a padlóréseket vizslatva, mintha bármelyik pillanatban tűznyelvek csaphatnának elő belőlük.

– Igen, uram – mondta Nick. – Rendben, úgy látom, jövő keddhez két hétre tudunk egy szerelőgárdát küldeni önökhöz, hogy kijavítsák a hibát. Nem túl korai? Természetesen, uram. Kiemelt fontosságú, igen, uram. Természetesen. Igen. Hétfőn első dolgunk lesz.

Újra az adóvevő sercegő hangja töltötte be a szobát.

– Elnézést, kisasszony – szólalt meg Marcus –, de a fiatalúr azt

mondja, nincs füst bumm nélkül, és a tanácsára kíváncsi, hogyan tovább.

Ám Kat még mindig messze járt, füst és tűz homályosította el az elméjét.

– Elnézést – suttogta Marcus. – Kisasszony, az urak…

– Idióták – mondta Gabrielle, kikapva az adóvevőt a kezéből. Kat csak nézte, ahogy unokatestvére reménytelenül felsóhajt: – Mindent nekem kell csinálni.

Kat, Hale és Nick figyelte, ahogy elrobog. A távolból újabb mennydörgés hallatszott.

– Nagyobbat – suttogta Hale a szemét meresztve.

28. FEJEZET

Katarina Bishop néha eltöprengett azon, vajon nem lett-e egy kolosszális genetikai tévedés áldozata. Elvégre, mindig is a feketét kedvelte a rózsaszín helyett, a lapos sarkat a magas helyett, és miközben rezzenéstelenül állt Hale nagymamája öltözőszobájának egyik selyemkárpittal bevont székén, csak arra tudott gondolni, lehet, hogy ő valójában nem is nő – Gabrielle-hez viszonyítva legalábbis.

Lepillantott az unokatestvérére, aki a széke mellett térdelt, egyik kezében egy gombostűpárnával, másikban egy mobiltelefonnal.

– Persze hogy el akarok menni az eljegyzési partidra – sóhajtotta Gabrielle a telefonba. – Mindig nagyon jól szórakozom, de tudod, milyen Svájc ilyenkor – szegezte tekintetét unokatestvérére. – Nem, anya, ezer éve nem láttam Katet, tudod, nem állunk igazán közel egymáshoz.

Gabrielle kacsintott.

– Túl rövid – suttogta Kat ugyanabban a pillanatban, amikor Gabrielle némán azt formálta ajkával: „Azt hiszem, túl hosszú."

– Hát persze, szerintem is fel kellene hívnod Eddie bácsit – mondta Gabrielle a telefonba, és közben egyenesen Kat szemébe nézett. – Bárki köpte is be Kat apját, meg kell, hogy fizessen érte.

Kat kérdőn pillantott rá. Gabrielle mutatta és némán tátogta, hogy forduljon meg.

Kat azt tette, amit kért. Érezte, hogy a ruhája szegélye még feljebb kerül Gabrielle ügyködése nyomán, de nem ellenkezett. Végül is Kat született besurranó, sofőr és beépített ember volt. Gabrielle pedig született nő. Így hát Kat továbbra is nyugodtan, csendben állt a széken, kibámulva a kertre és a szoborra néző erkélyablakon, és megpróbált rájönni, a múlt éjszaka melyik része volt csak álom.

– Akkor… – fogott bele óvatosan Gabrielle. A telefont letette, a szoknya majdnem elkészült, és nem is leplezte a hangjában lévő izgatottságot. – Hova tűntetek Hale-lel tegnap este?

– Sehova – válaszolta Kat.

– Fordulj! – utasította Gabrielle. Kat féllépésnyit elfordult, de nem vette le tekintetét a kertről. – Mondd csak… nem voltál te ennél jobb hazudozó valamikor?

Kat felsóhajtott.

– Lehetséges.

Gabrielle gombostűvel a szájában bólintott.

– Gondoltam – ragadta meg a szoknya szegélyét. – Jaj! – szisszent fel.

Kat még időben odapillantott, hogy lássa, Gabrielle egy gombostűt húz ki az ujjából.

– Nem kell ám ezzel bajlódnod, ugye tudod? – emlékeztette Kat. – Marcus már dolgozik a ruhákon.

– Amikor legutóbb Marcus készítette el a ruhákat, úgy néztél ki, mint egy apáca.

– Mert apáca voltam.

Gabrielle megvonta a vállát, mintha ez a tény teljesen mellékes lenne.

– Amúgy meg – incselkedett tovább – jók a lábaid.

– Kösz – csattant fel Kat.

– Mi a gond? Talán félsz, hogy a pasijaid észreveszik?

– Milyen pasik?

– Tudod… – ugratta Gabrielle. – A két fiúd… Hale meg az új srác.

– Hale nem a fiúm – fakadt ki Kat.

– Hát persze hogy nem – forgatta a szemét Gabrielle. – Hale egyáltalán nem a fiúd.

– Pont most mondtad…

– Gyerünk, nézz szembe vele, Kat! Az összes srác közül, akit valaha is ismertél, Hale az első, aki a barátod lehetne. – Kat ellenkezni akart, de Gabrielle egy kézlegyintéssel elhallgattatta. – És bizony az óriási, csodálatos agyad egy icipici része mindig is remélte, hogy egyszer az lesz.

Kat meg akarta cáfolni, de nem jöttek szájára a szavak.

– Fordulj! – parancsolta Gabrielle, de Kat nem mozdult. Csak figyelte az unokatestvérét, aki folytatta: – És Nick… nos, Nick az új Hale.

– Nem! – Kat hangja élesen csengett. – Nem az.

Gabrielle felvonta a szemöldökét.

– Akkor talán gondoskodnod kellene róla, hogy a jó öreg Hale is

tisztában legyen ezzel.

Kat hosszan állt tökéletesen mozdulatlanul, az életében jelen lévő fiúkra gondolva: azokra, akikben megbízhat, és azokra, akikben nem, ha ugyan tudja, mi a különbség a kettő között. Kíváncsi volt, lesz-e valaha is olyan bölcs ezen a téren, mint Gabrielle.

– Te kedveled Nicket? – kérdezte Kat félénken. – Úgy értem… bízol benne?

Kat érezte, hogy Gabrielle elengedi a szoknyáját.

– Kat, drágám, ez két külön dolog. Miért akarod tudni?

– Emlékszel arra a napra, amikor későn értem vissza a Henley-ből? Egy nappal azelőtt, hogy belebotlottam volna Nickbe? Tacconéval találkoztam akkor délután. Tőle kaptam ezeket…

– Elnézést, kisasszony.

Marcus állt az öltöző ajtajában, kezében egy hatalmas, olyan pompás rózsa-, liliom- és orchideacsokorral, hogy Katnek az az érzése támadt, egyenesen az anyatermészettől lopták.

Gabrielle felvisított, és a csokor után vetette magát.

– Óóóó! Sven! – kiáltotta a kártyáért nyúlva. Aztán megmerevedett. Árnyék suhant át az arcán. – Neked küldték.

Át akarta nyújtani a kísérőkártyát, de Kat hátralépett, és csak nézett meredten. Valami azt súgta neki, hogy egy ilyen gyönyörűséget csakis hátsó szándékkal küldhet valaki. Nem akarta tudni, mi áll a kártyán, de Gabrielle már olvasta is.

– Sajnálattal hallom, hogy az apja jelenleg nem elérhető. Mindazonáltal remélem, hogy mi ketten hamarosan találkozunk. Üdvözlettel: A. Taccone.

A szoba hirtelen lehűlt, és teljesen betöltötte a virágok illata. Gabrielle a világ legbölcsebb emberének hallatszott, amikor felsóhajtott, és azt mondta:

– Néha nagyon gyűlölöm a fiúkat.

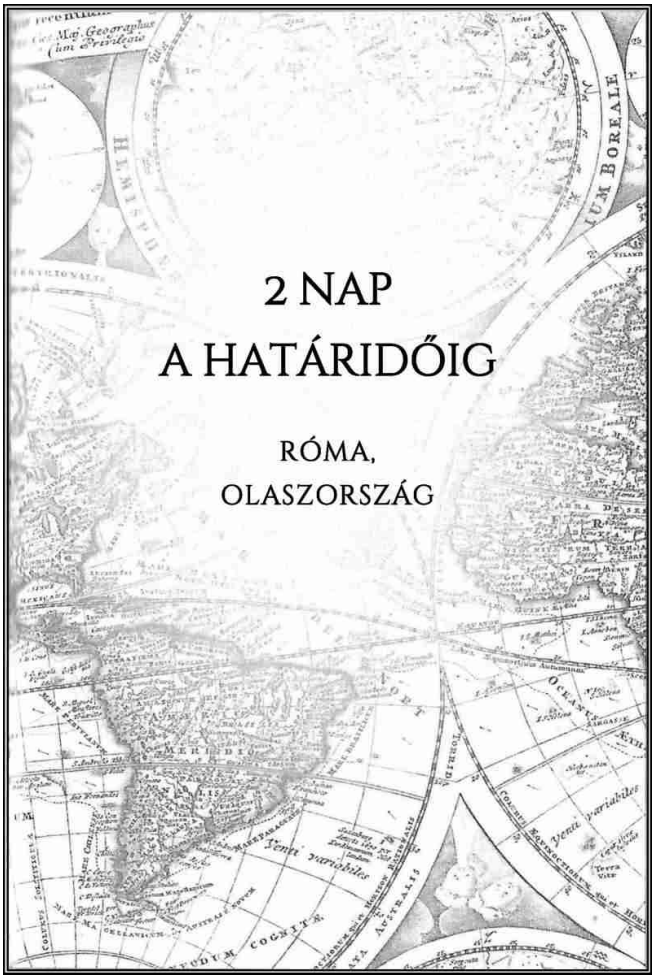

2 NAP
A HATÁRIDŐIG

RÓMA,
OLASZORSZÁG

29. FEJEZET

Nem a La Casa di Vetro volt Róma legdrágább és legkülönlegesebb étterme, de Kat értette, miért ez volt Arturo Taccone kedvence. Itt nem voltak turisták, se tömeg, csak finom illatok és halvány gyertyafény. Ám miközben Kat végigsétált a hangulatos étkezőn, felidézte magában Abiram Stein arckifejezését, ahogy a *Két fiú szalad a szénaboglyákkal tarkított réten* című festményre nézett, és erről eszébe jutott, hogy a félreeső kis sarokasztalnál ülő férfitól semmi jót nem remélhet. Nem számít, hogy a világ egyik legnagyszerűbb éttermében voltak, a férfi ettől még egy közönséges bűnöző.

Aztán Katnek eszébe jutott, hogy ő maga is az.

– Üdv, Katarina – mosolygott Taccone, miközben Kat helyet foglalt. Aztán tekintete Gabrielle-re vándorolt, aki összefont karral állt egy méterre Kattől. – Hát ő meg kicsoda? – vette szemügyre hideg közönnyel a gyönyörű lányt.

– A testőröm – válaszolta Kat egyszerűen.

Taccone elmosolyodott.

– Feltételezem, megkapta a virágaimat. – Halk hangja beleveszett az étterem zajába.

– Gyönyörűek.

– Nos – mondta lazán, szalvétájával megtörölve a szája sarkát remélem, sikerült egy kis örömet szereznem vele. Olyan keményen dolgozik mostanában.

– A koffein a titkom – válaszolta Kat nyugodtan. – Rengeteg. Valahogy feldob.

Arturo Taccone lágyan nevetett, de volt valami furcsa a hangjában. Mintha azt is úgy vette volna el a jogos tulajdonosától.

Levágott egy darabot az ínycsiklandó húsból, de mielőtt a szájához emelte volna a villáját, a lányhoz fordult.

– Elnézést. Biztos ne hozassak magának és a kísérőjének valamit?

– Köszönöm, de nem szükséges.

– Meg kell mondjam, nem könnyítette meg a dolgomat, Katarina –

kapott be egy falatot. – Érdekessé tette, az igaz, de egyszerűvé semmiképp.

– Ha ettől jobban érzi magát, valószínűleg a saját apám is egyetértene magával.

– Á, igen – ivott egy korty bort. – Hogy van az apja? Jót tesz neki a börtön? Úgy hallom, egész együttműködő. Persze a vád ellene elég… ingatag. Egyetlen szemtanú, ha jól tudom.

– Igen – válaszolta Kat. – Pont itt ül magával szemben.

Meglepett mosoly ült ki Arturo Taccone arcára, Katet pedig büszkeség töltötte el, hogy ezt a kört megnyerte, akármilyen játékot játszanak is. Csak azt kívánta, legyen már vége.

– Remélem, hogy találkozunk még, ha ennek vége lesz, Katarina. Egy magamfajta ember annyi módon tudná kamatoztatni az ön tehetségét.

– Majd észben tartom – hazudta Kat, és témát váltott. – Nem árulom el, hogy pontosan mikor, de értesülni fog róla, amikor megtörténik.

– Szóval a titkos műveletek nem az erősségei, ezek szerint?

– Lehetséges. Vagy csak számítok rá, hogy a Henley elé állított féltucatnyi embere közül az egyik majd figyelmezteti, elvégre ezért vannak ott.

A férfi mosolygott, és a lány tudta, hogy ez volt a minden igényt kielégítő vacsorája fénypontja.

Kat a zsebébe nyúlt, és előhúzott egy papírcetlit.

– Huszonnégy órával az akció vége után ezen a címen várom a festményekkel – állt fel az asztaltól, és úgy érezte, mintha hatalmas súlytól szabadult volna meg.

– Maga nagyon alapos, Katarina. Komolyan gondoltam, amit mondtam. Ha vége ennek az egésznek, nem kell visszamennie a Colgan Gimnáziumba, vagy valami hasonló helyre. Ahogy mondani szokás, lehetne ez egy nagyszerű barátság kezdete.

Kat az unokatestvérére nézett.

– Már megvannak a magam barátai.

Már egyetlen lámpa sem égett, amikor hazaértek. A ház csendes, békés volt. Az igazak álmát aludta. Legalábbis Kat azt hitte.

– Szia, Hale!

Látta a fiút az ebédlő nyitott ajtaján keresztül: egy réginek tűnő

asztalnál ült, amit húsz magas támlájú szék vett körül, de Hale egyedül volt az asztalfőn. Kat tudta, hogy rá várt.

– Ígéretes randi? – kérdezte, de ezúttal Hale nem vágott vissza.

– Dühös leszel, ha azt mondom, hogy nem szeretem, amikor egyedül találkozol vele?

– Féltékeny vagy? – próbálta meg ugratni Kat, de az árnyékban megbújó fiú nem mosolygott.

– Vidd magaddal Angust vagy Hamisht! Vidd Simont! – Kat fel húzta a szemöldökét. – Oké, akkor Simont ne. Vidd… Nicket, ha ezt akarod – dadogta a fiú nevét. – Csak ne bízz ennyire Tacconéban, Kat!

– Magammal vittem Gabrielle-t – mutatott az unokatestvérére, aki akkor sétált be a bejárati ajtón.

– Én voltam a testőre – kiáltotta Gabrielle, és elindult a lépcsőn felfelé, anélkül, hogy egy pillanatra is megtorpant volna.

Hale továbbra sem mosolygott. Valójában úgy tűnt, mintha nem is hallotta volna Gabrielle-t. Kat közben azon gondolkodott, mekkora utat tettek már meg együtt, és mekkora út áll még előttük. Pedig még csak tizenhárom napja annak, hogy elindultak Hale otthonából, és a fiú kimondta azokat a szavakat, amiket Kat azóta se tud elfelejteni.

– Igazad van. Taccone nem egyszerűen egy rosszfiú.

Hale felállt, és a lány elé lépett.

– Ja.

– Miért csinálod ezt, Hale?

– Mit gondolsz?

Kat a díszes szobát nézte. A fényűző bordűröket, a csillogó asztalt. Az üres székeket. Minden tekintetben pont ellenkezője volt Eddie bácsi konyhájának, és Kat már tudta is a választ a kérdésére.

– Hale, ez az élet… – kezdte lassan, és alig tudta folytatni. – Ez… amit csinálunk. Amit a családom tesz. Sokkal vonzóbbnak tűnik, ha maga választja az ember.

– Akkor válaszd – nyújtott át neki a fiú egy borítékot. Egy kisebbet. Vékonyabbat, mint a múltkori.

– Mi ez?

– Ez, kedves, a teljes beismerő vallomásom. Dátumok. Időpontok dőlt az antik asztalnak. – Azt hiszem, a darubérlet számlája különösen jó húzás. – Kat képtelen volt megszólalni. – Ez a jegyed, vissza a Colganbe. Ha akarod.

– Hale, én…

De Hale még nem fejezte be, közelebb lépett hozzá, lehetetlenül közel.

– És Kat, én nem *ezt* választottam. Én téged választottalak.

Kat a kezében lévő borítékot nézte, talán amiatt, amit jelképezett a második esélyét –, vagy mert nem tudta, hova máshova nézzen, mi mást csináljon.

– Megbeszéltétek a kézbesítést? – kérdezte Hale, és valami a hangjában azt súgta Katnek, hogy nem kell mondania semmit. Egyáltalán semmit.

– Ja – bólintott, lépést tartva a fiúval. – Most már nem fordulhatunk vissza.

– Merészség nélkül…

Kat rápillantott.

– Nincs dicsőség.

– Különben is, nyakig benne vagyunk.

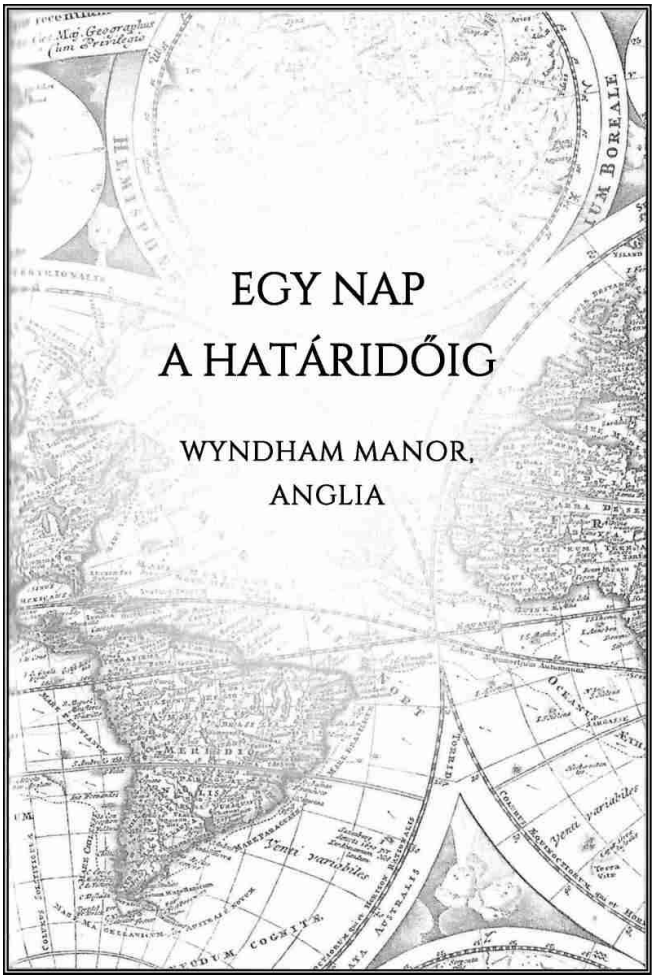

EGY NAP A HATÁRIDŐIG

WYNDHAM MANOR,
ANGLIA

30. FEJEZET

Amikor Katarina Bishop azon a hétfő reggelen kilépett a szobájából, nem remélte, hogy sütni fog a nap, ahogy attól sem tartott, hogy esni fog az eső. Ám amikor a lépcső tetején állva kinézett a kerek ablakon, valami megmagyarázhatatlan félelem kerítette hatalmába a hóval kapcsolatban. A lehelete elhomályosította a régi üvegablakot, s közben hallotta, hogy a csapat az aznapi kemény munkához készülődik. Tudta jól, már túl messzire mentek ahhoz, hogy meghátráljanak.

– Kat? – Hamish hangja magasabban csengett a megszokottnál. Nyugtalanító volt, ahogy a lépcső alján álló fiú oldalba taszította Simont a könyökével. Attól, hogy ezek után Simon megfordulva a lányra bámult, majd leejtett egy nevetségesen drága kütyüt, Kat ideges lett.

– Mi van? – szegezte nekik a kérdést.

De a Bagshaw fivérek a szájukat tátották, Simon is csak bámult, miközben Hale nyugodtan nekitámaszkodott a lépcsőkorlátnak, mint aki hatalmas összeggel fogadott az esélyek ellenében – és nyert.

– Mi van? – kérdezte Kat újra, lerohanva a lépcsőn, átvágva az előcsarnokon, berontva az ebédlőbe.

A fiúk követték, de egyikük sem szólt egy szót sem.

– Az őrületbe akartok kergetni, srácok? – fordult feléjük. – Mert ez nem az a nap! – Érezte, hogy emelkedik a hangja, és megremeg a keze. – Mi a fene folyik itt? – kiabálta végül, amikor már elege lett a bámulásból és a csendből.

– Hát nem izgalmasabb ez a szerep, mint az apácáé? – sétált be Gabrielle, futó pillantást vetve a szoknyára, amit személyesen szegett fel.

Hamish bólogatott.

– Kat… neked van… lábad!

– És cicid – tette hozzá Angus, elég egyértelműen bámulva a fehér blúzra, amit Gabrielle szűkebbre szabott, mint az Kat ízlésének

megfelelt volna.

– Komolyan, Kat – húzódott közelebb Simon –, mikor növesztetted ezeket?

Hamish Hale-re nézett.

– A cici új – mondta, mintha még nem vesézték volna ki teljesen ezt a témát.

– Kitömted? – nyújtotta ki a kezét Simon, mintha csak tudományosan szerette volna tanulmányozni.

– Hé! – ütötte el a fiú kezét Kat.

– Az apja egy-két napon belül kint lesz a börtönből, fiúk – jegyezte meg Hale. Kat mintha halvány mosolyt látott volna a fiú arcán, de rettenetesen korán volt még. Kat pedig feszült volt. És magától értetődően más dolgok jártak a fejében, kiváltképpen, amikor kicsapódott a konyhaajtó, és Nick lépett ki rajta, frissen zuhanyozva, mit sem sejtve az előző jelenetről.

Nem bámulta Katet. Nem remegett a keze. Nem idegeskedett és nem izzadt. Semmi nem árulkodott arról, hogy nem egy átlagos napnak néz elébe.

Kathez lépett.

– Készen állsz? – kérdezte. Vajon készen állt élete legnagyobb melójára? Készen állt arra, hogy pontot tegyen az ügy végére? Felkészült, hogy ő legyen az első tolvaj a családja történetében, aki sikeresen és engedély nélkül eltulajdonít valamit a Henley-ből? – Megvan minden?

Kat bólintott, lekapott egy pogácsát a Marcus kezében lévő tálcáról, és az ajtó felé indult.

– Kat! – kiáltott utána Hale.

Hamish suttogott valamit, ami nagyon úgy hangzott, mintha azt mondta volna, hogy „Mit gondoltok, C-kosár?”.

Hale Kat után rohant, és megragadta a karját.

– Kat… – kezdte, de amikor Nick megjelent mögötte, hátrafordult. – Megengeded? – mondta olyan hangsúllyal, ami szokatlan volt tőle: nem volt barátságos, de fenyegetőnek se volt mondható, és a lánynak fogalma se volt, hogyan értse.

Nick Katre nézett, aki bólintott.

– Adj egy percet.

Hallotta, hogy Nick eltávolodik pár métert, de Kat egy pillanatra se vette le a szemét Hale-ről.

A Henley, a csapat és az apja abban a percben mintha fényévekre

lettek volna tőle.

– Kat. – Hale vetett egy futó pillantást Nickre, majd jobb tenyerével Kat mögött a falnak támaszkodott. A lány a vállán érezte a fiú forró leheletét, ahogy az közelebb hajolt, és a fülébe súgta: – Rossz érzésem van ezzel az egésszel kapcsolatban.

– Egy kicsit már késő lefújni, Hale. Amint látod, még melleket is növesztettem az alkalomra, szóval…

– Nem viccelek, Kat. Nem bízom benne.

Kat a fiú arcát tanulmányozta, majd azon kapta magát, hogy kinyújtja a karját, és végigsimítja Hale kikeményített, fehér inggallérját.

– Bízz bennem – mondta, és ezzel kislisszant az ajtón, a nyomában Nickkel. Valami azonban megállásra késztette, hátrafordult, és odakiáltotta Hale-nek: – Tíz harminc. – A fiú bólintott, de nem szólt semmit, Kat szíve pedig továbbra is hevesen vert. Túl hevesen. – Tíz harminckor találkozunk – ismételte meg.

Hale elmosolyodott.

– Jól van, ott leszek.

31. FEJEZET

Az a hétfő reggel is ugyanúgy indult a Henley-ben, mint az összes többi. A kávéért felelős személy kávét főzött. A születésnapokat számon tartó személy tortát hozott. A személyzeti eligazítás hosszúra nyúlt, Gregory Wainwright a növekvő látogatottságról és az elmaradó adományokról beszélt. Ám azon a reggelen úgy tűnt, kevesebben suttognak Visily Romaniról, mint előző héten. Mindent egybevetve arra a megállapításra jutottak, hogy igen látványosra sikeredett a november.

Kint a hó vékony porrétegnek tűnt csak, az őrök és a turisták is azt figyelték, hogyan fújja tova a szél, mintha csak krétapor lenne. De az is lehet, hogy a főbejárat előtt egyre sorjázó iskolabuszok idézték fel bennük ezt a képet.

– Tanulmányi kirándulásszezon – mondta az egyik őr a másiknak.

– Átkozott kölykök – panaszkodott egy idős férfi.

Álmában sem gondolta volna senki, hogy a világ hét legtehetségesebb tinédzsere egészen más céllal jött a Henley-be aznap.

– Mi a baj? – kérdezte Katarina Bishop fekete hajú kísérőjét.

Nick megállt, és továbbengedte a következő, tömött sorban érkező gyerekcsoportot, miközben az egyik tárlatvezető a közelben arról beszélt, milyen fontos szerepet töltött be a fény a tizennyolcadik századi holland mesterek munkáin.

– Semmi – válaszolta.

De most nem az a nyugodt fiú volt, akivel Kat reggel találkozott a konyhában, vagy az a svindler, aki kizsebelte a párizsi utcán. Nick egészen másnak tűnt, ahogy végigsétáltak a központi folyosón. Talán fél? – találgatott Kat. Vagy ideges? Nem tudta eldönteni. Mindenesetre más volt, és amikor a fiú megtorpant a tágas átrium közepén, Katnek Hale szavai jutottak eszébe.

– Ha ki akarsz szállni, Nick…

– Nem akarok kiszállni.

– …akkor mondd meg! Most szólj – mutatott kifelé az átrium üvegablakán a foltokban világító napsugarakra és a porszerű, fehér hóra. – Még elmehetsz.

– Nem akarok kiszállni – járatta körbe tekintetét a fiú a zsúfolt csarnokon. Az őrökön. A tárlatvezetőkön. A bájos idős párokon kezükben vázlatfüzettel és uzsonnás zacskóval. Egy szokásos nap a Henley-ben. – Csak… nagyobb a tömeg, mint gondoltam.

Kat nem tudta, hogy az idegességtől, a feszültségtől vagy az üvegen át betűző nap melegétől volt-e, de megjelentek az első izzadságcseppek a fiú homlokán. Ekkor feltette magának a kérdést: Mit mondana az apja ilyen helyzetben? Vagy Eddie bácsi. Vagy az anyja.

– A tömeg – idézte az összes nagyszerű tolvajt, akit csak ismert, és közben mosolygott, mintha csak egy átlagos lány lenne egy átlagos napon – nagyon, nagyon jó.

Addig tettesd, míg igazzá nem válik. Gabrielle sosem tudta, hogy a családja mely tagja mondta ezt először, de ez járt a fejében, miközben egyik lábát a másik elé téve keresztülvágott a Henley legnagyobb termén.

– Erre. – A hangja tiszta és lágy volt, akárcsak a fejük felett tekergő modern szobor, ami csapdába ejtette a napsugarakat, majd szétszórta a hatalmas teremben. – A Henley híres bemutatótermeit maga Mrs. Henley tervezte 1920-ban.

A mögötte haladó turistacsoportban senkinek nem tűnt fel, hogy a lány szoknyája egy kicsit rövidebb, mint amit a Henley hivatalos kézikönyve előír. Vagy hogy a cipője sarka túlságosan magas.

– Ha követnek, megmutatom önöknek a Henley nagyszerű impresszionista galériáját, ami a világ legnagyobb Renoir-gyűjteményének ad otthont. Egyik nagylelkű adományozónk jóvoltából most egész délután kizárólag az önök rendelkezésére áll a terem.

A biztonsági teremben azon a reggelen veteránok teljesítettek szolgálatot. A monitorok előtt ülő csapat már sok mindent látott, a liftben csókolózó pároktól a félreeső sarkokban gyereküket szidó

anyákig, az orrukat piszkáló üzletemberektől a híres filmszínészig, akit éppen akkor vett fel a kamera, amikor kényelmetlennek tűnő fehérneműjétől próbált megszabadulni.

Így hát, amikor két szerelő érkezett a Binder & Sloan Ipari Fűtés és Légkondicionálás vállalattól a szolgálati bejárathoz, ugyanez a biztonsági csapat sokéves tapasztalatukból eredő gyanakvással figyelte a két fiatalembert.

– Jó reggelt, uraim – köszönt oda Angus, miután kikászálódott a furgon vezetőüléséből, amit Hale szerzett kimondottan erre az alkalomra. – Ha minden igaz, van itt egy – olvasta látványosan a kezében lévő csiptetős tábláról – hibás Windsor Elite kazán. Jöttünk megjavítani.

Az ügyeletes őr alaposan megnézte a két szerelőt. Fiatal fiúknak látszottak. A kék kezeslábas úgy tűnt, ki van tömve rajtuk, mintha reggel, meglátva a havat, még egy réteg ruhát kaptak volna magukra a hideg ellen. Volt valami furcsa rajtuk, úgymond. De személyesen Gregory Wainwright küldött emlékeztetőt a kazánnal kapcsolatban, így hát az őr nyugodtan rámutatott a nagy kétszárnyú ajtóra.

– A kazán az alagsorban van, mindjárt itt lent.

– Alagsor? – kiáltotta Hamish, majd a testvérére nézett. – Hallod ezt, öregem? Ez itt azt hiszi, hogy csak úgy lemegyünk a kazánhoz, és nekiállunk megbütykölni?

Angus nevetett.

– Szerintem azt se bánná, ha felrobbanna az egész kóceráj, lefogadom.

Az őr erre dühösen kihúzta magát.

– Figyeljenek, itt…

– Nem, maga figyeljen, jóember. Kint, amint látja, leesett a hó. Bent meg, lefogadom, hogy forróság van. És ahol forróság van, ott gáz is van; és ahol gáz van, ott…

– Bumm! – fejezte be öccse a mondatot Angus helyett.

– Hát akkor hova akarnak menni? – kérdezte az őr utálatosan.

Angus rákoppintott a csiptetős táblájára.

– Első emelet. Főfolyosó.

Az őr még egyszer megnézte magának a Bagshaw fivéreket. Nem vette észre, hogy a két fiú visszatartja a lélegzetét, míg a válaszra várnak.

– Nos akkor… rendben.

Egy ennyire nyilvános helyen egy ennyire forgalmas napon egyáltalán nem meglepő, hogy senkinek nem tűnt fel, amikor egy átlagosnál kisebb termetű, göndör hajú fiú, akinek minduntalan kihúzódott az inge a nadrágjából, besurrant a második emeleti férfimosdóba. Természetesen azt sem hallotta senki, amikor ugyanez a fiú megszólalt.

– Kat, a helyemen vagyok… az irodámban.

Ami az „irodákat" illeti, sajnos Simonnak rosszabban is volt már része. A mostani vécéfülke nagyobb volt, mint az a szekrény, amibe Isztambulban zárták. A vécéülőke jóval kényelmesebb volt, mint az a fatönk, amit Buenos Airesben volt kénytelen íróasztalnak használni.

Nyugodtan ülve várta, hogy bekapcsoljon a laptopja, majd megpillantva az irodájában szunyókáló Gregory Wainwright képét elmosolyodott, és arra gondolt, hogy a férfi sokkal rosszabb helyzetben van nála.

Éppen tizenöt napja történt, hogy Kat a Hale család otthonában a könyvtárszobában ülve gúnyosan megjegyezte, ugyan nem az övéké az egyik mobiltársaság. Tizenöt nap. Hale-nek valahogy hosszabbnak tűnt ez az idő.

Amikor megcsörrent a telefonja, Hale beleszólt, de nem üdvözölte a hívót. A Henley előtt állt, nekifeszült a hidegnek, és Eddie bácsi párizsi emberét hallgatta.

– Igazad volt vele kapcsolatban.

Nem is volt más mondanivalójuk egymásnak. Hale lassan visszacsúsztatta a telefont a zsebébe, és a nagy üvegajtóra nézett.

– Nos, folytatjuk vagy sem? – Marcus hangja rángatta vissza a jelenbe. – Figyeljen a… – kezdett bele, de a zökkenés félbeszakította – …buckára.

Miközben Katarina Bishop a Romani terem felé tartott a hosszú folyosón, nem mutatta semmi jelét, hogy észrevette volna a kék kezeslábasba öltözött fiúkat, akik egy nyitott szellőzőn dolgoztak elmélyülten mindenféle hatalmas gépekkel. Kikerülte az ideiglenes akadályokat, és illedelmesen biccentett az egyik közelben álló őrnek.

A férfi visszabiccentett.

– Elnézést a munkálatok miatt, kisasszony. Segíthetek, ha keres valamit.

– Ó, nem is tudom – tekintett végig Kat a művészi alkotásokkal szegélyezett folyosón, mintha először járna itt. – Csak… körülnézek, azt hiszem.

– Nézelődjön bátran. De ne érjen semmihez! – kuncogott az őr.

Ó, nem is mernék, gondolta Kat belépve a Romani terembe, és elmosolyodott.

Valamikor a múlt héten a Henley legkevésbé figyelemre méltó gyűjteménye a kedvencévé lépett elő. Talán az egyszerű ecsetkezelés, a visszafogott fények tették. De az is lehet, hogy egész egyszerűen a teremben függő többi festmény ragadta magával – azok, amelyeket a turisták nem láthattak.

Mindent egybevéve Arturo Taccone festményei több mint félmilliárd dollárt érnek… és az apja életét.

– Hogy állunk, Simon? – suttogta a gallérjába tűzött apró mikrofonba.

– Majdnem… – kezdte lassan Simon, aztán elhallgatott. – Hűha!

– Mi történt? – kérdezte Kat pánikba esve.

– Semmi – vágta rá a fiú túl gyorsan.

– Mi történt? – kérdezte megint.

– Hát… csak arról van szó, hogy… a cicid még nagyobbnak látszik a képernyőn.

Kat megragadta az alkalmat, megfordult, és belemosolygott a legközelebbi biztonsági kamerába. Úgy tíz méterrel arrébb a fülkéjében Simon kis híján lefordult a vécéülőkéről.

Kat rá akart nézni az órájára, de nem mert. A gépezet működésbe lépett, és már semmit sem tehetett, hogy visszafordítsa.

A Romani terem bejáratánál feltorlódott tömeg már távozóban volt. A lányok a terembe belépő fiatal milliárdos után fordultak. Aki – egy kerekesszékben – Marcust tolta maga előtt.

– Látod? – hallotta Kat a fülében Simont, és már bólintani akart, amikor a terem másik végében álló Hale-lel találkozott a tekintetük.

Nem ismerhették egymást.

Szó sem lehetett róla, hogy egymásra nézzenek. Hogy szót váltsanak. Még egy futó pillantást sem.

Hale mégis egyenesen ránézett, kétségbeesett szemekkel.

– Lassíts! – csattant fel Marcus, és Kat nem tudta eldönteni, hogy szerepet játszik vagy sem. A zsémbes öregember figuráját osztották

rá, de az is igaz, hogy Hale túl gyorsan tolta Kat felé. – Engedj kiszállnom ebből a szerkezetből! – kiáltotta Marcus.

Úgy tűnik, ettől Hale észhez tért, és eszébe jutott, mi is a tét. Megállította a kerekesszéket, Marcus pedig megragadta a karfát, mintha fel akarná nyomni magát.

– Ugyan már, bácsikám – mondta Hale a férfi felé hajolva, aki ugyanúgy nem volt a rokona, mint Eddie bácsi –, tudod, mit mondtak az orvosok…

– Orvosok! – fakadt ki Marcus. Kat még soha nem hallotta ilyen hangosan beszélni. A szó ott visszhangzott a hosszú teremben. Egyre többen fordultak feléjük. Kat aggódott, hogy Marcus talán jobban élvezi a helyzetet a kelleténél, de nem tehetett ellene semmit.

– Ne csak állj ott! – pirított rá Hale-re pont úgy, mint aki évekig visszafogta magát, és most nagyon örül a lehetőségnek, hogy kiadhatja a mérgét. – Segíts fel!

Hale megpróbálta felállítani Marcust a székből, de közben szerepe szerint igyekezett lebeszélni róla.

– De bácsikám, nem élveznéd jobban a kiállítást kényelmesen ülve a…

– Ha azt hiszed, hogy ebből a szögből fogom majd szemlélni a festményeket, akkor legalább olyan ostoba vagy, mint amilyen pimasz.

Marcus szeme elégedetten csillogott, és Kat végképp nem tudta eldönteni, hogy Hale komornyikja vagy „bácsikája” beszél belőle. Mindenesetre minden pénzt megért látni, ahogy Hale Marcus könyökét fogva segített neki felállni.

– Tudod, egyszer találkoztam Picassóval – biccentet Marcus az egyik festmény felé. – Egy nagyképű, öreg…

– Erre, bácsikám – mondta Hale még mindig Marcus karját fogva, teljesen megfeledkezve a kerekesszékről, a tömegről, a fogyó időről és a melóról. Úgy tűnt, miközben átsétált a termen a sarokban álló lányt bámulva, egyetlen célja van csak.

Ne térj el a tervtől, próbálta értésére adni Kat a tekintetével.

Beszélnem kell veled, próbálta közölni Hale.

A tömeg egyre nagyobb lett. Hale közelebb húzódott a lányhoz. Katnek pedig egyre inkább olyan érzése támadt, hogy félresiklik az egész, még mielőtt elkezdődne.

És akkor valaki túlharsogta a tömeget.

– Mr. Hale? – Gregory Wainwright hangja tisztán, határozottan

csengett. – Gondoltam, hogy ön az. Hogy van, uram? – fordult Marcushoz.

Marcus úgy tűnt, nem volt annyira felkészülve, hogy másokkal is beszéljen, mint amilyen vehemenciával Hale-t sértegette.

– Én… hm… én… én ki nem állhatom a nadrágos nőket!

Míg Gregory Wainwright Marcust tanulmányozta, Kat azon gondolkodott, vajon megengedik-e majd, hogy az apjával egy cellán osztozzon, ám ekkor a Henley igazgatója azt tette, amit azok az emberek tesznek folyton, akiknek a karrierje mások adományaitól függ: mosolygott. És bólogatott.

– Igaza van, uram. Nagyon is igaza van – mondta.

– Mr. Wainwright, hogy van ma? – zökkent vissza Hale a szerepébe, de továbbra is Kat felé araszolt. Az óra meg csak ketyegett tovább a lány fejében – irtó hangosan.

– Nagyon jól, ami azt illeti, uram. Örülök, hogy újra találkoztunk. Ön pedig – fordult Marcus felé –, ön bizonyára…

– Fitzwilliam Hale – mutatkozott be Marcus, megrázva a férfi kezét. – A… harmadik – tette hozzá az utolsó pillanatban. Hale pont úgy nézett, mint aki legszívesebben a szemét forgatná. Kat pedig szeretett volna eltávolodni mindkettőjüktől.

– Az unokaöccse volt olyan kedves pár napja, és említést tett a Monet-festményről – fordult a kurátor Marcushoz.

– Arról a vacakról! – csattant fel Marcus.

Hale-nek sikerült elcsípnie Kat pillantását. *Beszélnem kell veled,* üvöltötte szinte.

Tartsd kordában Marcust, üvöltötte volna vissza szíve szerint a lány.

– Nos, a château-mban van egy elbűvölő kis Cézanne. Cézanne *valódi* művész volt – hangsúlyozta Marcus, és a kurátor bátorítóan bólogatott, ám még mielőtt a mese folytatódhatott volna, visító szirénahang töltötte be a termet.

Bajban vagyunk, volt Kat első gondolata.

Aztán körülnézett, és meglátta a fekete füstöt, ami az ajtónyíláson át egyenesen az értékes festmények felé szivárgott.

Az üvöltő szirénáktól semmit sem hallott. Az egyetlen dolog, amit a füstön keresztül látott, hogy a Henley igazgatója megragadja a két NGE-t (Nagyon Gazdag Embert), és az ajtó felé taszigálja őket.

Hirtelen mindenhol őrök termettek. A tárlatvezetők mintha a falon keresztül jutottak volna a terembe. Katet magukkal sodorták az események – csak egy test volt a tömegben, amit a kijárat irányába

tereltek, a füst, a vijjogó szirénák és a még zsúfoltabb előcsarnok felé.

Hale hátrafordult, a tömeget vizslatta, és még egyszer utoljára megpillantotta Katet. Gregory Wainwright azonban erősen markolta a karját, és Hale eltűnt az áramló tömeggel; tovasöpörte a félelem hulláma.

– Erre! – mondta az igazgató, magával rángatva Hale-t és Marcust.

– A székem! – jutott eszébe végre Marcusnak, de a múzeum igazgatója nem hallotta; a kiállítótermeket már lezárták. Most már végképp lehetetlen volt visszafordulni.

32. FEJEZET

Kat mindig úgy tudta, hogy ha van valami, amitől a nagy múzeumok jobban félnek, mint a rablástól, akkor az a tűz. Ebben a pillanatban egy cseppet sem kételkedett ebben. A lüktető szirénák hangja most még erősebb volt, mint amikor Gabrielle eszméletlenül feküdt a padlón. A gyerekek sikoltoztak. A turisták fejvesztve menekültek. Az emberek egymásnak ütköztek a füstben és a zűrzavarban, miközben a főbejárat felé rohantak, ki a friss, téli levegőre.

Talán ezért nem tűnt fel a Henley igazgatójának a fiú, aki a nagy tömegben hozzányomódott. Benyúlt a férfi zakójának belső zsebébe, megragadta a kis plasztikkártyát, és megszabadította tulajdonosát ettől az apró tehertől, miközben a tömeg nyomult előre. A füstben aztán utat tört magának a Romani teremhez és a lányhoz, aki ott várt rá.

– Nem rossz – motyogta Kat, miközben a fiú némán végighúzta a kártyát az olvasón. A vörös lámpa zöldre váltott. Az automata zárak csendben megadták magukat. Nick elmosolyodott.

– Kösz.

A Romani terembe lépve Kat még érezte a levegőben terjengő füst szagát. A masszív, légmentesen záródó, tűzbiztos ajtók a helyükre csúsztak, eltompítva az üvöltő szirénahangot. Kat tudta, hogy kifelé egyetlen út vezet csak.

A vörösen villogó lámpák ellenére a terem csoda szép volt – a fényes padló, a csillogó keretek és természetesen a festmények. Egyetlen őr sem állt Kat és a felbecsülhetetlen értékű alkotások közé. Sehol *egy* vizslató tekintetű tárlatvezető vagy rosszul öltözött turista.

Kat előrelépett egyet, de valaki megragadta a karját.

– Még ne – figyelmeztette Nick. A biztonsági kamera felé pillantott, és a lánynak eszébe jutott, hogy a kamera holtterében

állnak. A padlóra nézett, az érzékelők jártak a fejében.

Várt.

– Pillanatok kérdése – hallotta Simont a fülhallgatóján keresztül.

– Jó lenne még az idén – válaszolta Nick.

– A nagyszerű dolgokhoz idő kell, srácok – vágott vissza Simon, és Kat úgy vélte, egy ebihalnyit öntelten hangzott ez egy olyan sráctól, aki jelenleg balról a harmadik vécéfülkéből irányítja az akciót.

Az eddig vörösen pulzáló lámpák hirtelen kékre váltottak.

– Simon! – kiáltotta Kat. – Csinálj valamit!

Egy újabb riasztó lépett működésbe a teremben – lágyabban, mégis valahogy kétszer olyan fenyegetően szólt.

– Simon! Nem érünk rá. Igyekezz!

– Egy pillanat – válaszolta.

Kat nem annyira a kamerák miatt aggódott, amik jelenleg sakkban tartották őket. Sokkal jobban nyugtalanították a sebesen forgó kék lámpák és a gépi hang, ami visszafelé számolt:

– Tűzvédelmi intézkedések életbe lépnek. ÖT. NÉGY…

– Simon! – kiáltotta Kat.

– Csak egy…

– Nincs annyi időnk! – ordította Kat pont abban a pillanatban, hogy a lámpák megálltak, és a szirénáknál sokkal rémisztőbb hang töltötte be a termet.

– Hát persze hogy az! – kiabálta Gregory Wainwright. Egy mobiltelefont szorított a füléhez, de továbbra is a két kimentett milliárdosra szegezte a tekintetét (pontosabban egy milliárdosra és egy komornyikra), akik alig másfél méternyire álltak tőle, és a sápadtszürke ég felé kígyózó fekete füstöt nézték.

Végtére is, tűz ütött ki a Henley-ben. És Gregory Wainwright semmi mást nem tehetett, mint hogy biztonságos távolságból üvöltözött.

Hale érezte, hogy a férfi őt bámulja, és felismerte hangjában a tettetett hozzáértést, ahogy ezt ugatja:

– Pontosan! Tegye azt!

Hale háttal fordult a hideg szélnek, és igyekezett nem gondolni a füstre, a tűzre, de legfőképpen…

– Kat – suttogta, némán átkozva magát. Ha máshogy nem ment,

hát kényszerrel kellett volna rávennie a lányt, hogy beszéljenek. Ott kellett volna hagynia Marcust, kilépni a szerepéből – rábeszélni Katet, hogy hallgassa meg, mit tudott meg Eddie bácsi. De most már késő. Ő kint ragadt az igazgatóval, a lány pedig csapdába esett bent. Nickkel. Hale legalább olyan haszontalannak érezte magát ebben a pillanatban, mint Wainwright, ahogy ott állt kint a hidegben, és megpróbált rájönni, hol rontották el az egészet.

Jó terv volt, nem? Felkészültek, nem igaz? Vagy talán mégsem. Végtére is egy csapat mindig annyira erős, amennyire a leggyengébb láncszeme. Talán hanyagok voltak, ostobák, óvatlanok. Talán Eddie bácsinak volt igaza. Talán egész egyszerűen ez történik azokkal, akik ujjat mernek húzni Visily Romanival.

– Ugyan már, Mr. Hale – tette az igazgató a kezét a fiú vállára. Semmi ok az aggodalomra. Biztosíthatom, hogy a tűzvédelmi rendszerünk osztályon felüli.

– Ez megnyugtató – motyogta Hale.

– Egyébként a biztonsági főnökkel beszéltem az imént telefonon. Biztosított róla, hogy a szóban forgó területet sikerült teljesen kiüríteni. – A hír hallatán nyugtalanság ült ki a fiú arcára, amit Gregory Wainwright is észrevett. – Ne aggódjon, Mr. Hale. A tűzvédelmi intézkedések most már bármelyik pillanatban életbe léphetnek.

– Pontosan milyen intézkedésekről van szó? – érdeklődött Marcus.

Az igazgató kuncogott.

– Nos, nem használhatjuk a tűzcsapot, nem igaz? A víz ugyanakkora kárt tenne ezekben a háromszáz éves festményekben, mint a füst és a tűz. Egész egyszerűen kiszippantjuk az oxigént a teremből. Oxigén nélkül pedig kialszik a tűz.

Az igazgató telefonja újra csörögni kezdett. Elfordult, hogy felvegye, Hale pedig a múzeumot bámulta, és a gondolatai visszakanyarodtak a lányhoz, aki bent rekedt egy fiúval, aki sosem lesz a család tagja.

Kat tudta, hogy mindjárt bekapcsol a rendszer, mielőtt még meghallotta volna a szívó hangot.

– Simon… – sürgette ismét, leküzdve a késztetést, hogy keresztülrohanjon a termen, de aztán hallotta, hogy Simon azt

kiabálja:

– Most! A kamerák most nem látnak. Tiszta a terep.

Katnek nem kellett kétszer mondani. Érezte, hogy Nick a könyökéhez ér, ahogy a hosszú kiállítóteremben futnak egymás mellett a magára hagyott kerekesszékhez.

Ügyetlenül babrált a szíjakkal, melyekkel az oxigén palackokat rögzítették Marcus székéhez. Úgy érezte, menten megfullad.

– Kevesebb mint hat másodpercetek van, míg elfogy a levegő, srácok – figyelmeztette őket Simon, és Kat Nick kezébe nyomta az egyik palackot. – Négy másodperc – hallották újra Simont az egyre hangosabb sziszegő, szívó hangon át.

A terem kezdett elsötétülni, a festmények elhomályosodtak. A padló forogni kezdett, Kat pedig térdre esett, és azon álmélkodott, milyen zseniális biztonsági megoldás a forgó padló.

– Kat – kiáltotta Simon a nevét.

Kat hallotta, hogy Nick elejti a palackot. A lábujjára esett, majd pattant egyet a kemény padlón.

– A maszkokat! – ordította Simon, és Kat végre észrevette a hosszú műanyag csöveket a kezében, melyek a szék háttámláján lévő zsebből kilógó furcsa maszkokhoz vezettek.

Valamit csinálnia kellene, ebben biztos volt, de hirtelen nagyon álmosnak érezte magát, a maszkok pedig túl messze voltak.

– Kat! – ordította megint Simon, mire a lány összeszedte utolsó csepp erejét, az arcára illesztette a maszkot, és beszívta a tiszta oxigént.

A padló megállt.

A festmények hirtelen újra gyönyörűnek tűntek.

Míg Kat figyelt, Nick óvatosan szétcsavarozta a kerekesszéket. Az egyik fémcsövet megdöntve különféle szerszámok csusszantak a tenyerébe. Mindketten védőszemüveget viseltek, arcukon pedig ott volt az oxigénmaszk, így Nick szó nélkül nyomta Kat kezébe az egyik szerszámot, a lány pedig odasétált az első festményhez: *Virágok egy hideg tavaszi napon.*

Az elmúlt héten Kat egészen megszerette a virágok színösszeállítását és a fény játékát a képen. Nem ez volt a Henley legértékesebb darabja, de Kat gyönyörűnek találta a maga

megnyugtató módján. Bár semmi sem érhet fel azzal, ami reményei szerint a festmény mögött rejtőzik.

Nickre pillantott. A belélegzett tiszta oxigén ellenére megdermedt.

Itt lesz mögötte, mondta magának. Szinte akaratlanul is megérintette a helyet, ahol tíz nappal ezelőtt, az éjszaka közepén, rejtélyes módon megjelent Visily Romani névjegykártyája.

Valami van mögötte, súgta a szíve.

Csapda is lehet, emlékeztette az agya.

Nick felmutatta a karóráját, a kijelző fényesen világított a félhomályos teremben, és öt perctől számolta a másodperceket visszafelé. Húsba vágó emlékeztető arról, amiről nem feledkezhetnek meg: nem érnek rá egész nap.

Kat felkapott egy hosszúcsőrű fogót, és közben lenézett a jobb karjára; arra számított, hogy remegni fog, és közben imádkozott, hogy a három hónapos tartózkodása a Colganben ne üssön vissza most is – de a kesztyűbe bújtatott keze meg se rezzent, miközben kitapogatta a nyomásérzékelőt a díszes keret tetején. Nick a kezébe nyomott egy darab gyurmát, ő pedig rányomta a picurka gombra, amit nem is látott.

Hosszúcsőrű fogó és gyurma, gondolta Kat. Hát nem zseniális a technológia?

A festmény eltávolítása volt a könnyű része a dolognak. Ugyanolyan egyszerű volt, mint egy kis levegőt fújni a keret mögé, hogy ellenőrizzék, nincsenek-e további érzékelők elrejtve, majd megragadni a festményt, és leemelni a falról.

A nehéz rész annak a nyomasztó érzésnek a legyőzése volt, hogy Kat talán téved, hogy hiábavaló az egész, egy átverés – a legnagyobb, amit Visily Romani valaha is véghez vitt.

– Kat? – hallotta Simon hangját a fülében. – Igyekezzetek. A béta csoport a helyén van.

De Kat képtelen volt sietni. Alig kapott levegőt, miközben felemelte a keretet, lehámozta a vászon hátsó borítását, és szemtől szemben találta magát egy kísértettel: egy festménnyel a festmény mögött. Aminek semmi köze sem volt a *Virágok egy hideg tavaszi napon* című alkotáshoz.

Már látta korábban, természetesen. Először egy videofelvételen, utána pedig egy fotón. Ám miközben Nick óvatosan visszatette a másik festményt a keretébe, és visszahelyezte a falra, Kat nem tudta levenni tekintetét a szénaboglyák között futkározó fiúkról, amint az

elszabadult szalmakalapot és a feltámadt szelet üldözik évtizedek óta, egy egész kontinensen át.

Nick a lány tekintetét kereste.

– Mi a gond? – formálta némán a szavakat Nick. Kat Abiram Steinre gondolt, és mintegy magának suttogta:

– Ismerek valakit, aki már régóta keresi ezt.

33. FEJEZET

Majdnem minden a terv szerint haladt. Legalábbis ezzel hitegette magát a Henley biztonsági személyzete.

A teljes épületet kevesebb mint négy perc alatt kiürítették. A tüzet sikerült lokalizálni, egyetlen szárnyat érintett csak a Henley hat részlege közül. Egy folyosót, ami nagyon távol esett a kiemelt látnivalóktól, a reneszánsz teremtől és az impresszionista kiállítástól. Nem túl értékes festményeken esett jelentéktelen füstkárral számoltak csupán.

Ha a személyzet egyetlen tagja is megállt volna egy pillanatra, hogy végiggondolja a történteket, talán feltűnt volna neki, hogy furcsa módon már az elején milyen nagy volt a füst a tűzhöz képest. De egyikük sem tette. Helyette elismerően vállon veregették magukat, prémiumot és dicsérő szavakat vártak, amiért ilyen gyorsan és hatékonyan cselekedtek.

A Romani teremtől távol, a Henley biztonsági részlegében, ijesztő füstfátyolon keresztül figyelték a kiállítótermeket, anélkül, hogy feltűnt volna nekik, egy végtelenített felvételt néznek. Így hát nem láthatták a Bagshaw testvéreket és Simont, ahogy a kihalt folyosókon egy bezárt ajtó felé tartanak – abban a szárnyban, ami az őrök tudomása szerint teljesen üres volt.

A biztonsági teremből senki nem látta Simont, amint felemeli a kezét, és bekopog. Ahogy az sem tűnt fel senkinek, hogy egy lány kinyitja a Henley második legnagyszerűbb kiállítótermének ajtaját. Gabrielle végigmérte a triót.

– Késtetek – mondta.

Ott voltak a festmények.

Kat a kezében tartotta őket. Látta őket a saját szemével. Nem álom volt, nem káprázat – valóban ott voltak. De még mindig alig akarta elhinni.

– Két és fél perc – figyelmeztette Simon, miközben Kat elsétált a négy keret nélküli vászon előtt, amelyek pont úgy sorakoztak a falnak döntve, mint a művészek festőállványai New York vagy Párizs utcáin. Könnyedén el tudta képzelni, hogy pár száz évet visszament az időben, és ismeretlen festők képeit nézegeti, valami Vermeer és Degas nevezetű fazonokét.

Nick levetette a zakóját és a nyakkendőjét, és pakolni kezdett, készítette elő a művelet következő szakaszát a forró teremben. De még hátravolt egy kép, és miközben Kat óvatosan elindult felé, szinte érzékelte a múló másodperceket és még valamit… reményt? Félelmet?

Ám ami igazán számított abban a pillanatban, az a ventilátorokon keresztül süvítve befelé áramló levegő volt; Kat érezte az arcán és a haján, miközben az utolsó festményért nyúlt. Megtorpant, felnézett, és egy ismerős hangot hallott.

– Helló, Kitty Kat.

Gabrielle hajának ziláltnak kellett volna lennie, miközben fejjel lefelé lógott a hat méter magasan lévő szellőzőből. Az arcának pedig piszkosnak. Kat szerint az élet egyik legnagyobb igazságtalansága, hogy egyes lányok hiába kúsznak végig egy hatvan méteres szellőzőjáraton, a végén úgy bukkannak elő, hogy még elbűvölőbbek, mint általában. Ám abban a pillanatban a legszembetűnőbb dolog Gabrielle-en az arckifejezése volt, ahogy a sorba állított festményekre nézett, és halkan azt suttogta:

– Hát ők azok.

Kat és Nick letépték magukról az oxigénmaszkot, és megszabadultak a védőszemüvegtől. Gabrielle-lel együtt friss levegő áramlott a terembe, Kat pedig óvatosan az ötödik festmény nyomáskapcsolója felé nyúlt. A friss levegő ellenére Kat visszatartotta a lélegzetét, miközben leemelte az utolsó képet a falról, és megfordította.

– Ajaj – hallotta unokatestvére hangját.

Kint a Henley előtt pont úgy zajlottak az események, ahogy az a körülményeknek megfelelően várható volt. Metsző szirénahang töltötte be a levegőt, ahogy a tűzoltó- és rendőrautók végigszáguldottak a macskaköves utcákon, majd körbevették a főbejáratot.

Bár a biztonsági személyzet esküdözött, hogy a tüzet sikerült megfékezni, még mindig fekete füst szivárgott kifelé az ajtókon és ablakokon, amit aztán felkapott a hideg szél.

Porszerű hó szállingózott, a riporterek esernyő alól tájékoztatták a nagyvilágot a történtekről.

Kigyulladt a Henley. És nagyon úgy tűnt, egész London odasereglett, hogy megnézze a tüzet.

Gregory Wainwright karrierje vékony cérnaszálon függött. Már nem sokat tehetett; tűzoltók ugráltak ki hatalmas autójukból, az iskolás gyerekek pedig összegyűltek a járdán névsorolvasásra. Tartotta hát a távolságot a tömegtől, és tovább csevegett a fiatal milliárdossal és idős bácsikájával – hogy szövetségesekre tegyen szert.

– Nos, örülök, hogy újra találkoztunk, Mr. Wainwright – próbált meg lelépni Hale. – Ha megbocsát, gondját kellene viselnem a bácsikámnak.

– Ó, istenem! – kiáltott fel az igazgató – Mr. Hale! Bocsásson meg. Teljesen megfeledkeztem róla. Erre… – nézett körül, mintha arra számított volna, hogy valami csoda folytán mindjárt felbukkan egy kerekesszék a semmiből –, mindjárt keresek egy helyet, ahova leülhet. Esetleg beküldhetek egy tűzoltót, hogy kerítse elő a székét…

– Nem! – vágta rá Hale és Marcus egyszerre.

– Jól vagyok – intett Marcus elutasítóan. – Több ilyen székem is van otthon. Önnek pedig most éppen elég a gondja… – fordult meg Marcus, hogy szemügyre vegye a még mindig füstölgő épületet, a kameráikat kattintgató turistákat és az újságírókat, az arcukra fagyott műmosollyal. – Az ember fejében ilyenkor szöget üt, vajon annak a Visily Romani-ügynek volt-e jelentősége egyáltalán.

Hale Marcusra pillantott, de az idős férfi nem nézett a szemébe. Megragadta kabátja hajtókáját, ahogy a gazdag emberektől látta élete során.

– Feltételezem, önt nem hibáztathatják, ha egy hónapon belül *két szerencsétlenség* is történik.

Az igazgató szeme elkeskenyedett, először a haragtól, majd a nyugtalanságtól.

– Vannak véletlenek – folytatta Marcus, de Wainwright már magában kombinált, és azt latolgatta, mekkora az esélye annak, hogy a világ legbiztonságosabb múzeumában tolvaj jár, és tűz üt ki alig pár hét különbséggel.

– Elnézést, Mr. Hale – vette elő a mobiltelefonját az igazgató, és mielőtt őrült iramban elvágtatott volna, még a válla felett visszakiáltott: – Kérem, hívja az asszisztensemet a Monet-val kapcsolatban.

És ezzel Gregory Wainwright el is tűnt.

– Nincs itt – mondta Kat az utolsó keret hátoldalát bámulva.

– Kat – hallotta Simont a fülhallgatón keresztül –, mozgolódást hallok a biztonságiak vonalán. Azt hiszem…

De Kat nem figyelt rá. Túlságosan is lefoglalta a festmény hűlt helyének tanulmányozása. Ott kellett volna lennie… de nem volt.

– A *Szent Miklóshoz imádkozó lány…* A *Szent Miklóshoz imádkozó lánynak* itt kellene lennie! – Kat Nick aggódó arca felé pillantott, de látni nem látta a fiút. Tökéletesen megfeledkezett az unokatestvéréről, aki kecsesen lógott alá a szellőzőből egy hosszú kötélen. Kat körbejáratta tekintetét a termen, és számolt: – Egy, kettő, három…

– Kat! – szólt rá Nick.

– Nincs itt – dadogta Kat zavarodottan, még mindig a kezében tartott keretet bámulva.

– Kat! – kiáltotta a fiú, és ezúttal Kat a szemébe nézett.

– Nincs itt.

Talán tévedtek. Talán Visily Romani egy másik kép mögé rejtette az ötödik festményt, és most Katen volt a sor, hogy az alatt a rövid idő alatt, ami még a rendelkezésükre állt, kitalálja, melyik mögé.

– Nincs… – kezdte újra.

De aztán meglátta – a kis fehér kártyát, amit ragasztószalaggal rögzített valaki pont oda, ahol a *Szent Miklóshoz imádkozó lány*nak kellett volna lennie.

Visily Romani itt járt.

Ez Visily Romani műve.

Visily Romani nyomot hagyott, Kat pedig követte. Eltökéltebb volt, mint Eddie bácsi, bátrabb, mint az apja, és okosabb, mint a Scotland Yard legélesebb elméjű emberei. Messzire jutott, itt állt, és nézte, ahogy az unokatestvére négy felbecsülhetetlen értékű festménnyel a kezében felemelkedik a levegőbe, és eltűnik a szellőzőjáratban. Élete legbüszkébb pillanata kellene, hogy legyen.

De Kat a szemét meresztette, és csak annyit tudott mondani:

– Nincs itt.

Kat végighúzta ujját a névjegykártya dombornyomott fekete betűin.

– Kat – hajolt közel a füléhez Nick, és gyengéden megrángatta a karját. – Kat, idő van.

Idő, a legnagyobb tolvaj. Kat tovább töprengett az ötödik festmény sorsán.

Az ösztöne, a neveltetése és az egész élete során szerzett gyakorlat vette át az irányítást felette: Kat az üres kampóhoz szaladt, és helyére akasztotta az utolsó képet.

Megfordult, és még látta, hogy Gabrielle felhúzza egy kábelen Raffaello *Tékozló fiú*ját és beemeli a szellőzőbe.

– Srácok, kifogytok az időből. Befelé, vagy…

– Gyere! – kiáltotta Nick, és felé nyújtotta a kezét, hogy segítsen Katnek feljutni a szellőzőhöz, de a lány visszautasította.

Ehelyett lehajolt, és felvette a földről Nick bordó zakóját és nyakkendőjét. Ahogy végigsimított az apró emblémán, amit Gabrielle saját kezűleg varrt a zsebére, újra az a kérdés jött a szájára, amit Hale-nek is feltett.

– Miért csinálod ezt, Nick?

– Srácok! – figyelmeztette őket Simon.

– Miért, Nick? – lépett közelebb hozzá. – Csak mondd meg… miért.

– Én… szükségem volt egy melóra.

– Nem – jelentette ki Kat. Megrázta a fejét, majd minden további teketória nélkül bal kézzel magához szorította a fiú levetett zakóját, a jobbal pedig megragadta a kábelt. És már emelkedett is a magasba a szellőző felé.

Amint biztonságban felért, visszanézett Nickre, aki pont ott állt alatta.

– Dobd le a kábelt, Kat – kérte a fiú egyenesen a szemébe nézve, és Kat rájött, hogy utoljára Párizsban látta ezt a szempárt – amikor Amelia Bennett letartóztatta Bobby Bishopot.

– Hasonlítasz rá, tudod? – bámult le a fiúra.

– Kat! – kérte újra, ezúttal nyersebben. – *Dobd le a kábelt!*

– Előbb rá kellett volna jönnöm. Biztos vagyok benne, hogy *Hale* rögtön tudta – nevetett a szirénák, a sürgetés és a fejébe toluló vér ellenére, miközben lefelé bámult. – Azt hiszem, túl sok minden járt a

fejemben.

– Kat, dobd le a…

– Taccone szereti megfélemlíteni az embereket, tudtad? Semmi különös, tényleg. Célozgatások… fenyegető képek… Amikor alaposan megnéztem az apámról készült felvételeket, észrevettelek a háttérben. Követted, Nick? Ezért jöttél utánam? – szegezte neki a kérdést Kat, de nem várt a fiú válaszára. – Lefogadom, tervezgetted már egy ideje, hogy a bizalmamba férkőzöl, hogy így segíts anyukádnak elfogni az apámat.

– Kat! – visszhangzott Gabrielle hangja messziről. Hallotta, hogy nehezen birkózik meg a festményekkel, minduntalan nekikoccannak a bádogszellőző vékony falának. Kat azonban továbbra sem mozdult.

– Mióta vezeti anyukád az apám elleni nyomozást, Nick?

Nick lesütötte a szemét.

– Egy ideje.

– Szóval magával rángatott téged, keresztül a világon, és valahol útközben beszippantott a családi vállalkozás? – nézett a fiúra, aki talán segített neki, talán elárulta, de egész biztosan hazudott. De még így sem bírta megállni, hogy ki ne mondja: – Tudtam, hogy volt valami oka annak, hogy megkedveltelek – csúszott beljebb a szellőzőbe. – Talán be kellene iratkoznod egy bentlakásos iskolába!

Ahogy Kat egyre beljebb araszolt, Nick utánakiáltott:

– Azt hittem, visszavonultál!

Volt valami a hangjában vagy a pillanatban, amitől Kat elmosolyodott. Visszafordult, és még egyszer utoljára kidugta fejét a nyíláson.

– Miért csinálod ezt, Nick?

– Mert… – kereste a szavakat. – Mert kedvellek – mondta, de Kat nem hitt neki.

Abban a pillanatban újabb sziréna lépett működésbe – egy egészen más, fülsiketítő hangú.

– Kat – lépett előre Nick felnyújtva a karját, de abban a pillanatban vörös lézersugarak zárták le a nyílást. A Romani terem hűvös kék fénye rikító vörösre váltott. Nick az ajtók felé pillantott, mintha hallaná közeledni az őröket.

Kat azonban csak bámult le rá.

– Rossz válasz.

Kat igyekezett figyelmen kívül hagyni a szirénákat, amelyek minden egyes centiméterrel, amit megtett, egyre hangosabban hallatszottak. Hunyorgott, és mászott előre a sötétben, egy kicsi, négyszögletes fényforrásra összpontosítva a távolban. A szirénák egyre hangosabban és hangosabban vijjogtak. És Kat bármennyire szeretett volna is megállni és végiggondolni a történteket, nem volt helye most a töprengésnek – nem volt rá idő.

Mikor végre a szellőző végére ért, látta, hogy alatta Gabrielle éppen letépi magáról a tárlatvezetői egyenruha szoknyáját, és kifordítva húzza vissza, ami így ugyanolyan bordó kockás volt, mint az övé. Simon segített megkötni Hamishnek a nyakkendőjét; a testvérek kék kezeslábasa ott hevert valamelyik szemetes alján a Henley-ben. Kat a kezében lévő zakóra pillantott. Nicknek nem lesz rá szüksége. Most nem. Így hát a szellőzőben hagyta, és a forgó vörös fényen keresztül a padlóra ereszkedett.

A lézerfények vadul cikáztak. A kaotikus fényárban alig tudta kivenni a festményeket a falon. Renoir. Degas. Monet. Szédült a gondolatától is, hogy ezeknek a nagyszerű mestereknek a közelében lehet. De az is lehet, hogy a terembe pumpált sűrű gáz volt az oka.

Az oxigénmaszkra gondolt, amit hátrahagyott, de már úgyis késő volt.

Homályosan még látta, hogy kicsapódik az ajtó, és felfegyverzett őrök lepik el a termet.

– Henley biztonsági szolgálat! – hallotta Kat újra és újra visszhangozni a falakról.

Nehéznek érezte a fejét. És hirtelen összecsuklott.

34. FEJEZET

Arturo Taccone Bentley-jének hátsó üléséből úgy tűnt, az egész világ a darabjaira hullott. Apró tévé közvetítette az alig hat méterre álló tudósító élő bejelentkezését. Taccone egyszerre nézte a képernyőn és az előtte kibontakozó történéseket, és egyáltalán nem volt biztos benne, melyik is felel meg a valóságnak.

– Drámaivá fajultak az események ma a Henley-ben – mondta a riporter.

– Mi legyen, főnök? – fordult hátra a sofőrje.

Arturo Taccone még egy utolsó pillantást vetett a helyszínre.

– Menjünk! – Hűvös, érzelemmentes volt a hangja, mintha véget ért volna kedvenc játékában a következő menet. Egy sima bámészkodó nem tudta volna megmondani, hogy nyert vagy veszített éppen. Arturo Taccone már attól boldog volt, hogy egy újabb napig játszhatott.

Hátradőlt a puha ülésen.

– Menjünk innen.

A galériába elsőként behatoló emberek sokat látott profik voltak. Az amerikai FBI-nál és az angliai Scotland Yardnál képezték ki őket. A legtöbbjük a hadseregben szolgált korábban. A felszerelésük a világon a legjobb. A Henley csapata személyes sértésnek vette, valahányszor kiraboltak valahol egy múzeumot. Egyesek talán úgy vélték, hogy az extrém biztonsági intézkedéseik túlzóak, feleslegesek, ám ebben a pillanatban, ezen a bizonyos napon úgy tűnt, hogy nagyon is jó ötlet volt a felállításuk.

Tíz férfi állt a galéria bejáratánál, és beizzított sokkolóval a kezükben, gázálarccal az arcukon figyelték, ahogy sorra kivágódnak a Henley kiállítótermeinek ajtói.

A világ legjobban kiképzett privát biztonsági csapata voltak így együtt.

Arra azonban semmi nem készítette fel őket, ami a szemük elé tárult.

– Várjunk csak! – mondta a tudósító, és Arturo Taccone a képernyő felé fordult. – Most kaptuk az első, meg nem erősített hírt, hogy a Henley, úgy néz ki, biztonságban van.

– Állj! – utasította Taccone a sofőrjét, és a járda mellé húzódtak.

– Kölykök! – hallotta Kat kiabálni az egyik őrt az agyát borító ködön keresztül. – Egy csapat kölyök!

Kat az oldalára fordult, és felnézett, amikor az egyik férfi fél térdre ereszkedve odahajolt hozzá.

– Minden rendben – mondta neki gyengéden.

– Gáz – motyogta a lány, és köhögni kezdett. – Tűz. Tűz van a múzeum… – tört rá ismét a köhögés. Valaki odanyújtott neki egy maszkot, és ő mohón lélegezte be a friss levegőt.

Máshonnan is köhögés hallatszott a teremből. A szeme sarkából látta, hogy Simonnak is maszk került az arcára. A földön feküdt egy üres festőállvány mellett, és egy fehér vásznat szorongatott. Az őrök éppen azzal voltak elfoglalva, hogy talpra állítsák Angust és Hamisht, akik elég bizonytalanul álltak a lábukon, így nem vették észre, hogy a legkisebb fiú mosolyog a maszk mögött. Katnek viszont nem kerülte el a figyelmét.

Kat mindent látott onnan a padlóról.

– Ez meg micsoda? – Kat ismerte ezt a hangot. Utoljára akkor látta a férfit, amikor eltűnt a tömegben és a füstben, de ez alkalommal Hale nem volt vele. – Kik ezek a gyerekek? – kérdezte Gregory Wainwright az őröket.

Egyikük a Simon bordó zakójára varrt emblémára mutatott.

– Úgy tűnik, a Knightsbury Intézetből jöttek.

– Miért nem evakuálták őket? – szegezte az őröknek a kérdést, de nem várt választ. A kamaszokra förmedt. – Miért nem hagytátok el az épületet?

– Mi… – Mindenki a hosszú lábú, miniszoknyás lány felé fordult, aki bizonytalanul próbált megállni a lábán. Két őr gyorsan elkapta a hóna alatt, és segített neki felállni. – Nekünk – köhögött Gabrielle, de

még ha túl lelkesen játszotta is a szerepét, Kat volt az egyedüli, aki ezt észrevehette. – Művészetóránk volt.

A lábánál heverő táskára mutatott. Ecsetek és festékek borították a padlót, szétszóródtak a nagy felfordulásban. Fából készült festőállványok sorakoztak a falon lógó műalkotásokkal szemben. Senkinek nem tűnt fel, hogy öt gyerek van a teremben. Öt állvány. De csak négy fehér vászon. Senki nem állt neki megszámolni őket.

– Nekünk a… – köhögött megint a lány, mire az egyik őr védelmezőn a hátára tette a kezét. – Azt mondták, hogy itt várjunk. És hogy ez a kiállítás zárva van, úgyhogy lemásolhatjuk ezeket – mutatott Gabrielle az állványokra illesztett fehér vásznakról a falon lógó Régi Mesterek alkotásaira. – Amikor megszólaltak a szirénák, ki akartunk menni, de az ajtók – köhögött egyet megint, és felnézett a mellette álló két férfira. Lehetséges, hogy megrebegtette a szempilláit. Talán elpirult. Egy csomó minden történhetett, aminek az lett a végeredménye, hogy senki nem kételkedett benne, amikor azt mondta: – Zárva voltak.

Nos, szinte senki.

– Miféle művészetóra? Nekem miért nem volt tudomásom erről? – morgott az igazgató az őrökre.

A gáz jóformán elillant már. Kat sokkal nyugodtabban lélegzett. Lesimította a szoknyáját, és úgy érezte, az egyensúlyát is visszanyerte. Minden világossá vált, amikor megfordult, és a nyitott ajtóra akasztott táblára mutatott: A KIÁLLÍTÁS MAGÁNÓRA MIATT ZÁRVA (A MŰVÉSZI KIVÁLÓSÁGÉRT PROGRAM A W. W. HALE ALAPÍTVÁNY JÓVOLTÁBÓL VALÓSULHATOTT MEG).

– De hát… – kezdte az igazgató, aztán megfordult. Kezével letörölte arcáról az izzadságot. – De hát az oxigén! A tűzvédelmi protokoll, meg kellett volna halniuk! – Újra Gabrielle-hez fordult. – Hogyhogy nem haltatok meg?

– Uram – vágott közbe az egyik őr. – A szomszéd folyosón izolálták a tüzet. Az oxigénelvonás nem érintette ezt a részleget, hacsak…

– Kutassák át a termeket! – kiabálta az igazgató. – Kutassák át az összeset!

– Az összes kiállítóterem biztosítva van, uram – nyugtatta az egyik őr.

– Azt hittük, hogy ez a terem is biztosítva van! – Wainwright lehajtotta a fejét, és motyogott valamit magának a figyelmetlenségről

meg a felelősségről. – Kutassák át őket!

– Uram – szólt halkan az egyik őr, közelebb lépve az igazgatóhoz. Kat érezte a helyzet iróniáját, ahogy a férfi azt suttogta: – Ezek csak gyerekek.

– Uram – szólalt meg Simon olyan remegő hangon, hogy Kat komolyan azt hitte, mindjárt elsírja magát. – Felhívhatnám az édesanyámat? Nem érzem valami jól magam.

És akkor a világ egyik legbriliánsabb műszaki zsenije elájult.

A hang, ami ezután következett, mindentől különbözött, amit Katarina valaha is hallott. Nem riasztó sivítása volt. Nagyon is távol állt a szirénák üvöltésétől. A világ egyik legforgalmasabb múzeuma olyan volt, akár egy szellemváros: visszhangzott. Kísérteties volt. És miközben az őrök kitámogatták Simont az előcsarnokba, ahol tisztább volt a levegő, Kat félig-meddig arra számított, hogy mindjárt megpillantja Visily Romani körülöttük lebegő alakját, és megdicséri, hogy ügyes volt. Csakhogy Kat nem végzett. Még nem.

Az impresszionista kiállítóterem nyitott ajtaján keresztül Kat figyelte, ahogy Gabrielle szép lassan berakja a fehér vásznakat a nagy hordtáskákba. Hamish és Angus közben sietősen a hátizsákokba dobálta az ecseteket. Kat közelebb akart lépni Simonhoz, hogy kicsit megnyugtassa, ám megtorpant. Hallgatózott.

Puffanás. Visszhang. Léptek zaja.

Kat pont abban a pillanatban fordult meg, hogy a férfi megjelent az előcsarnokban. A karja lendületesen mozgott. A lába erőteljesen csapódott a kőpadlóhoz. És az egész világ megállni látszott, amikor ennyit mondott:

– Eltűnt.

Nem kiabált, nem is suttogott. Hangjában nyoma sem volt pániknak vagy félelemnek. Inkább hitetlenség áradt belőle. Igen, ez az, állapította meg Kat, bár abban már nem volt bizonyos, nem hozzá tartozott-e ez az érzés.

– Leonardo *Angyala* – szólalt meg újra a férfi, miközben a csapat a reneszánsz terem felé indult. Az ajtaja tárva-nyitva állt. Az *Angyal*t védő tűzbiztos, golyóálló plexifal még a helyén volt. Vörös lézerfények vették körül. De semmi kétség, a középen lévő képkeret – a Henley szíve – üresen tátongott.

– Eltűnt? – botladozott Gregory Wainwright a plexi felé, a festmény hűlt helye felé nyújtva a karját. – Nem lehet… – hitetlenkedett, aztán észrevette, hogy a keret valójában nem üres. Az *Angyal* eltűnt, de valami maradt utána – egy egyszerű fehér kártya és rajta két szó: „Visily Romani”.

Ha átkutatják Kat holmiját, egy ugyanilyen kártyát találtak volna nála. Ha megkapargatják a társainál lévő vászonkereteket, észrevehették volna, hogy nem csak a *Mennybe visszatérő angyal* hagyta el a Henley-t aznap, bár Kat valahogy meg volt róla győződve, hogy csak négy kép távozott a főbejáraton.

Leonardo da Vinci festménye eltűnt. A nagy kavarodásban az épületben rekedt öt gyerek ügye már nem bírt akkora jelentőséggel, így hát Simon, Angus, Hamish, Kat és Gabrielle kisétált a szitáló esőbe, a fehér vásznak alá rejtett négy mesterművel a mappájukban – tiszta lappal.

Kat belélegezte a friss levegőt. Egy új kezdet.

A következő napokban egyetlen riporternek sem sikerült interjút készítenie az épületben rekedt fiatal művészekkel. A Henley igazgatótanácsa várta, hogy felhívja vagy meglátogatja őket egy-két ügyvéd, hogy tájékozódjanak az esetleges pénzügyi veszteségeket illetően, de egyetlen ilyen jellegű hívás vagy látogatás sem történt.

Egyeseknek úgy tűnt, az impresszionista kiállítóteremben rekedt iskolások egyszerűen csak fogták a táskájukat és a fehér vásznaikat, kisétáltak az őszi levegőre, és felszívódtak, mint a köd.

Az egyik tárlatvezető jelentette, hogy látta felszállni a gyerekeket egy kint várakozó iskolabuszra, amit egy idősebb sofőr vezetett.

Többen is próbáltak állásfoglalást kérni a Knightsbury Intézettől, ám senkinek sem sikerült kiderítenie, pontosan hol is van az iskola – Londonban nyoma sem volt hasonló intézetnek. Ahogy egész Angliában sem. Az egyik gyereknek mintha amerikai akcentusa lett volna az őrök szerint, de három hét hiábavaló próbálkozás után a gáztól köhögő, zavaros tekintetű gyerekekre már nem emlékezett senki: a soron következő, nagyobb sztori homályába vesztek.

Senki sem látta a Bentley-ben ülő férfit, aki a múzeumból libasorban távozó gyerekeket figyelte. Rajta kívül senkinek sem tűnt fel, hogy a náluk lévő mappák kicsit vastagabbak voltak a kelleténél.

A sofőrjén kívül senki nem hallotta, amikor ezt suttogta:
– Katarina.

35. FEJEZET

Gregory Wainwright nem volt ostoba ember. Ezt bizonygatta a feleségének és a terapeutájának is. Az anyja pedig minden vasárnap biztosította erről, amikor átment hozzá teára. Senki, aki igazán ismerte, egy percig sem gondolta, hogy személyesen ő lenne a felelős a Henley biztonságáért, elvégre megfelelő szakembereket alkalmazott a feladatra. De az *Angyal…* az *Angyal* eltűnt. Felszívódott. És éppen ezért Gregory Wainwright egészen biztos volt benne, hogy a Henley nagy hatalmú embereinek más lesz a véleménye.

Talán ezért nem mondta el senkinek, hogy a tűz okozta felfordulás közepette eltűnt a belépőkártyája. Lehet, hogy ezért hallgatott sok mindenről.

Ha másik festményről lett volna szó, talán mindent megbocsátottak volna neki. De az *Angyal?* Az *Angyal* elvesztése túl sok volt.

A *The London Times* esti kiadásában megjelent cikk nem egészen arról szólt, amire a nagyközönség számított. Természetesen az eltűnt Leonardo-festmény nagy méretű színes képe ott virított az oldal közepén, és magától értetődő volt, hogy a Henley-ben történt rablás címsora a lap felét elfoglalta. Gregory Wainwright jól tudta, idő kérdése csupán, hogy az *Angyal* körüli históriák újra előkerüljenek. Egyedül csak azon lepődött meg, hogy kevesebb mint huszonnégy óra múltán a sajtó már nem a Henley – és a társadalom – veszteségéről cikkezett, hanem a Henley szégyenét tárgyalta újra.

De hát nem Wainwright tehetett arról, hogy Veronica Miles Henley közvetlenül a második világháború után megvásárolta az *Angyal*t! Nem Wainwright vette el a festményt az eredeti tulajdonosától és ajánlotta fel egy magas rangú banktisztviselőnek, aki a náci párt szolgálatában állt. Ahogy nem ő volt az a bíró sem, aki úgy döntött, hogy minek okán az *Angyal*t jóhiszeműen vásárolták meg a banktisztviselő hagyatékából, és nyilvános kiállításon

mutatják be, semmi sem indokolja, hogy elkobozzák a múzeumtól.

Egyik sem az én hibám! – szerette volna ordítani a férfi. Csakhogy nem illik ordítani. Az anyja legalábbis ezt tanította neki.

A sajtó imádta az egész sztorit. A Henley-t becsmérelni kezdték, Romani meg egyfajta hős lett, amolyan Robin Hood, a tolvajok fejedelme.

Mégis, ha volt valami, amiért Gregory Wainwright hálás lehetett, akkor az, hogy az újságírók soha nem szereztek tudomást a fiúról.

Wainwright pontosan vissza tudott emlékezni arra a napra, mintha újra és újra átélné…

– Az őrök biztosítottak afelől, hogy a termet, ahol rád találtak, még a tűzvédelmi intézkedések életbe lépése előtt teljesen kiürítették – mondta Gregory Wainwright a fekete hajú, kék szemű fiúnak, aki ott ült vele szemben a Scotland Yard kihallgatószobájában. A nyomozók bizonygatták, hogy éppen az köti le őket, hogy nyomára bukkanjanak a valódi tolvajnak, nincs hát értelme különösebb figyelmet fordítani a fiúra; a Henley igazgatója azonban más véleményen volt.

– Nem fogok vádat emelni – válaszolta a fiú.

– Pontosan hogyan jutottál be abba a kiállítóterembe? – kérdezte Wainwright újra.

– Már elmondtam magának. Ahogy elmondtam a fickónak is, aki maga előtt kérdezett. És azoknak is, akik őelőtte kérdeztek, meg azoknak is, akik megtaláltak: a kiállítóteremben voltam, amikor megszólaltak a szirénák. Elindultam az ajtóhoz. Mire odaértem, már rám zárták.

– De hát magam is pont ott voltam. És személyesen tanúsíthatom, hogy az ajtók csak akkor záródnak, ha már mindenki elhagyta a termet.

A fiú vállat vont.

– Lehet, hogy gond van a biztonsági rendszerükkel. – Ha valami, hát ez nem fedte az igazságot, de Mr. Wainwrightnak nem volt kedve vitatkozni. – Talán anyukám segíthetne magának – ajánlotta fel a fiú. – Nagyon jó ebben. Tudja, az Interpolnak dolgozik.

A fiú mellett ülő nő vonzó volt, és jól öltözött, Gregory Wainwright észrevette ezt. Volt szeme az ilyesmihez, hisz annyi ember fordult meg a Henley-ben nap mint nap. Felismerte a turistákat, a gyűjtőket, a műkritikusokat és a sznobokat, de az előtte ülő nőt nem igazán tudta hova tenni.

– Hogyan élted túl az oxigénelvonást? – kérdezte az igazgató, mire a fiú vállat vont.

– Valami öreg fószer otthagyta a kerekesszékét. Légzési problémái lehetnek, mert volt egy oxigénpalack a háttámlához erősítve.

Gregory Wainwright arca megrándult, hogy a fiú a világ egyik leggazdagabb emberét csak úgy emlegette, hogy „valami öreg fószer", de nem szólt semmit.

A nő felállni készült.

– Megértem, ha mindenféle nyilatkozatot alá kell írnunk, de semmi oka rá, hogy itt tartsa a fiamat, aki ráadásul szörnyű megpróbáltatásokon ment keresztül.

– Attól tartok, nem mehetnek sehova, amíg nem tisztázták a fiú…

– Tisztáztak? – csattant fel Nick. Gregory Wainwright nem tudta volna megmondani, hogy felháborodás vagy félelem volt a hangjában, de az éle nem volt kétséges.

– Nekem az a benyomásom, hogy a rablás a múzeum egy másik szárnyában történt – mondta a fiú anyja.

Nick széttárta a karját.

– Kutasson át! Rajta! Csak mondja meg, pontosan mit is vittem el! – Az anyja nyugtatóan fia vállára tette a kezét, de a tekintete azt üzente Wainwrightnak, ez egy igen jó kérdés.

– Nem áll szándékunkban tovább húzni ezt az ügyet, Mr. Wainwright – mondta a nő hidegen. – Biztos vagyok benne, hogy rengeteg tennivalója van. Ha tanácsot adhatnék, emlékeztetném, hogy az ilyen esetekben az idő kulcsfontosságú. Ha egy héten belül nem találják meg a festményt, nagy valószínűséggel sosem fogják.

– Tudom – szorította össze az ajkát az igazgató.

– És ha elő is kerül, a tizenötödik századi festményeknek nem tesz jót, ha vászontáskába gyömöszölik vagy kocsik csomagtartójába hajítják őket.

– Tudom – ismételte az igazgató.

– Biztos vagyok benne, arra sem kell emlékeztetnem, hogy ami a fiammal történt ma, az nem baleset volt.

Most először tűnt úgy, hogy az igazgató minden idegszálával a nőre figyel. Anyáról fiára vándorolt a tekintete, és csak tátogott, fogalma sem volt, mit mondjon.

– Valaki megtervezte azt a tüzet, Mr. Wainwright – mondta a nő, és halkan felnevetett. – Ostobának érzem magam, hogy ezt mondom. – Sötétvörösre festett szája lágy mosolyra húzódott. – Biztos vagyok

benne, hogy már régen tisztában van vele, az csak figyelemelterelés volt. – Egyik gondosan ápolt kezét a másikra tette. – Bűvészmutatvány.

A múzeumigazgató hunyorgott. Úgy érezte magát, mintha csapdába esett volna egy kamrában, ahonnan kiszippantották az oxigént, miközben az ajtón kívül tombol a tűz. Amelia Bennett felállt, kihúzta magát, és intett a fiának, hogy kövesse.

– Biztos vagyok benne, hogy egy önhöz hasonló férfi pontosan tudja, hogy a fiam legalább annyira Visily Romani áldozata, mint ön.

És ezzel az utolsó gyerek is, aki aznap a Henley-ben rekedt, megfordult, és kisétált az ajtón – eltűnt, nyom nélkül.

Gregory Wainwright pedig nyugodtan átadhatta magát az idegösszeomlásnak.

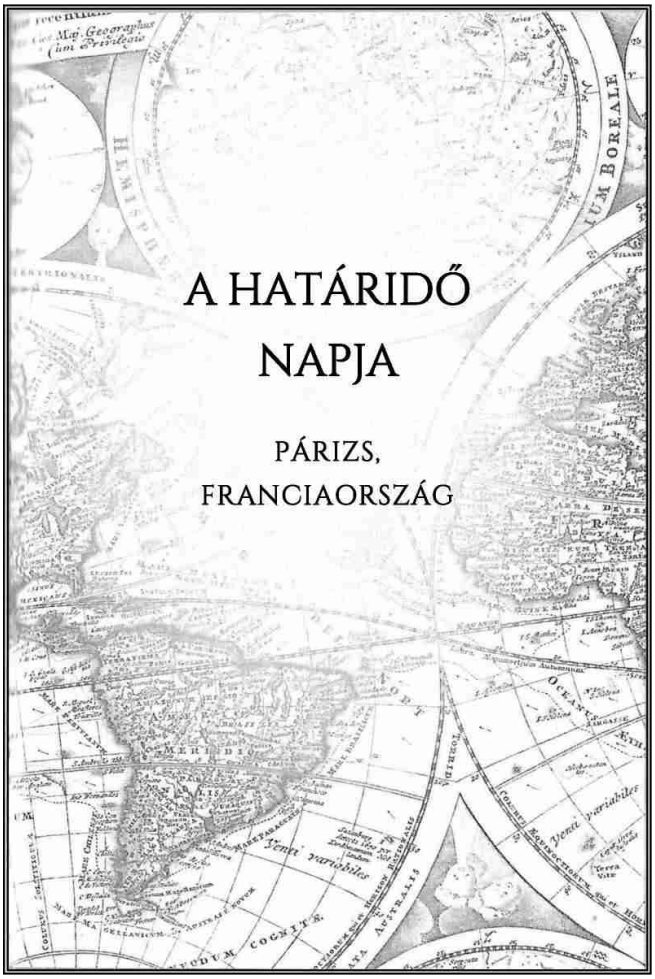

A HATÁRIDŐ NAPJA

PÁRIZS, FRANCIAORSZÁG

36. FEJEZET

Huszonnégy órával a Henley-ben történt rablást követően Párizsban esett az eső. Arturo Taccone francia sofőrje az út mellé húzódott a limuzinnal (ezúttal egy sötétkék Mercedesszel), hogy a férfi a kis boltokkal tarkított szűk utcát figyelhesse. Egyáltalán nem számított rá, hogy valaki megkopogtatja az autó párás ablakát, ahogy arra sem, hogy egy korához képest kis termetű és láthatóan kimerült lány mászik be mellé a hátsó ülésre.

Kat megrázta rövidre vágott haját, mire víz fröccsent a cserszínű bőrülésekre, de Arturo Taccone egyáltalán nem bánta. Annyi más érzés kavargott benne, melyek közül a legjelentősebb – titokban be kellett, hogy vallja magának – az volt, hogy véget ért ez az egész.

– Úgy hallottam, a macskák nem szeretik az esőt – mutatott rá a lány göndörödő hajára és csöpögő esőkabátjára. – Most már biztosan tudom, hogy ez az igazság.

– Rosszabb is történt már velem – válaszolta a lány, és a férfi nem kételkedett benne.

– Nagyon örülök, hogy látom, Katarina. Él és jól van.

– Azért örül, mert attól tartott, bennégtem a Henley-ben, vagy azért, mert attól félt, hogy elkaptak, és a vádalkuhoz felhasználom a megállapodásunkat?

– Mindkettő – ismerte el a férfi.

– Vagy inkább amiatt aggódott, hogy eltűntem a festményeivel? Hogy újabb hatvan évet töltsenek a föld alatt.

A férfi újra szemügyre vette a lányt. Ritka, hogy valaki ilyen fiatal és bölcs legyen, ilyen friss és fáradt egyszerre.

– Bevallom, azt reméltem, hogy hoz nekem még valamit, egy ráadást, ha lehet így nevezni. Busásan megfizetem az *Angyal*ért. Tökéletesen illik a gyűjteményembe.

– Nem loptam el a Da Vincit – mondta Kat határozottan. Taccone nevetett.

– Ahogy az apja sem lopta el a festményeimet – jegyezte meg a

férfi, továbbra sem engedve elképzeléséből. – Igazán nagyon érdekes a családja. És maga, Katarina, egy felettébb különleges lány.

Kat úgy érezte, rajta a sor, hogy viszonozza a bókot, de voltak olyan hazugságok, amiket még ő sem volt képes kimondani, hiába volt Eddie bácsi unokahúga. Helyette hát csak annyit kérdezett:

– Az apám?

Taccone vállat vont.

– Az adóssága ezennel rendezve van. Nagyon – válogatta meg a szavait – élveztem. Talán lophatna tőlem a jövőben is valamit.

– Ő nem… – kezdte Kat, de aztán meggondolta magát.

Taccone bólintott.

– Helyes, Katarina, ne zárjuk hazugsággal a mi kis ügyletünket.

Kat a férfira nézett, és mintegy felmérte, mennyi igazság rejtőzhet egy olyan férfi lelkében, mint Arturo Taccone. Ha ugyan van lelke.

– A festményeket eredeti állapotukban találja. Egyetlen festékpötty sem hibádzik.

Taccone megigazította a bőrkesztyűjét.

– Nem is vártam kevesebbet magától.

– Alig várják már, hogy hazakerüljenek – csuklott el a hangja, és Arturo Taccone biztos volt benne, hogy a lány nem hazudik; őszinte sóvárgás volt a szavaiban. – Az utca túloldalán vannak. Egy üres lakásban – mutatott ki a párás ablakon. – Abban. A galéria mellett.

Taccone követte a lány tekintetét.

– Értem.

– Végeztünk – emlékeztette Kat.

A férfi figyelmesen tanulmányozta.

– Nem lenne muszáj. Ahogy korábban említettem, mellettem olyan gazdagságra tehetne szert, amilyenről egy magafajta fiatal hölgy csak álmodhat.

Kat az ajtó felé húzódott.

– Volt részem gazdagságban, Mr. Taccone. Azt hiszem, most simán megcélzom a boldogságot.

A férfi kuncogott, és figyelte, ahogy a lány kiszáll az autóból. Már a járdán volt, amikor utánaszólt:

– Viszontlátásra, Katarina. Még találkozunk.

Kat az egyik bolt ponyvája alá húzódott, onnan figyelte, ahogy Taccone kiszáll az autóból, és átmegy az úton. A sofőr nem kísérte el.

Egyedül ment a lakás ajtajához.

Habár Kat nem állt mellette, pontosan tudta, mit talált bent a férfi. Öt felbecsülhetetlen értékű műalkotást.

Négy festményt: Degas egyik táncosát és Raffaello tékozló fiúját, Renoir két fiúcskáját és Vermeer filozófusát. És még valamit, amire egyáltalán nem számított: egy szobrot, amit nem régen loptak el a szomszédos galériából.

Katnek sokszor eszébe jutott, vajon mit gondolhatott a férfi, amikor a poros, elhagyatott lakásban hőn szeretett festményeire nézett, majd a kis szoborra, amit sosem látott korábban.

Vajon megfordult, és az ajtóra pillantott? Talán hallotta az Interpol embereit végigrohanni az cső áztatta utcán, és lecövekelni a lakással szemben.

Vajon Arturo Taccone tisztában volt vele, mi következik? Kat sosem fogja megtudni. Elég volt, hogy ott állt az esőben, és látta, ahogy az egyenruhások elárasztják a lakást, ahova Taccone festményeit helyezte, az apja pedig a lopott szobrot rejtette.

Bőven elég volt, hogy látta elhajtani Arturo Taccone sofőrjét, ami rendjén is volt így. Az Interpol szíves örömest felajánlott egy fuvart a főnökének.

– Ott vannak bent?

Nem kellett volna meglepődnie a hang hallatán, mégis sokkolta, hogy ott látja a fiút.

– Mit gondolsz? – kérdezett vissza.

Nick elmosolyodott.

– Amúgy nem vagyok börtönben – jegyezte meg. – Már ha érdekel.

– Egyáltalán nem. – A fiú egy pillanatig szinte csalódottnak tűnt, ezért még hozzátette: – Senki nem tartóztatná le egy zsaru gyerekét, aki ráadásul egy olyan teremben volt, ahonnan nem loptak el semmit.

Csakhogy valamit elloptak a Henley-ből. Sokáig álltak ott szótlanul, míg végre Nick megszólalt:

– Felhasznált minket… vagyis, azt hiszem… téged. Ez a Romani fazon arra használt, hogy eltereld a figyelmet, nem igaz? – Kat nem válaszolt. Felesleges volt. Nick közelebb lépett. – Átverés az átverésben. – A lányra nézett. – Dühös vagy?

Kat az *Angyal*ra gondolt, ami talán éppen igazi otthona felé száll, és nem tagadhatta. A fejét rázta.

– Nem.

De semmi sem lepte meg jobban, mint hogy a fiú elmosolyodott.

– Én sem – mondta.

– Te most flörtölsz velem? – csattant fel Kat.

Kat pusztán természettudományos kérdésnek szánta, egészen addig, míg Nick közelebb nem húzódott hozzá.

– Igen.

Kat ellépett a fiú mellől, véget vetve az évődésnek.

– Miért csináltad, Nick? És ez alkalommal akár az igazat is elmondhatod.

– Először azt gondoltam, hogy segítesz majd elkapni az apádat.

– És aztán… – biztatta Kat.

Nick vállat vont, és arrébb rúgott egy kavicsot a járdán.

– Le akartam nyűgözni az anyámat. Aztán…

– Igen?

– Aztán arra gondoltam, hogy elkaphatlak. Megakadályozhatok egy rablást a Henley-ben, hős lehetek. De…

Kat az esős utcát bámulta. Megremegett.

– Sosem veszek el olyasmit, ami nem az enyém – mondta.

Nick az utca túloldalán lévő lakás felé intett, ahonnan két rendőr éppen bilincsben vezette el Arturo Tacconét.

– Tőle elvettél.

A lány Stein úrra gondolt.

– Egyik sem volt az övé.

A következő pillanatban egy újabb autó fékezett le a tömeg mellett, ami gyorsan hatalmasra duzzadt az utcában. Egy gyönyörű, fekete hajú nő szállt ki a hátsó ülésről. Ha látta is a fiát a ponyva alatt, nem integetett, nem mosolygott rá, és nem vonta kérdőre, amiért megszegte az utasítását, és engedély nélkül elhagyta a szállodát.

– Tényleg jó vagy, Kat – mondta neki a fiú.

– Úgy érted a jót, hogy tehetséges, vagy csak… simán jó?

Nick elmosolyodott.

– Tudod, hogyan értem.

Kat nézte, ahogy a fiú elsétál, egészen addig, míg az Arturo Tacconét szállító kocsi el nem indult, és el nem takarta előle a kilátást. Tudomása szerint Nick nem nézett vissza. Ami Kat szerint nem volt fair tőle. Mert ettől kezdve egész életében tekintgethet vissza a válla felett.

Kat inkább csak érzékelte, mint látta a fekete limuzint, ami lassan lefékezett mellette. Hallotta, hogy halkan leereszkedik a hátsó sötétített üveg. Egy fiatal fiú hajolt ki az ablakon.

– Szóval az a pasas rabolta ki ezt a helyes kis galériát? – kérdezte Hale elkerekedett szemmel, és a távozó rendőrautó felé mutatott, amiben Arturo Taccone utazott.

– Úgy tűnik – válaszolta Kat. – Úgy hallottam, a falon lévő lyukon csúsztatta át a szobrot ebbe az üres lakásba.

– Zseniális – vágta rá Hale túlzott lelkesedéssel.

Kat nevetett, Hale kinyitotta neki az ajtót, ő pedig beszállt.

– Igen – mondta lassan. – Elméletileg. Kivéve, hogy a rendőrség elég sok időt tölt a kirabolt galériáknál…

– És hogy jut emberünk a szobrához?

Kat tudta, hogy rajta a sor, ő következik. De belefáradt a játékba. Talán Hale is. Talán.

A fiú arrafelé intett, ahol Nick eltűnt nemrég.

– Nem mész a barátod után?

Kat a finom bőrülésnek támasztotta a fejét.

– Talán. – Lehunyta a szemét, és arra gondolt, hogy ez a flörtölés nem is olyan nehéz. – Talán nem… Wyndham?

Hallotta, hogy Hale lágyan felnevet, majd előreszól:

– Marcus, vigyél minket haza.

Ahogy lassan elvegyültek a forgalomban, Kat kényelmesen elhelyezkedett a fűtött ülésben. Nem ellenkezett, amikor Hale átkarolta, és magához vonta, hogy a mellkasának dőlve pihenhessen. Kellemesebb volt, mint ahogy emlékezett rá.

– Isten hozott, Kat – mondta, miközben Kat álomba merült. – Isten hozott.

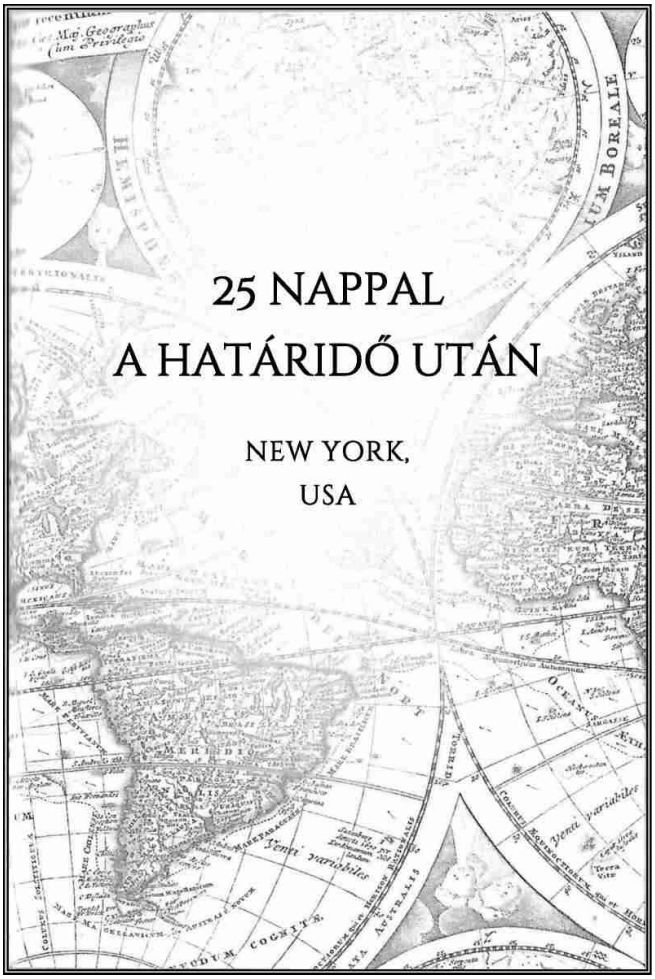

25 NAPPAL A HATÁRIDŐ UTÁN

NEW YORK,
USA

37. FEJEZET

Nem mentek Cannes-ba karácsonykor. Eddie bácsi azt állította, hogy túl öreg már az utazáshoz, túlságosan ragaszkodik a szokásaihoz, semhogy változtasson. Így hát Kat és az apja csatlakozott a régi sorházban összegyűlt tömeghez.

Bent fülledt volt a levegő, mint mindig télen: mindegyik szobában lobogott a tűz, és Eddie bácsi öreg tűzhelye is ontotta magából a meleget a konyhában.

Kat kiment a verandára, nem bánta a hideget.

– Gondoltam, hogy itt találom, Katarina.

Egy röpke pillanatra megrettent, de aztán rájött, hogy ez nem Taccone hangja. Ahhoz túl gyengéd volt. Túl kedves. Túl örömteli.

– Kellemes ünnepeket, Stein úr!

– Kellemes ünnepeket, Katarina! – mondta a férfi, megérintve a kalapját.

Kat az ajtó felé intett.

– Szeretne bejönni?

A férfi tagadóan intett.

– Ó, nem, Katarina. Megtaláltam a személyt, akit kerestem – lépett egyet hátra. – Volna kedve elkísérni egy öregembert egy darabon?

Erre a kérdésre egyértelmű volt a válasz – nem úgy, mint a legtöbbre, amivel az elmúlt időben Kat szemben találta magát.

– Szerzett magának egy ellenséget, kedvesem.

Kat felhajtotta a gallérját a jeges szél ellen.

– Visszaadhattam volna neki a képeket, aztán ellophattam volna őket később, de…

– Az apja sajnálatos bebörtönzése közbeszólt? – találgatott az idős férfi.

Kat vállat vont.

– Ez a megoldás célravezetőbbnek tűnt akkor.

Amikor először találkozott Abiram Steinnel, a férfi könnyezett. Volt abban valami gyönyörű, hogy most nevetni látta.

– Olvastam önről egy remek cikket – mondta a férfinak.

– A *Times*ban?

– Nem, a londoni *Telegraph*ban.

A férfi felsóhajtott.

– Annyi cikk volt! Úgy tűnik, hogy is mondják… egy csapásra híres lettem?

Kat nevetett.

– Ne hagyja, hogy a fejébe szálljon.

Együtt sétáltak a békés utcán, csak néhány eltévedt hópehely szegődött társukul.

– Úgy érzem, köszönetet kellene mondanom, Katarina. De a köszönet – torpant meg a férfi, és a zsebébe süllyesztette a kezét – túl kevés.

– A festmények… – bicsaklott meg Kat hangja – hazakerültek?

– Némelyik – nyugtatta meg Stein úr. – Van néhány család, túlélők, akiket már megtaláltunk. Olvasta a történetüket, igaz? – Kat bólintott. – De a többi, Katarina, attól tartok – kereste a szavakat –, az ő otthonuk odalett.

Egyre jobban esett a hó, miközben a férfi beszélt.

– A festmények viszont életre keltek. Az emberek most már ismerik a történetüket. Egy újabb generáció fogja hallani, miről mesélnek. És a világ nagy múzeumaiban lesznek kiállítva, nem pedig egy börtönben. – Közelebb lépett a lányhoz, megfogta a karját, és mindkét oldalról csókot nyomott az arcára. – Szabaddá tette őket.

Kat lesütötte a szemét, a vizes járdát bámulta.

– Egy hiányzik. – Nem beszélt az ötödik festményről, az üres keretről, de tudta, hogy Abiram Stein megérti. – Csak négy volt. Megpróbáltam, de…

– Igen, Katarina – bólintott a férfi. – Ismerem azt a festményt.

– Meg fogom találni. Azt is visszaszerzem.

Egyre sürgetőbb érzés kerítette hatalmába, ezzel szemben Stein úr nyugodt volt, amikor megszólalt.

– Említette az édesanyja, hogy miért keresett fel engem, Katarina? Tudta, hogy az ükanyja is remek festő volt a saját jogán?

Kat bólintott. Tudott róla. Ki más hamisíthatta volna a *Mona Lisá*t, ami a Louvre-ban van kiállítva?

– És azt tudta, hogy az egyik legjobb barátja egy fiatal művész volt, akit úgy hívtak, hogy Claude Monet?

A tolvajcsaládokról sokféle pletyka keringett, és ebben az egyben

Kat történetesen sosem hitt… egészen mostanáig.

– Egyszer lefestette a maga ükanyját. És a képet ajándékba adta neki. Ez volt az ükanyja nagy büszkesége, az öröme, a legértékesebb tulajdona. Egészen 1936-ig, amikor egy fiatal náci tiszt leemelte a szobája faláról.

– De… – akart mondani valamit Kat.

– Az ükanyja nem volt zsidó? – vágott közbe Abiram Stein, majd elmosolyodott. – A nácik egyenlően bántak mindenkivel, amikor felébredt bennük a kapzsiság, kedvesem.

– Szóval az anyám a dédanyja festményét kereste? – került kicsit közelebb édesanyja megértéséhez Kat.

– Az egyetlen dolgot, amit nem tudott ellopni – mosolyodott el Abiram. – Én nem aggódnék az utolsó festmény miatt, Katarina. Ezek a dolgok végül mindig megtalálják a hazavezető utat.

– És az *Angyal?* – kérdezte Kat.

– Ó, azt hiszem, arról Mr. Romani barátunk maga fog gondoskodni.

Megálltak a háztömb végén, és Kat figyelte a férfit, amint leint egy taxit.

– Egy bölcs asszony egyszer azt mondta nekem, hogy egy magához hasonló gyermek sokat segíthetne nekem. Egyetért ezzel? – Valami az arckifejezéséből azt súgta Katnek, hogy a férfinak erre már megvan a maga válasza.

Stein úr közelebb lépett a várakozó taxihoz.

– Viszontlátásra, Katarina. – Újfajta csillogás jelent meg a szemében, miközben beszállt az autóba. – Egészen biztosra veszem, hogy még találkozunk.

Kat szeretett volna hinni abban, hogy tudja, mi a következő lépés – hogy látja Romani összes kártyáját, és ki tudja találni, hol kezd újabb játszmába. Ám visszafelé sétálva a házhoz, tudta, hogy csak áltatja magát. Ő nem mestertolvaj. Korántsem olyan jó, mint Romani vagy mint Eddie bácsi. Soha nem lesz olyan, mint az apja vagy az anyja. De már nem volt az a lány sem, aki a Colganbe menekült nemrég – vagy onnan el.

Amint belépett az ajtón, most először nem tűnt neki túlságosan melegnek a bácsikája háza. A konyhában, gondolta, most pont

kellemes az idő.

Eddie bácsi a tűzhelynél állt, kevergette a pörköltet, és várta, hogy megkeljen a kenyér. Kat apja Simonnal ült az asztalnál, és a Henley tervrajzát tanulmányozta, esküdözve, hogy kizárólag elméleti az érdeklődése. Különben is, a múzeum azóta teljesen átépítette a biztonsági rendszerét, úgyhogy igazán semmi kockázat nincs abban, ha megosztják vele, mire jutottak.

Egyedül Hale nézett fel, amikor Kat belépett. Az egyik szedett-vedett székre mutatott maga mellett, és a lány egy pillanatig se habozott, leült az asztalhoz.

Még mindig esett a hó. A másik szobában Vinnie bácsi egy régi orosz dalt énekelt, aminek Kat még mindig nem tanulta meg a szövegét.

– És te, Eddie bácsi? – kérdezte Gabrielle az asztal végéből. – Mit gondolsz, kicsoda valójában ez a Romani?

Kat még emlékezett Eddie bácsi szavaira: *Senki. Mindenki.* Mégis visszafogott lélegzettel figyelte, ahogy Eddie bácsi lassan megfordul.

– Úgy gondolom, két ember van a világon, aki képes volt végrehajtani egy sikeres akciót a Henley ellen, Gabrielle. – Kat érzékelte, hogy csend lett a konyhában, és a nagybátyja szeme megállapodik rajta. – Visily Romani, bárki legyen is az, a másik.

Hale Kat kezéért nyúlt az asztal alatt, meleg tenyerébe zárta. És abban a pillanatban, hogy Kat kicsit közelebb húzódott a fiúhoz, és nekidőlt, kicsapódott a hátsó ajtó, és a Bagshaw fivérek rontottak be, magukkal hozva a kinti hideg levegőt.

– Meg lehet kint fagyni – lépett Hamish a tűzhelyhez, és elvett egy tányért Eddie bácsitól. Kérdezniük se kellett, a mozdulat azt jelentette, hivatalosan is bocsánatot nyertek az apácás incidens miatt, és tárt karokkal fogadják őket vissza az akolba. Hősök. A két fiú, aki felhajtást csinált a Henley-ben.

– Az meg micsoda? – kérdezte Hale, és Kat csak most vette észre a kis barna csomagot Angus hóna alatt.

– Nem tudom – válaszolta az idősebb Bagshaw. – Kint találtuk. Kat neve van rajta.

Kat első gondolata Stein úr volt. A második – még ha csak futó is – Nick. De amint letépte a papírcsomagolást, és a kezében tartott apró festményre pillantott, rájött, hogy egyik tippje sem volt helyes.

Egy kislány. Egy hosszú, sötét hajú, alacsony termetű kislányt látott, szív alakú arcán ájtatos tekintettel, amint térdre ereszkedve

Szent Miklóshoz, a tolvajok védőszentjéhez imádkozik.

Vinnie bácsi éneke egyre hangosabban hallatszott a szomszéd szobából. Eddie bácsi visszafordult a tűzhelyhez. Simon és Kat apja tovább bújta a tervrajzokat.

Kat úgy érezte, mintha ő, Hale és Gabrielle teljesen egyedül lennének.

– Ez az, amire gondolok? – kérdezte az unokatestvére.

Kat némán bólintott, amikor egy fehér kártya pottyant ki a csomagból, és végül Eddie bácsi asztalán landolt.

Drága Katarina!
Biztosíthatlak, hogy az Angyal biztonságban van, és jól érzi magát. A mellékelt festmény téged illet. Eljött az ideje, hogy ez is visszakerüljön a családjához.
Isten hozott!

Visily Romani

Kat felpillantva Hale és Gabrielle aggódó arcát látta. Elmosolyodott, megnyugtatva mindkettőjüket. Egy pillanatra Hale vallomására gondolt – az esélyre, amivel visszamehetne a Colganbe –, ami a bőröndje mélyén hevert: bontatlanul, felhasználatlanul.

Kat tekintete újra az ölében heverő értékes festményre tévedt, és a kislányon kezdett töprengeni, aki a tolvajok védőszentjéhez imádkozott. Katarina Bishop tisztában volt vele, hogy ő nem Visily Romani. Mégis…

Elmosolyodott.

Mégis, úgy gondolta, akár ő is lehetne.

A SZERZŐ MEGJEGYZÉSE

Bár a regényben szereplő műalkotások a valóságban nem léteznek, a mellettük bemutatott szomorú tények nagyon is valóságosak. A második világháborút megelőző időben és a háború alatt a nácik szisztematikusan fosztogatták a családokat egész Európában.

Történészek, aktivisták és túlélők a mai napig fáradhatatlanul dolgoznak, hogy jóvátegyék ezeket a szörnyűségeket.

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

Ez a könyv a családról szól.

A kiadócsaládomnál, a Disney-Hyperionnál leltem szakmai otthonra, és el sem tudom képzelni az elmúlt évet Jennifer Besser támogatása és útmutatása, valamint Emily Schultz lelkes visszajelzései nélkül.

Büszkeséggel tölt el, hogy a Nelson Literary Agency tagja lehetek, és hihetetlenül hálás vagyok Kristin Nelsonnak és Sara Megibownak mindazért, amit tesznek.

A profi tolvajokhoz hasonlóan a profi írók és olvasók is olyanok, akár egy nagy család, így hát köszönetet kell mondanom Jennifer Lynn Barnesnak, Sarah Mlynowskinak, Maggie Marrnak, Rose Brocknak és természetesen BOB-nak a kitartó figyelemért és kedves szavakért, mialatt a nyers ötletből kibontakozott Kat és csapata végső története.

Ám legfőképpen, míg Kat hatalmas, szerető és olykor őrült családjáról írtam, rájöttem, milyen szerencsés vagyok, hogy nekem is van egy.

{1} Új nyomok a galéria kirablásának ügyében: a rendőrség letartóztatásokat helyezett kilátásba. (francia)
{2} Hé, maguk ott! Álljanak meg! Álljanak meg, ha mondom! (francia)
{3} Ki az?
{4} Mit akarnak? Nagyon korán van még. (német)
{5} Elnézést a korai időpontért, Stein úr.
{6} Kisasszony.
{7} Lefordíthatatlan szójáték. A Kat és az angol cat (macska) szavak azonos hangzásúak. *(A ford.)*